

“ எல்லா
மனிதர்களுமே
சுதந்திரமாகவே
பிறக்கின்றனர்
என்பதுடன்
கௌரவத்திலும்
உரிமையிலும்
சமமானவர்கள்.
மானிடக் குடும்பத்தின்
எல்லா
உறுப்பினர்களதும்
உரிமைகளுக்கான
மதிப்பளிப்பே
உலகில்
சுதந்திரம், நீதி
மற்றும் அமைதி
என்பவற்றுக்கான
அடித்தளமாகும். ”

தேசிய இனங்களின் விடுதலைப் போராட்டங்கள்

-மோதல்களும் தீர்வுகளும்

46

JPL

C4150

வி.ரி.தமிழ்மாறன்

46

100%

**தேசிய இனங்களின்
விடுதலைப் போராட்டங்கள்
- மோதல்களும் தீர்வுகளும்**

4150cc

வி. ரி. தமிழ்மாறன்

LL.B. (Hons), LL.M. & Attorney - at - Law

மொது சன நூலகம்
11 MAR 1997
மாநகராட்சி மன்றம்
யாழ்ப்பாணம்

தேசிய நூலகப் பிரிவு
 மாநகர நூலக சேனை
 யாழ்ப்பாணம்.

கார்த்திகேயன் வெளியீட்டகம்

119022

119022

Title

**'Thesiya Inankalin Viduthalaip
Poraaddankal**

- Mothalkalum Theervukalum'
(Liberation Struggles of National
Minorities - Conflicts & Resolutions)

Author

V. T. THAMILMARAN
Senior Lecturer in Law,
Faculty of Law,
University of Colombo,
Colombo - 3,
Sri Lanka.

2
320,512

First Published : June 1996

© : Author

Publisher : Karthikeyan Pathipagam

Type Setting : Karthikeyan (Pvt.) Ltd.,
& : Hotel Ceylon Inn Shopping Complex
Printing : 501/2, Galle Road,
Colombo - 06.

Price : Sri Lanka Rs. 100/=
Other Countries US \$ 5.

உள்ளடக்கம்

	IV
மதிப்புரை	IX
என்னுரை	
1. காஷ்மீரிய மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமையும் கசப்பான சில உண்மைகளும்!	01
2. வன்முறைக்கு மாற்றுவழி? வட-அயர்லாந்தில் புதிய ஒளி!!	09
3. தென்னாபிரிக்கா: முந்நூறு வருட முகில் கலைந்தது! ஜனநாயக நிலவு முகிழ்த்தது!!	18
4. பயாஃவ்ரா தனிநாடு தோன்றி மறைந்ததேன்? நைஜீரியாவிலிருந்து நாம் கற்பதென்ன?	28
5. பாஸ்க் மக்களின் பிரிவினைப் போராட்டமும் ஸ்பெயினின் அணுகுமுறை தரும் பாடமும்!!	40
6. இயக்க மோதல்களால் இழுபட்ட போராட்டம்! எரிட்றியா இன்றொரு தனிநாடு!!	51
7. பிரிவினையா? புரட்சிகர ஆட்சியா? இஸ்லாமியவாதம் சூடானில் எழுப்பியுள்ள வினா!	73
8. பலாத்காரம் பரிசளித்த சிறுபான்மை! உதவும் கரங்களின்றி உருக்குலையும் கிழக்கு ரிமோர்!!	90
9. இந்தோனேசியாவின் இரும்புப் பிடிக்குள் இரையாகிப்போன மேற்கு இரியான்!!	104
10. திபெத்: இரட்டை வேடதாரிகளை இனங்காட்டுகிறது!	112
11. இனத்துவக் கட்சிகளும் சிறுபான்மையினர் வாக்குகளும்!!	116
12. மருந்தாகப் பயன்படும் இனத்தேசியவாதம் வேறு!! விஷமாகிவெளிப்படும் இனவாதம் வேறு!!	125

மதிப்புரை

திரு. தமிழ்மாறன் இந்நூலுக்குத் தான் எழுதியுள்ள முற்குறிப்பான ‘என்னுரை’யிலே சொல்லும் ஒரு விடயம் எனது கருத்தை மிகவும் கவர்ந்தது.

“வெறுமனே வரலாறாக அன்றி எமது வாழ்கால நிகழ்வுகளின் மீது சவாலாகப் படியக் கூடியவற்றை மட்டுமே விதைத்திருக்கிறேன் என்ற நம்பிக்கை.....”

இந்த நூலின் வருகை நல்லது, வேண்டியது. இனப்பிரச்சினையின் வரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனையில் நாம் நிற்கும் இன்றைய வேளையில் (1995 இன் பிற்பகுதி - ‘96 இன் முற்பகுதி) உலக அரங்கில் அண்மைக் காலத்தில் நடந்தேறிய அல்லது இப்போதும் தொடர்ந்து நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற தேசிய இனங்களின் விடுதலைப் போராட்டங்களுள்பத்தின் வரலாற்றைச் சட்டவியலாய்வாளர் திரு. வி. ரி. தமிழ்மாறன் நமக்கு நூல் வடிவில் தொகுத்துத் தருகின்றார். ‘சரிநிகர்’ என்ற அரசியல் ஏட்டில் 1994 - 1995 காலப்பகுதியில் எழுதிய பன்னிரண்டு கட்டுரைகள் இந்நூலில் இடம்பெறுகின்றன.

கர்ஷ்மீர், வடஅயர்லாந்து, தென்ஆபிரிக்கா, பயாஃவ்ரா, பாஸ்க், எரித்திரேயோ, சூடான், கிழக்கு ரிமோர், மேற்கு இரியான், திபெத்து ஆகிய நாடுகளின் விடுதலைப் போராட்டங்கள் பற்றிய உண்மைகளை எடுத்துக் கூறும் இம்முயற்சி நம்மிடையே விடுதலைப் போராட்டம் பற்றிய அரசியற் கல்வியின் ஊட்டத்துக்குப் பெரிதும் உதவுகின்றது. இந்நூலின் மிக முக்கியமான அம்சம், அது இலங்கைத் தமிழ் வாசகர்களை நோக்கி எழுதப்பட்டுள்ளமையே யாகும். ஒவ்வொரு போராட்டம் பற்றியும் பேசும் பொழுது, ஈழத் தமிழ்ப் போராட்டத்தினை நினைவூட்டுவது மாத்திரமல்லாமல் நமது போராட்ட வரலாற்றில் நடந்தேறிய நிகழ்ச்சிகளையும் நிகழ்ச்சிக் கட்டங்களையும் நினைவுபடுத்திக் கொண்டே செல்கிறார் நூலாசிரியர். இது இலங்கைத் தமிழ்ப் போராட்டத்தின் செல்நெறிகளை விளங்கிக்கொள்ள நன்கு உதவுகின்றது.

மேற்குறிப்பிட்ட பத்து உதாரணங்களையும் அலசி ஆராய்ந்த பின்னர், ஆசிரியர், அந்த உதாரணங்கள் வழங்கும் பாடங்களின் அடிப்படையில், கோட்பாட்டு நிலைப்பட்ட விடயங்கள் இரண்டினை ஆராய்கிறார். ஒன்று சனநாயகம் பற்றியது. மற்றது இன உணர்வு வழியாக வரும் தேசியம் பற்றியது. ஜனநாயகம் என்பது “பெரும்பான்மை” என்ற ஒரு கணித மேலாண்மையை நிலைநிறுத்த முனையும் பொழுது அதனால் ஏற்படும் விபரீதங்கள் பற்றிக் குறிப்பிட்டு ஜனநாயக அமைப்பில் அது எவ்வாறு தவிர்க்க முடியாத ஒரு தொந்தரவு என்பதை விளக்குகின்றார். இன உணர்வின் அடியாக மேற்கிளம்பும் “தேசியம்” பற்றிப் பேசும் பொழுது தற்காப்புத் தேசியம், எதிர்த்தாக்குத் தேசியம் என இரண்டு நிலைப்பாடுகளை நுண்ணிதாக வேறுபடுத்துகின்றார்.

கட்டுரைகளைச் சமூக அரசியல் ஏடு ஒன்றில் எழுதியதன் காரணமாக அவரால், ஆய்வுக் கட்டுரைகளில் மேற்கொள்ளப்படுவது போன்று தரவு, கோட்பாடு (திருஷ்டாத்தம்), வியாக்கியானம் என்னும் மூன்றையும் சமநிலைப்படத் தர முடியவில்லையெனினும் “தேசிய இனங்களின் விடுதலைப் போராட்டங்கள்” பற்றிய அடியுண்மைகளை நன்கு அறிந்தும் உணர்ந்தும் எழுதியுள்ளார்.

“தேசிய இனங்களின் விடுதலைப் போராட்டங்கள்” என்பன உலக அரசியல் முனைப்புப் பெற்றுள்ள முறைமையை உற்று நோக்கும் பொழுது, இரண்டு விடயங்கள் மிகத் துல்லியமாகின்றன.

“இனக்குழும” அல்லது “இனத்துவ” உணர்வென்பது அரசியல் ரீதியாக முக்கியத்துவம் பெறும் ஒரு காரணியாக மேற்கிளம்பியுள்ளதை நாம் அவதானிக்கும் அதேவேளையில் இது பெரும்பாலும் ஏகாதிபத்திய/ முதலாளித்துவச் சுரண்டலுக்குட்பட்ட நாடுகள் அரசியல் ரீதியாக கொலோனியலிசத்திலிருந்து விடுபட்ட பின்னரே அவ்வந்நாடுகளில் தோன்றியுள்ளமை தெரிகின்றது. அரசியற் சுதந்திரம் பெற்ற நாடுகளின் அகநிலைப் போராட்டங்களை “இனக்குழும” (Ethnic) பிரச்சினையாகப் பார்க்கும் உலகநோக்கு ஏறத்தாழ 1960களிலேயே ஏற்படுகின்றது.

இந்த நோக்குப் பிரதானப்பட்டதுடன் இந்தப் போராட்டச் சூழலுக்குப் பின்புலமாகவும் ஊற்றுக்காலாகவுமிருந்த பொருளாதார சமவீனம் என்ற உண்மை அதிக அழுத்தம் பெறாது போயிற்று.

கொலோனியலிச ஆட்சி விட்டுச் சென்ற “பாராளுமன்ற சனநாயகம்” (அதாவது சனநாயகம் பற்றிய எண்ணிக்கை அடிப்படையிலான நோக்கு) இந்த நோக்கைத் தவிர்க்க முடியாததாகிற்று. வரலாற்று, பண்பாட்டுப் பின்புலமும் வளமுமுள்ள சமூகங்களைக் கொண்ட நாடுகளில் இது தொழிற்படத் தொடங்கியதும், எண்ணிக்கைச் சனநாயகம் இனவாதத்துக்கு இடங்கொடுத்தது. கொலோனியலிச ஆட்சிக்கு முன்னர் நிலவிய இனங்காண் குறியீடுகளுக்கு (Ethnic identities and symbols) செல்லவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. குழுமரபின் (Group tradition) முக்கிய சின்னமான மொழி பிரதானப்பட்டது. சில இடங்களில் மொழிக்குப் பதிலாக மதம் பிரதானப்பட்டது. இவை காரணமாகப் “பெரும்பான்மைப் பேரினவாதம்” மேற்கிளம்பத் தொடங்கிற்று.

இந்த நிலமை பொருளாதார வளர்ச்சி முற்றிலும் மரபுநிலையிலிருந்து மாறாத சமூகங்களில் ஏற்பட்டபொழுது, பண்பாட்டுப் பேரினவாதம் சுலபமாகத் தலைதூக்கியது.

அரசியற் சுதந்திரமும் அதன் வழிவரும் சமூக சனநாயகமும் சமனாகப் பகிரப்படாத, பகிரமுடியாத நிலை ஏற்பட்ட பொழுது அரசியல் ரீதியில் தேசிய இனங்களின் “விடுதலைப்போராட்டங்கள்” ஏற்பட்டன.

இந்த விடுதலைப் போராட்டங்களின் ஆதார சுருதியாக “இனத்துவ / இனக்குழுமத் தேசியவாதம்” (Ethno - nationalism) அமைந்தது. இந்த இனக்குழுமத் தேசியத்தின் செல்நெறிகள் பலத்த விவாதத்துக்கு உள்ளாகின.

இந்தத் தேசியத்தின் வளர்ச்சியில் திரு. தமிழ்மாறன் இரு கட்டங்களை அவதானிக்கிறார். ஒன்று “தற்காப்பு இனத்துவத் தேசியவாதம்” (Defensive ethno - nationalism). மற்றது “எதிர்த்தாக்கு இனத்துவத் தேசியவாதம்” (Offensive ethno - nationalism).

இந்த இரண்டாவது தான் பேரினவாதத்துக்கும் இனவாதத்துக்கும் இடமளிக்கின்றதென்பது திரு. தமிழ்மாறனின் வாதம்.

தேசிய இனங்களின் விடுதலைப்போராட்டங்களினூடே இழையோடும் “தேசிய”த்தைப்பற்றிய நுண்ணிய குறிப்பு இது. “சரிநிகரில்” நடைபெற்ற தேசியம் பற்றிய விவாதத்தில் இந்த விடயம் முக்கியத்துவம் பெற்றது.

இனத்துவ தேசியம் பற்றிய இந்த விவாதத்திலே பேசாப்பொருளாக உள்ளது. “தேசியம்” (Nationalism) என்ற தொடர். இது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் மத்திய காலம் முதல் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் மூன்று தசாப்தங்கள் வரை ஐரோப்பாவிலே காணப்பட்ட செருமனிய, இத்தாலிய “தேசிய” உணர்வுகளுடன், பின்-கொலோனியலிச (Post - colonialism) இனத்துவத் தேசியத்தை “இணைத்துப்” பார்ப்பதாகும். பின்-கொலோனியலிச இனத்துவத் தேசியம் என்பது சில இனங்கள் மீது திணிக்கப்பட்ட ஓர் உணர்வாகும். சனநாயக மயப்பாட்டில் ஊறுகள் காணப்பட்டதனால் இந்தப் பிரக்ஞை ஏற்படுகிறது. உண்மையில் இந்த இனத்துவப் பிரக்ஞையின் உண்மைநிலையை அது வற்புறுத்தும் அரசியல் எல்லை (Political limits of the ethnic consciousness) கொண்டே தீர்மானிக்க வேண்டும். இதன் எல்லை அரசியற் சுயநிர்ணய உரிமை பற்றிய கோரிக்கையும் செயற்பாடுமே எனில் இது ஒதுக்கப்பட வேண்டியதுமல்ல. ஒதுக்கப்படக் கூடியதுமல்ல. ஆனால் அதற்கும் மேலே போய், இனவாதத்தை (racism) அது முன்வைக்குமேல் அது விரும்பத் தகாததாகிவிடும்.

உண்மையில் இத்தகைய வேளைகளில் ஆங்கிலத்தில் “லிபரேஷன்” ஸ்ரகிள்ஸ்” (Liberation Struggles) எனக் குறிப்பிடப்படுவனவற்றை விடுதலைப் போராட்டங்கள் என்பதிலும் பார்க்க “தளைநீக்கற் போராட்டங்கள்” எனக் குறிப்பிடுவது பொருத்தமாகும். “தளைநீக்கம்” என்பது இறுகப் பிணித்து நிற்கும் ஒரு கட்டிலிருந்து விடுபடுவதாகும்.

திரு. தமிழ்மாறனின் இந்தக் கட்டுரைத் தொகுப்பு நம்மிடையே பல முக்கிய அரசியற் சிந்தனைகளைத் தூண்டிவிடுகின்றது. எழுத்தறிவுச் சனநாயகம் நிலவுகின்ற ஒரு சூழலில் இத்தகைய ஆக்கங்கள், வாசகர்களின் அரசியற் கல்வியறிவுக்குப் பெரிதும் உதவுகின்றன.

அந்தப் பணியினை நன்கு நிறைவேற்றியுள்ளமைக்காக, திரு. தமிழ்மாறன் எமது வாழ்த்துக்குரியவராகின்றார்.

இந்நூலினை வாசிக்கும் பொழுது தமிழ்மொழி, இலக்கிய ஆய்வாளன் என்கின்ற வகையில் நான் ஒரு முக்கியமான செல்நெறியின் உறுதிப்பாட்டை அவதானிக்கிறேன். அது தமிழ் எந்த அளவுக்கு சமூகம், அரசியல், பொருளாதாரம் சம்பந்தமாக ஒரு வன்மையான தொடர்பாடற் சாதனமாகியுள்ளது என்பதாகும். திரு. தமிழ்மாறனின் “நடை” வாசிப்புச் சுலபத்தையும் விடயக் கனதியையும் இணைத்துச் செல்கின்றது. இப்படியான ஒரு போக்கு இப்பொழுது ஆழமாகவும் அகலமாகவும் வளர்கிறது.

தமிழ் இருபத்தோராம் நூற்றாண்டுக்குள் தன்னம்பிக்கையுடன் பிரவேசிக்கின்றது என்பதற்கு இத்தகைய நூல்கள் நல்ல எடுத்துக்காட்டு.

திரு. தமிழ்மாறனிடமிருந்து தமிழ் கூறும் நல்லுலகு நிறையவே எதிர்பார்க்கின்றது.

திரு. தமிழ்மாறனும் இந்நூலின் பிரசுரகர்த்தரும் பாராட்டுக்குரியவர்கள்.

கொழும்பு

27.05.1996

கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி

முது தமிழ்ப் பேராசிரியர்

(யாழ். பல்கலைக்கழகம்)

என்னுரை

'சரிநிகர்' ஆசிரிய பீடத்தின் வேண்டுகோளின் பேரிலும் அதேவேளை எனது கருத்துச் சுதந்திரத்தை விட்டுக் கொடுக்காமலும் 'சரிநிகரில்' யான் எழுதிய பன்னிரு கட்டுரைகளின் தொகுப்பாக இந்நூல் வெளிவருகிறது. பத்திரிகைக் கட்டுரைகளுக்கே உரியதான சில வரையறைகளுக்குட்பட்டே இவை எழுதப்பட்டுள்ளன என்பதை வாசகர்கள் மனதிருத்தல் வேண்டும். சம்பவங்களும் ஆதாரங்களும் போதியளவுக்குக் குறிப்பிடப்படாமல் போகலாம். சிலவற்றை விரிவாக எழுத முடியாது போகலாம். பத்திரிகை வாசகர்கள் நீண்டகாலக் காத்திருப்புக்கு விரும்பமாட்டார்கள். இவற்றையெல்லாம் மனதில் வைத்து வரையப்பட்ட சுருக்க வரையறைகளை இக்கட்டுரைகளை வாசகர்கள் கருத்திற் கொள்ளல் வேண்டும்.

'நிகழ்வுகளினால் நெருடப்படாதவன் எழுத்தாளனாக முடியாது' என்பதற்கிணங்க இயன்றளவு எமது நாட்டு நிகழ்வுகளையும் ஆங்காங்கே தொட்டுக் காட்டியுள்ளேன். ஒப்பீட்டுக்கு உதவுமளவில் நிகழ்வுகள் தரப்பட்டுள்ளன. ஒப்பிட வேண்டியது வாசகர் கடமையாகிறது.

முதற் பத்துக் கட்டுரைகளிலும் பத்து நாடுகளில் நடைபெற்ற/ நடை பெறும் போராட்டங்கள் சுருக்கமாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. கடைசி இரு கட்டுரைகளிலும் இனத்துவஞ் சம்பந்தமான சில வினாக்களுக்கு விடைகாண முயற்சித்துள்ளேன். வெறுமனே வரலாறாக அன்றி எமது வாழ்கால நிகழ்வுகள் மீது சவாலாகப் படியக் கூடியவற்றை மட்டுமே விதைத்திருக்கின்றேன் என்ற நம்பிக்கை.

இந்தப் பன்னிரு தலைப்புகளிலும் நீண்ட ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு தனித்தனி நூல்களை எழுத முடியும். அத்தகைய ஆய்வு நோக்கில் கால் பதிக்காமல் ஏதோ ஒருவித ஒப்பீட்டு நோக்கில் கட்டுரைகளை நகர்த்தியுள்ளேன். இப்போக்கின் ஏற்புடைமையை வாசகர்களுடைய தீர்மானத்துக்கே விட்டு விடுகின்றேன்.

சட்டத்தைத் தத்துவக் கண்ணோக்கில் ஆராய்ந்து விளக்கிய வரும் வாதத்திறன் கொண்ட பேச்சாளருமான சிசெரோவின் கருத்துக்களால் உரோம இராச்சியம் அறிவுச்சுடர் கொளுத்தியது. அச் சட்ட மேதையின் பெயரில் 'சரிநிகரில்' எழுதத் துணிந்தமைக்கு 'எதையும் அறிவார்த்த மிக்க ரீதியில் அணுகிட வேண்டும்' என்ற எனது நப்பாசை மட்டுமே ஒரேயொரு காரணமாகிறது.

இத்தொகுப்புக்கு மதிப்புரை வழங்கச் சம்மதித்த பேராசிரியர் சிவத்தம்பி, அட்டையில் அறிமுகஞ் செய்திருக்கும் பேராசிரியர் சந்திரசேகரன், இக்கட்டுரைகளை என்னைச் "சரிநிகரில்" எழுத வைத்துப் பின்பு நூலாக்கி வைத்த நண்பர் குருபரன் ஆகியோருக்கும் 'சரிநிகர்' ஆசிரிய பீடத்துக்கும் என்றென்றும் என் நன்றிகள்.

சட்ட பீடம்,

கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம்

யூன் 1996.

வி. ரி. தமிழ்மாறன்

காஷ்மீரிய மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமையும் கசப்பான சில உண்மைகளும் !

காஷ்மீரில் நடைபெற்று வரும் போராட்டம் உலகைக் கவரத் தொடங்கி விட்டது. இஸ்ரேலின் உருவாக்கம் எப்படி நிரந்தரத் தலையிடியாக இருந்ததோ அதைவிடச் சற்றும் குறையாத அளவுக்கு தலையிடி கொடுத்தது இந்தியா-பாகிஸ்தான் சுதந்திர நாடுகளாகப் பிரிந்தமை. இந்தத் தலையிடியின் தலைப்பிள்ளைதான் காஷ்மீர் போராட்டம். தலையிடி 1947 இலேயே கருக் கொண்டு பின்னாளில் உருக்கொள்ளத் தொடங்கியது. இன்றைய சந்ததியினருக்கு இத் தலையிடியின் தாற்பரியம் புரிவதில்லையாதலால் வரலாற்று நிகழ்வுகள் சில குறிப்பிடப்படுவது அவசியமாகின்றது இவ்விடத்தில்.

அரசுக்கெதிரான போராட்டங்களில் தமிழ் மக்கள் பெற்றுள்ள அனுபவம் ஒரு குறுகியகால வேகத்தின் விளைவாக ஏற்பட்டது. ஆனால் காஷ்மீரிய மக்கள் 1947 இலிருந்து போராடி வருகின்ற போதும் ஈழத்து வேகம் அங்கு காணப்படவில்லைதான். ஆனால் போராட்டத்திற்கான நியாய அடிப்படை காஷ்மீரிய மக்களுக்கு அசைக்க முடியாத அரணாக உள்ளது. ஏனெனில், உண்மையிலேயே, இம் மக்களுக்கு சுயநிர்ணய உரிமை என்பது ஆசைகாட்டி மோசஞ் செய்யப்பட்ட விடயமொன்றாகிறது. இந்தியாவும் ஐ.நாவும் தான் இதில் குற்றவாளிகள். இந்தக் குற்றத்தைப் பயன்படுத்தித் தனது நலனைத் தேடுவதில் குறியாக உள்ளது பாகிஸ்தான்.

உலகின் மிகவுயர்ந்த மலைத் தொடர்களால் குழப்பட்ட ஒரு பள்ளத்தாக்குப் பிரதேசமே காஷ்மீர். வருடத்தின் பெரும்பகுதி 'உறக்கத்தில்' கழிய வேண்டிய அளவுக்கு ஒரே குளிர். கோடைகால வாசஸ்தலமாக மட்டும் பயன்பட்டிருக்க வேண்டிய பகுதி குருதி கொட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. 14ஆம் நூற்றாண்டுவரை (இந்திய) இந்து மன்னர்களினாலும் பின்னர் (1579) மொகலாய ஆட்சியின் கீழும் வந்த இப்பிரதேசம் 18ஆம் நூற்றாண்டில் ஆப்கானிஸ்தான் ஆட்சியினரின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்தது. 1819இலிருந்து சீக்கியப் பேரரசு இங்கு உருவாக்கப்பட்டதுடன் 1846இல் இது பிரித்தானியரிடம் ஒப்படைக்கப்படும் வரை ரஞ்சித்சிங் என்பவரால் ஆளப்பட்டதெனத் தெரிகிறது. நமது அரசியலோடு ஒப்பிடுவதானால் ரஞ்சித்சிங்கின் ஒப்படைப்பை சங்கிலியனின் ராஜதானி போர்த்துக் கேயரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டமையுடன் ஒப்பிடலாம். தற்போதைய ஜம்மு-காஷ்மீர் மாநிலம் என்பது இரண்டாவது ஆங்கில-சீக்கிய யுத்தத்தின் பின்பு பிரித்தானியர் காஷ்மீர் மீதான கட்டுப்பாட்டினை ஜம்முவிடமிருந்தபட்டத்து மகாராசாவிடம் ஒப்படைத்ததன் மூலம் உருவாக்கப்பட்டது (1847). இப்படி ஒரு மாநிலம் உருவாக்கப்பட்டமைக்கு உள் நோக்கமும் உண்டு. இந்தியாவுக்கும் ஆப்கானிஸ்தான், சீனா என்பவற்றிற்கும் இடையில் ஒரு தாங்கு அரசை (Buffer State) உருவாக்குதே இந்த உள்நோக்கமாகும் அப்போதைய கவர்னர் ஜெனரல் மவுண்ட் பேட்டன் பிரபு கொடுத்த அழுத்தத்தினால் ஏராளமான சமஸ்தானங்கள் இந்தியாவுடன் இணைவதென்ற தீர்மானத்தையே எடுத்தன. இந்த வகையில் காஷ்மீரும் இணைய வேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்பட்டது. இங்கே பெரும்பான்மையானோர் முஸ்லீம் மக்கள். ஆனால் ஆட்சியாளர் இந்துக்கள். மகாராஜா ஹரிசிங் ஆட்சியிலிருந்தார்.

இந்தியாவின் முதல் பிரதமர் நேரு கூட காஷ்மீரியப் பிராமணர் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இந்தியாவின் மொத்தச் சனத் தொகையில் முஸ்லீம்கள் ஏறத்தாழ 12%. ஜம்மு-காஷ்மீர் மாநிலத்தில் முஸ்லீம்களே 2/3 பங்கு பெரும்பான்மையினர். காஷ்மீர் பள்ளத்தாக்கு முழுவதும் முஸ்லீம்களே நெருக்கமாக வாழ்கின்றனர். இந்தியா-பாகிஸ்தான் பிரிவினைக்கு சற்று முன்னர் கூட,

காஷ்மீர் தொடர்ந்தும் சுதந்திரமாக இருக்கும் என்ற நம்பிக்கை மகாராஜா ஹரிசிங்குக்கு ஊட்டப்பட்டிருந்தது. ஆனால் இந்த நம்பிக்கை பாகிஸ்தான் பக்கத்திலிருந்து வந்த படையெடுப்பால் தகர்ந்தது. பாகிஸ்தானிலும் ஆப்கானிஸ்தானிலும் செல்வாக்குள்ளான பதான்ஸ் என்ற இனக் குழுவினரே காஷ்மீர் மீது படையெடுத்தனர். இந்தப் படையெடுப்பாலும் (செப்.1947), காஷ்மீரிய முஸ்லீம்கள் மேற்குப் பகுதிகளில் செய்த கிளர்ச்சியினாலும் மகாராஜா புதுடில்லியின் தயவை நாட வேண்டியவரானார். காஷ்மீரிய சிங்கம் எனப் பெயர் பெற்றவரும் அங்கு எதிர்க்கட்சியை நிறுவிய வருமான ஷேக் அப்துல்லாவும் நேருவைச் சந்தித்து காஷ்மீரைக் காப்பாற்றும்படி கோரினார். இந்த மாநிலம் இந்தியாவுடன் இணைந்த பின்னரே அங்கு படைகளை அனுப்பிவைப்பதாக நேரு பதிலளித்தார். இதன் விளைவாக ஒக்டோபர் 27, 1947இல் மகாராஜா ஹரிசிங் காஷ்மீரை இந்தியாவுடன் இணைக்கும் உடன் படிக்கையில் கையொப்பமிட்டார். உடனடியாக இந்தியப்படைகள் விமானத்தில் வந்து காஷ்மீரில் இறங்கின. பாகிஸ்தானிலிருந்து வந்த இனக் குழுவினரை இவை பின்வாங்கச் செய்தன. 'பதான்ஸ்' ஏற்கனவே கைப்பற்றியிருந்த பிரதேசமே 'அசாட்காஷ்மீர்' என அழைக்கப்படுகிறது. இது பாகிஸ்தானுடன் இணைக்கப்பட்டு விட்டது. 1948 மார்ச்சில் ஷேக் அப்துல்லா மாநில அரசாங்கத்தின் இடைக்கால முதலமைச்சரானார்.

துரோகத்தின் தொடக்கம்

மகாராஜா ஹரிசிங் ஒப்பமிட்ட இணைப்பு ஆவணத்தின் ஏழாவது வாசகம் பின்வருமாறு கூறுகின்றது: 'இந்த ஆவணத்திலுள்ள எதுவேனும் ஏற்பாடு இந்தியாவின் எதிர்கால அரசியல் அமைப்பு எதனையும் ஏற்குமாறு என்னை வற்புறுத்துவதாகாது. அல்லது அத்தகைய அரசியலமைப்பு எதனதும் கீழ் இந்திய அரசாங்கத்துடன் உடன்படிக்கைகள் செய்யும் எனது சுதந்திரத்தை மட்டுப்படுத்துவதுமாகாது'.

இந்த வாசகமே இந்தியாவின் இன்றைய ஆட்சியாளர்களுக்குச் சிம்ம சொப்பனமாக விளங்குவது. காஷ்மீர் இந்தியாவுடன் இணைக்கப்பட்டது சரிதானா என்ற வினாவை ஒருவர் எழுப்பி

னால் அவர் ஏழாம் வாசகத்தைப் படித்து விட்டார் என்று பொருள். 'அந்தத் கதையெல்லாம் வேண்டாம். மற்றையதைப் பாருங்கள்' என இந்திய ராஜதந்திரிகள் உடனே பதிலளிப்பார்கள். காஷ்மீரின் இந்த நிபந்தனையுடன் கூடிய இணைப்பினால்தான் இந்திய அரசியலமைப்பில் 370ஆம் உறுப்புரை சேர்க்கப்பட்டது. இந்த உறுப்புரையின்படி அரசியலமைப்பின் முதலாம் உறுப்புவையும் 370ஆம் உறுப்புவையும் மட்டுமே காஷ்மீருக்கு நேரடியாக ஏற்புடையதாகும். ஏனைய உறுப்புகள் யாவும் காஷ்மீருக்கு நீட்டிக்கப்படலாம். ஆனால் அதற்கு முன்பு மாநில அரசாங்கத்துடன் கலந்தாலோசிக்க வேண்டும். சில விடயங்களில் கட்டாயமாக அதன் சம்மதம் பெறப்படல் வேண்டும். இவ்வகையில் இந்திய அரசியலமைப்புக்கூட மாநில அரசாங்கத்தின் சம்மதமின்றிச் சில விடயங்களில் அங்கு ஏற்புடையதாகாது என்ற நிலை. இது மட்டுமல்ல, காஷ்மீருக்கு மட்டுமே இந்திய மாநிலங்கள் எல்லாவற்றையும் விட தனியான மாநில அரசியலமைப்பு என்று ஒன்றும் உள்ளது. பூரண சமஷ்டி நாடுகளில் மட்டும் காணப்படும் அம்சம் இது. இணைப்பின்போது மவுண்ட் பேட்டன் பிரபு வெளியிட்ட அறிக்கை பின்வரும் உத்தரவாதத்தை அளித்திருந்தது; 'ஏதாவது மாநிலத்தில் இணைப்பு விவகாரம் பிணக்கிற்கு உட்படுமானால் இணைப்பானது அந்த மாநில மக்களது விருப்பத்தின்படி தீர்மானிக்கப்படும். காஷ்மீரைப் பொறுத்தளவில் அங்கு சட்டமும் ஒழுங்கும் நிலைநாட்டப்பட்டு படையெடுப்பாளர் அகற்றப்பட்டதும் இணைப்புத் தொடர்பாக அங்கு சர்வசன வாக்கெடுப்பு நடாத்தப்படும் என்பதே எனது அரசாங்கத்தின் விருப்பமாக உள்ளது'.

இந்த அறிக்கையும் இந்தியர்களுக்கு மிகவும் அலர்ஜிக்கான விடயமாகும். ஏனெனில் இன்று வரை அத்தகைய வாக்கெடுப்பு எதுவுமே நடாத்தப்பட் டிருக்கவில்லை. இதற்கு இந்திய அரசாங்கம் கூறும் காரணமோ இன்னும் வேடிக்கையானது. அறிக்கையிலுள்ள 'படையெடுப்பாளர் அகற்றப்பட்டதும்' என்ற வாசகம் மிக முக்கியம். இங்கு படையெடுப்பாளர் (பாகிஸ்தானிய பதான்ஸ்) காஷ்மீரின் ஒரு பகுதியை (அசாட்காஷ்மீர்) இன்னும் ஆக்கிரமித்தபடியுள்ளனர். அவர்கள் விரட்டப்படும் வரை வாக்கெடுப்பு இல்லை

என்பது இந்தியாவின் வாதம். உண்மையில் இந்த விரட்டலுக் காகவே இரண்டு யுத்தங்கள் புரியப்பட்டன. ஆனாலும் எல்லைகளில் பெரிதான மாற்றங்கள் ஏற்பட்டதாக இல்லை.

இன்னொரு நொண்டிச்சாட்டு, காஷ்மீர் மக்கள் உள்ளூர் தேர்தல்களில் வாக்களித்தமை, மாநில அரசியலமைப்பை உருவாக்கியமை என்பதை வைத்துப் பார்த்தால் மக்கள் இணைப்பை அங்கீகரித்து விட்டார்கள் என்பது. இவ்வேளையில்தான் அங்கு ஐ.நா. தலையிட்டு எல்லைக் காவல் செய்யவேண்டி ஏற்பட்டது. இது ஒரு கண்காணிப்பு பணியாக உள்ளது.

இணைப்பு என்றதும் எமக்கு வடக்கு - கிழக்கு இணைப்பு ஞாபகம் வராமலிருக்க முடியுமா? இந்திய-இலங்கை உடன்படிக்கையின் உறுப்புரை 2(3) இல் கூறப்பட்டிருக்கும் சர்வசன வாக்கெடுப்பு ஏற்பாடு அடிக்கடி காஷ்மீரை ஞாபகப்படுத்துவதுண்டு. சர்வசன வாக்கெடுப்புக்கு ஏற்பாடு செய்வதும் பின்னர் அதனைக் காலவரையற்று இழுத்தடிப்பதும் ஒன்றும் புதிதல்ல என இதிலிருந்து படிக்கலாம். மவுண்டேட்டன் பிரபுவின் தந்திரமும் இந்தியாவின் ஏமாற்று வித்தையும் அப்படியே இங்கும் ஊடுருவியுள்ளதைப் பார்க்கிறோம். ஆனால் இலங்கையில் இது பற்றி அதிகம் அலட்டிக் கொள்ள வேண்டியவர்கள் சிங்கள மக்களே என நாம் நினைக்கலாம். அதுவல்ல முக்கியம். பிரச்சினையில் ஒரு தொடர்ச்சியைத் தக்க வைப்பதற்கு நாசுக்கான ஏற்பாடு இது என்பதை உடன்படிக்கையை ஆதரித்தோரில் எம்மில் எத்தனை பேர் உணர்ந்திருந்தனர் என்பது தெரியவில்லை. இடைத் தேர்தல்கள் முதலில், பின்பு சர்வசன வாக்கெடுப்பு என நமது ஜனாதிபதி கூறிவருவது முட்டாள்தனமாக அல்ல. காஷ்மீரிய அனுபவமே என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ளல் வேண்டும். தேர்தலின் முடிவுகள் எப்படி இருக்கும் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட இந்தியா காஷ்மீரில் சர்வசன வாக்கெடுப்பை நடாத்தவில்லை. முடிவுகள் எப்படியிருக்கும் என்பதைக் கண்டறிய நமது ஜனாதிபதி முதலில் உள்ளூராட்சித் தேர்தல்களை நடாத்திப் பார்க்கப்போகிறார்.

சமரசங்கள் சரிவருமா?

ஷேக் அப்துல்லாவும், நேருவும் 1953 இலிருந்து முரண்பட்டனர். இதன் விளைவு முன்னையவரின் தொடர்ச்சியான சிறை வாசம். 1964 இல் முதலா வது தீவிரவாதக் குழு தோற்றுவிக்கப்பட்டது. ஜம்மு-காஷ்மீர் விடுதலை முன்னணி (ஜே.கே.எல்.எவ்.) காஷ்மீரின் பூரண விடுதலையைக் கோரிப் போராடுகிறது. பங்களாதேஷ் உருவாகியதும் தன்கை ஒங்கி விட்டதை அறிந்து இந்தியா சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைக்குப் பாகிஸ்தானை அழைத்தது. 1972 யூலை 02 இல் ஒப்பமிடப்பட்ட சிம்லா உடன்படிக்கையின் படி-1965 இல் வரையப்பட்ட யுத்த நிறுத்த எல்லைக் கோட்டை மதித்து நடத்தல், காஷ்மீர் சம்பந்தமான பிரச்சினைகளைப் பேசித்தீர்த்தல், இறுதித் தீர்வுக்காகச் சமாதான ரீதியிலான பேச்சுவார்த்தையில் ஈடுபடல்- என்ற கடப்பாடுகளை இரு நாடுகளும் ஏற்றுக் கொண்டன.

எந்தளவுக்கு 1947ஆம் ஆண்டைய தனது கடப்பாடுகளை இந்தியா தட்டிக்கழிக்க முயல்கிறதோ அந்தளவுக்கு பாகிஸ்தான் இன்று சிம்லா உடன்படிக்கையின் இந்தக் கடப்பாடுகளை அலட்சியப்படுத்துகிறது. ஆனால் இந்தியாவுக்கு-இந்த உடன்படிக்கையை விட வேறு பற்றுக்கோடு எதுவுமில்லை. இதுதான் தற்போதைய இழுபறி. 870 மைல் நீளமான யுத்த நிறுத்த எல்லைக் கோட்டில் இருநாடுகளும் ஒவ்வொன்றும் இரண்டு இலட்சம் படைவீரர்களை நிறுத்தி வைத்துள்ளன. ஐ.நா.படைகளும் இங்க்தோன் நிலைகொண்டுள்ளன.

1982இல் ஷேக் அப்துல்லா இறக்க அவரது மகன் ஃபாருக் அப்துல்லா முதலமைச்சரானார். மாறிமாறி காங்கிரஸ் கட்சியுடன் தேர்தல் உடன்பாடு. இது 1975இல் இந்திரா காந்தியினால் தொடக்கி வைக்கப்பட்ட விவகாரம். 1986இல் ராஜீவ் காந்தியும் ஃபாருக்கும் செய்த உடன்பாடு காஷ்மீரிய மக்களை வன்முறைப் பாதைக்குத் தூண்டியது. 1987இல் புதிய கட்சி பிறந்தது. தேர்தலில் நடைபெற்ற அப்பட்டமான மோசடியால் மிதவாதத் தலைமைகளே வேண்டாம் என்ற நிலை காஷ்மீரில் ஏற்பட்டுவிட்டது. அன்றைய

தேர்தலில் புதிய கட்சியான முஸ்லீம் ஐக்கிய முன்னணியின் வாக்குப் பெட்டிகளுக்குக் காவல் நின்ற இளைஞர்களைத் தான் இன்றும் இந்தியப் படையினர் பட்டியல் வைத்துத் தேடி வருகின்றனர். வன்முறைகள் வெடித்தன. பாகிஸ்தானில் பயிற்சி என்பது இரகசிய விடயமல்ல. 1990 ஜனவரியிலிருந்து அங்கு ஜனாதிபதி ஆட்சி பிரகடனப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதுவரை 3,000 மக்கள் இறந்துள்ளதாக மனித உரிமைகள் நிறுவன அறிக்கைகள் கூறுகின்றன. 43 போராட்டக் குழுக்கள் உள்ளதாகவும் அறியப்படுகின்றது.

காஷ்மீரிய மக்களுடைய விருப்பு என்ன என்பதை அவர்கள் வெளிப்படுத்த 1947 இலிருந்து இன்றுவரை எவ்விதச் சந்தர்ப்பமும் அவர்களுக்கு வழங்கப்படவில்லை. அவர்கள் தனி நாடாகப் போக விரும்புகிறார்களா? பாகிஸ்தானுடன் இணைய விரும்புகிறார்களா? அல்லது இந்தியாவுடனேயே தொடர்ந்தும் இருக்க இசைகின்றார்களா? எப்படிக்கண்டு கொள்வது? இந்த மக்களது சுயநிர்ணய உரிமை மிகப் பெரிய ஜனநாயக நாட்டினால் மீறப்பட்டுள்ளது. இந்த நாட்டின் சர்வதேசச் செல்வாக்குக் காரணமாகவே காஷ்மீரிய மக்களது சுயநிர்ணய உரிமைக்குரல் குரல்வளைக்கு வெளியே வரமுடியாதபடி அழுக்கப்பட்டு வருகின்றது. ஒப்பந்தம், உடன்படிக்கை, வாக்குறுதி என்பவற்றால் ஏமாற்றப்பட்டு விட்ட காஷ்மீரிய மக்கள் இன்று சிக்கலிலிருந்து விடுபட வழியறியாது குருதிக் காணிக்கை செலுத்துகிறார்கள்.

கடந்த செப்டெம்பரில் ஐ.நா. பொதுச்சபைக் கூட்டத்தில் பேசுகையில் ஐ.நாவின் கவனத்துக்குரிய ஒரு விடயம் காஷ்மீர் என அமெரிக்க ஜனாதிபதி குறிப்பிட்டார். ஐ.நாவின் செயலாளர் நாயகத்தின் வருடாந்த அறிக்கையில் காஷ்மீர் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. 1990 பெப்ரவரியில் 4 லட்சம் மக்கள் காஷ்மீரிய வீதிகளில் ஊர்வலமாகச் சென்று ஐ.நா கண்காணிப்புக் குழுத்தலைவரிடம் ஒப்படைத்த மகஜரில் தமக்குப் பூரண சுதந்திரம் வேண்டும் எனக் கேட்டிருந்தனர். ஆனாலும் “ஹேஷ் உல் முஜாஹிடீன்” போன்ற தீவிரவாதக் குழுக்கள் பாகிஸ்தானுடன் இணைவதை விரும்புகின்றன. இக் குழுவின் செல்வாக்கு தற்போது அதிகரித்து வருகிறது.

இந்தியப்படையினரின் அத்துமீறல்கள் தனியாக ஆராயப்பட வேண்டிய ஒரு விடயம். எல்லா விதங்களிலும் அந்நியமானவர்கள் எனக் கருதப்படும் இவர்கள் காஷ்மீரில் கண்முடித்தனமான தாக்குதல்களை மேற்கொண்டுள்ளனர். சில நகரங்களையே கொளுத்தியுத்தியுள்ளதாக அறிக்கைகள் கூறியுள்ளன. பாலியல் பலாத்காரம் முக்கிய ஆயுதமாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. உல்லாசப் பயணம் வந்த கனேடியப் பெண் ஒருவரை படையினர் பலாத்காரம் செய்த கதை உலகறிந்த விடயம். ஆனால் வெளிவராமல் அழுக்கப்பட்டு விட்டவை ஏராளம். இந்த வரிசையில் அண்மைய ஹாஸ்ரத்பால் பள்ளிவாசல் முற்றுகையும் அமைந்துள்ளது. "ஹிஸ்புல் முஜாஹிடீன்" என்ற கட்சியின் தீவிரவாதத் தலைவரை கைது செய்ய நடாத்தப்பட்ட முற்றுகை இறுதியில் பிசுபிசுத்து விட்டது. அவர் பள்ளிவாசலுக்குள் இருந்தார் என்பதற்குச் சான்றில்லை. எத்தனை நாளைக்குக் குரல்வளையை நெரிப்பது? அடக்கப்படும் மக்களுக்காக வெளியிலிருந்து குரல்கள் எழுவதும் தவிர்க்க முடியாததே!

(டிசம்பர் 01, 1993)

வன்முறைக்கு மாற்று வழி? வட - அயர்லாந்தில் புதிய ஒளி !

பிரிட்டனுக்கும் அயர்லாந்துக்கும் இடையிலான பிரச்சினை மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட வரலாற்றைக் கொண்டது. பிரிட்டனின் பிரதான நிலப்பகுதியின் இயற்கையான ஒரு நீடிப்பாக வே அயர்லாந்தினைப் பிரிட்டிஷார் கருதி வந்துள்ளனர். இதுவே ஆரம்பமுனை. ஆனால் பிரச்சினையின் புதுவடிவம் 17 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலேயே கருக் கொண்டது எனலாம். தமது ஆட்சிக்கு எதிராகக் கிளர்ச்சி செய்த மக்களை ஈவிரக்கமின்றி அடக்கிய பிரிட்டிஷார் அத்துடன் நின்றுவிடாமல் அங்கே கலவரங்களை அடக்க முன்வரும் பிரிட்டிஷாருக்கு அயர்லாந்தின் நிலப்பகுதியைத் துண்டுபோட்டுக் கொடுக்கவும் தலைப்பட்டனர். இதனால் பல குட்டித்தளபதிகள் பிரிட்டனிலிருந்து அயர்லாந்துக்குப் போய்க் கண்ணுக்கெட்டியதூரம் வரையான காணிகள் தமக்கென பங்கெடுத்ததாக வரலாறு கூறுகிறது. இதனை 'புரட்டஸ்தாந்துப் பயிர்ச்செய்கை' என சிலேடையாகக் குறிப்பிடுவது முண்டு. இங்ஙனம் வடகரையில் இறங்கிக் குடியேறியவர்களினால் வட அயர்லாந்தில் புரட்டஸ்தாந்து மதத்தினர் பெரும்பான்மையாகி விட்டனர்.

முழு அயர்லாந்தினதும் மொத்தப்பரப்பளவு 32,595 சதுரமைல். இதில் 5,242 சதுரமைல் பரப்பளவு கொண்டதே வட அயர்லாந்து. இன்றைய கணிப் பீட்டில் மக்கள் தொகை வட அயர்லாந்தில் 1.6 மில்லியன் என்றும் அயர்லாந்துக் குடியரசில் 3.5 மில்லியன் எனவும் அண்ணளவாகக் கூறலாம். 1801 இல் முழு அயர்லாந்தும் பிரிட்டனின் ஒரு பாகமாக இணைக்கப்பட்டது. 1916 இல் ஜரிஷ் மக்களின் கிளர்ச்சி தோல்வியில் முடிவடைந்து தலைவர்கள் தூக்கிலிடப்பட்டுள்ளனர். 1919இல் குடியரசு வாதிடிகள் அயர்லாந்

தேசிய நூலகப் பிரிவு
மாநகர நூலக சேவை
புதிப்பாணம்.

தில் பெரும் பான்மையான பாராளுமன்ற ஆசனங்களைக் கைப் பற்றினர் (ஆனால் பிரிட்டனின் பாராளுமன்றத்துக்கே போக வேண்டும்). 1977 இல் இலங்கைப் பொதுத் தேர்தலில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி வட-கிழக்கில் பெரும்பான்மை ஆசனங்களைப் பெற்றதை ஒத்தநிலை இது. ஆனால் நம்மவர்கள் கொழும்பு வந்ததைப் போல அவர்கள் பிரிட்டனுக்குப் போகாமல் தேசியப் பாராளுமன்றத்தைப் பிரகடனப்படுத்தி அமைத்தனர். 1919-20 காலப்பகுதியில் சுதந்திரப் போராட்டம் வெடித்தது. பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் 1920 இல் அயர்லாந்து அரசாங்கச் சட்டம் (GIA) என்பதை நிறைவேற்றி அயர்லாந்தைத் துண்டு போட்டது. அடுத்த ஆண்டில் புதிய வட அயர்லாந்துப் பாராளுமன்றம் உத்தியோக பூர்வமாகச் செயற்படத் தொடங்கியது. 1922ல் ஐரிஷ் அரசு (அயர்லாந்து அரசு) சுதந்திரமாகிற்று. இது 1932 இல் குடியரசாக மாறியதுடன் 1949இல் பொதுநலவாய அமைப்பிலிருந்து விலகியும் கொண்டது.

இங்ஙனமாக ஏற்கனவே இருந்து வந்த உளரீதியான பிளவுகள் 1920 இல் பௌதீக ரீதியாகவும் சட்டரீதியாகவும் பிரிவினையாகப் போய் முடிந்தன. அயர்லாந்துப் பிரச்சினையும் காஷ்மீரைப் போலவே மூன்று விதமான திசைகளில் இழுக்கப்படுகிறது. அதாவது வட அயர்லாந்து தனியொரு நாடாக மிளிர் வேண்டுமா, பிரிட்டனுடன் இணைந்து விட வேண்டுமா அல்லது ஐரிஷ் குடியரசுடன் சேருவதா என்பதே இந்தக் கேள்விகள். பிரிட்டனின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்க வேண்டும் என நிற்பவர்கள் யூனியனிஸ்ட் என அழைக்கப்படுகிறார்கள். இதை எதிர்ப்பவர்கள் தேசியவாதிகள் எனப்படுகிறார்கள். இருபகுதியினருமே தமது தரப்புக்கு ஆதாரமாக சுயநிர்ணய உரிமையை முன்வைக்கிறார்கள். வட அயர்லாந்திலுள்ள ஆறு மாவட்டங்கள் (கன்ரீஸ்) இந்த இருதரப்பு வாதங்களுக்கும் நிலைக்களனான பகுதிகள். ஐரிஷ் குடியரசில் 26 மாவட்டங்கள் உள்ளன. IRA எனப்படும் தீவிரவாத இயக்கத்தின் தோற்றம் 1919 வரை முன்கூட்டிப் போகக்கூடியது. 'கெரில்லாப் போர் முறை மூலம் தாம் பிரிட்டனை ஒருமுறை தோற்கடித்தோம். ஏன் அதனை இம்முறையும் செய்யக்கூடாது?' என்பதே தேசியவாதிகளது வினாவாகும்.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

இதைவிட INLRA என்ற இன்னொரு ஆயுதக் குழுவும் அங்கே உண்டு. IRA இன் அரசியல் பிரிவின் பெயர் ‘‘சீன் பெயின்’’ என்பது.

கடந்த வாரம் பிரிட்டனில் பெரும் சர்ச்சையை ஏற்படுத்திய விவகாரம் இதுவே. இந்த அரசியல் பிரிவான ‘‘சீன் பெயின்’’ என்பதுடன் அரசாங்கம் பேச்சுவார்த்தை நடாத்திய விவகாரம் அம்பலமாகி விட்டது. ஆனாலும் ஜோன் மேயர் தான் பதவி விலகப் போவதில்லை எனத் திட்டவாட்டமாக அறிவித்துள்ளார். பேச்சுவார்த்தையில் இவர்கள் இதயசுத்தியுடன் கலந்து கொண்டனர் என்பதற்கு ஆதாரம் இவர்களது உறுதி.

சிறுபான்மைச் சிந்தனைகள்

உலகில் எந்த ஓர் இனம் அல்லது பிரிவை எடுத்தாலும் அது ஏதோ ஒரு விதத்தில் சிறுபான்மையாகவே இருக்கும் என உளவியலாளர்கள் கூறுகிறார்கள். இந்த உணர்வே உலகில் பிரச்சினைகள் மலிவதற்கு அடிப்படைக் காரணம். அயர்லாந்துப் பிரச்சினை இதற்கு மிகச்சிறந்த எடுத்துக்காட்டு என்பது மட்டுமல்ல இலங்கையிலுள்ள உளப்பிரச்சினைக்கும் காரணம் கண்டறிய இது உதவுகிறது. பிரிட்டன் தங்களைக் கைவிட்டு விடக்கூடாது என்பதில் தீவிரமாக இருக்கும் யூனியனிஸ்ட் கட்சியினர் வட அயர்லாந்தின் ஓரங்குலம் கூட கத்தோலிக்கர் ஆட்சியினுள் வரவிடமாட்டோம் என ஆர்ப்பரிக்கின்றனர். தங்களுடைய விசேடத்துவம், பாரம்பரியம், சிந்தனை வளர்ச்சி யாவும் கத்தோலிக்கர் ஆட்சியில் சிதறிப் போய்விடும் என புரட்டஸ் தாந்து மதத்தினர் அஞ்சுகின்றனர். ஜரிஷ் குடியரசுக்கும் தங்களுக்கும் இடையிலான எல்லையை எப்படிக் கவனமாகப் பேணுவது என்பதை வைத்தே தேர்தல் முடிவுகள் தீர்மானிக்கப்படுகின்றன. சமூக, அரசியல், பொருளாதார விஞ்ஞானங்கள் தேர்தலில் முன்வைக்கப்பட்டு தோற்றுவிடுகின்றன.

அரசியலாளர் கூறும் இரட்டைச் சிறுபான்மை சிந்தனைதான் இலங்கை, காஷ்மீர், வட அயர்லாந்து என்பவற்றில் பிரச்சினைகள் இழுபடக் காரணமாகிறது. இலங்கையில் வட-கிழக்கில் தனிநாடு

ஒன்று உருவாகினால் அல்லது ஓரளவுக்கேனும் சுயாட்சி பெற்றால் கூடப் போதும், தமிழர்கள் இந்தியாவின் தென்கோடித் தமிழர்களோடு சேர்ந்து தம்மை ஆக்கிரமித்து விடுவார்கள் என நிஜமாகவே நம்பும் சிங்கள மக்கள் எண்ணிக்கையில் குறைந்தவர்களல்லர். இங்கே தாற்பரியம் - இரண்டு இனங்களுமே தம்மைச் சிறுபான்மையினர் எனக்கருதுவதால் முரண்பாட்டுக்கான தீர்வு பன்மடங்கு சிக்கலாகிறது. வட அயர்லாந்திலும் இதுதான் நிலைமை. அங்கே புரட்டஸ்தாந்து மதத்தினர் கத்தோலிக்கரை விட இருமடங்கிலும் கூடுதலாக உள்ளனர். ஆனால், முழு அயர்லாந்தையும் சேர்த்துப் பார்த்தால் (ஐரிஷ் குடியரசுடன்) கத்தோலிக்கர் மூன்று மடங்கிலும் கூடுதலாகி விடுகின்றனர். எனவே புரட்டஸ்தாந்து மதத்தினர் தம்மைச் சிறுபான்மையினர் எனக் கருதுகின்றனர். ஆகவே இருதரப்பிலும் இயல்பான, நியாயமான அச்சம் நிலவுகிறது. உண்மையில் மத அடிப்படையில் இவர்கள் ஏன் இந்தளவுக்கு வேறுபட வேண்டும்? ஏனைய நாடுகளில் இவ்விரு மதப்பிரிவினரும் இப்படி மோதுகிறார்களா என்றால் இல்லை யென்ற பதில்தான் கிடைக்கும். சிறுபான்மை என அடையாளங்காட்டுவது வேறுசில அச்சங்களுக்குப் போர்வையிடப் பொருத்தமான ஆயுதமாகிறது. அங்கு பெயரை வைத்தே ஒருவர் ஆங்கிலேயரா அல்லது ஐரிஷா எனக் கூறிவிடுவார்கள். எனவே கத்தோலிக்கராக இருப்பது மட்டுமல்ல - ஐரிஷாக இருப்பதும் பாராட்சம் காட்டப்படுவதற்கு முக்கிய காரணம் எனத் தேசிய வாதிகள் குற்றஞ் சாட்டுகின்றனர். மறுபுறத்தில் புரட்டஸ்தாந்து மதத்தினர் யதார்த்தபூர்வமான, நிதர்சன உண்மைகளை வைத்து தமது அச்சத்தை வெளிப்படுத்துகின்றனர். ஐரிஷ் குடியரசின் அரசியலமைப்பு உறுப்புரை 2- தேசிய ஆள் புல எல்லையானது முழு அயர்லாந்துத் தீவினையும் உள்ளடக்கியதாகும் எனக் கூறுகின்றது. வடக்கேயுள்ள ஒவ்வொரு கத்தோலிக்கரும் இதனைப் பூரணமாக ஆதரிக்க புரட்டஸ்தாந்தினர் பலத்த ஆட்சேபனை கிளப்பு கின்றனர். இந்த ஆட்சேபனையில் உள்ள நியாயத்தை தெற்குப் புற (ஐரிஷ்) அரசியல்வாதிகள் கவனத்தில் எடுப்பதேயில்லை. இது முற்று முழுதான வெறுப்புணர்வை இருதரப்பிலும் வளர்க்கிறது. இந்த உறுப்புரையைத் திருத்த கத்தோலிக்கர் முயல்வதாகவும் இல்லை.

இதே போன்று, வெறுமனே மத வேறுபாட்டுக்கும் மேலாக ஆட்சி செலுத்தும் பிரிவினை முறைகள் சிலவற்றையும் இங்கு குறிப்பிடலாம். ஐரோப்பா வின் கடுமையான பிற்போக்குவாத நாடுகளுள் ஒன்றாகக் கருதப்படுவது ஐரிஷ் குடியரசு. அதற்குள் தாம் உள்வாங்கப்பட்டால் அதுவும் சிறுபான்மையினர் என்றளவில் - தமதுநிலை அதோகதி தான் எனப்புரட்டஸ்தாந்தினர் உள்ளூர் அரண்டு போயுள்ளனர். மேலும் அங்கு அரசுக்கும் மதத்துக்கும் இடையிலான நெருக்கம் மற்றைய ஐரோப்பிய நாடுகளைவிட அதிகம். கருத் தடை வில்லைகள் பாவிப்பு, கருச்சிதைவு உரிமை, விவாக ரத்து உரிமை, என்பவற்றில் கத்தோலிக்க திருச்சபை முற்றுமுழு தான கட்டுப்பாட்டை வகித்து வருகின்றது. திருமணஞ் செய்தவர்க ளுக்கு மட்டுமே அதுவும் மருத்துவரின் சிபார்சின் பேரில் மட்டுமே கருத்தடைச் சாதனங்கள் கிடைக்கக் கூடியதாக உள்ளது. ஐரிஷ் குடியரசின் இந்த நிலைப்பாடு வட அயர்லாந்துத் தேர்தலில் யூனியனிஸ்ட் கட்சியினர் அமோக வெற்றி பெற வழிவகுக்கின்றது. பிரிட்டனிலுள்ள சட்டங்களின் தாராளத் தன்மையை வட அயர் லாந்து புரட்டஸ்தாந்தினர் அனுபவிக்க யூனியனிஸ்டின் வெற்றி வழிவகுக்கின்றது.

அரசியல் கலாசார இடைவெளிகளுடன் சேர்ந்து பொருளா தார இடைவெளி அல்லது ஏற்றத்தாழ்வும் நிலவுகிறது. பொருளா தாரம் பிரிவினையை வலுப்படுத்துகின்றது. ஐரிஷ் குடியரசிலுள்ள வர்களின் சராசரி வருமானம் வடக்கிலுள்ளவர்களிலும் மிகக்கு றைவு. ஐரோப்பிய பொருளாதார சமூகத்தில் குடியரசு இணைந்த பின்பும் இந்த குறைவு பெரிதாக மாறிவிடவில்லை. வட அயர்லாந் தில் சமூகநலக் கொடுப்பனவுகளுக்கு பிரிட்டன் மானியம் வழங்கு கின்றது. குடியரசின் கீழ் வந்தால் இந்த நலன்கள் அடிபட்டுப் போய் விடும். பிட்டன், அமெரிக்கா, ஐரோப்பிய பொருளாதார சமூகம் என்பவற்றின் நிதியுதவி இல்லாமல் புதிய அயர்லாந்தின் வாழ்க் கைத்தராதரம் வீழ்ச்சியடையும் என ஆய்வறிக்கைகள் வெளியாவ தால் இணைப்பு பலவீனப்பட்டுப் போகின்றது.

வன்முறை வளர்ந்ததேன்?

இக்காரணங்களின் மீதான பிளவு எழுபது வருடங்களாகத் தொடர்கின்றது. இரு பகுதியிலுமுள்ள தலைமைகளின் கடந்தகால அணுகுமுறைகள் தொடர்ந்தும் தோல்வியைத் தந்தன. இதன் விளைவாகவே 1960 களிலிருந்து வன்முறைக் கலாசாரம் வேர் விடத் தொடங்கியது. வட அயர்லாந்திலுள்ள கத்தோலிக்கரின் பெரிய கட்சி SDLP என்பது. இதற்குப் போட்டியாகச் செயற்படும் IRA குடியரசு வாதத்தை முன் வைக்கின்றது. 1960 களின் பின்பே IRA இன் வன்முறைக் கவர்ச்சி ஆதரவு பெற்றது. குடியியல் உரிமை களுக்கான போராட்டத்தை அடுத்து 1968 இல் பரவலான வன்முறைகள் வட அயர்லாந்தில் இடம் பெற்றன. 1969 ஓகஸ்டில் பிரிட்டிஷ் இராணுவம் தலைநகர் பெல்பாஸ்ற்றுக்கு அழைக்கப்பட்டது. 1970 இல் கத்தோலிக்கர் பகுதியில் ஊரடங்கு உத்தரவு சகஜமாகி விட்டது. அடுத்த வருடம் கடுமை யான சட்டங்கள் அறிமுகமாகின. விசாரணையற்றுத் தடுத்து வைப்பு, குற்ற ஒப்புதலை சான்றாக ஏற்றல், பாரதூரமான சித்திரவதைகள் என நிலைமை மோசமாகிச் சென்றது. மனித உரிமைகள் மீறப்படுவதாக ஐரோப்பிய நீதி மன்றம் பிரிட்டனை அடிக்கடி கண்டிக்க வேண்டியதாயிற்று.

கத்தோலிக்க மக்கள் குறிப்பிட்ட பகுதிகளில் செறிந்து வாழுமாறு மதகுருவானவர்களால் தூண்டப்பட்டனர். ஒருவர் பகுதிக்குள் மற்றவர்கள் அணிவகுப்பு நடாத்த முடியாத நிலை. மீறிச் சென்றால் வன்முறை வெடிக்கும். ஐரிஷ் மக்களின் கலாசாரத்தில் அடக்கடி அணிவகுப்பு நடாத்துதல் முக்கியமானதொரு அம்சம். 1972 இல் இப்படியான அணிவகுப்பில் 13 பேரை பிரிட்டிஷ் இராணுவம் சுட்டுக்கொன்றது. இதே ஆண்டில் இறந்தோர் எண்ணிக்கை 467. 1975 இல் கொல்லப்பட்ட 245 பேரில் 215 பேர் பொதுமக்கள். 1981 இல் IRA உறுப்பினர் பொபி சாண்ட்ஸ் எம்.பி உண்ணாவிரதமிருந்து மேஸ் சிறையில் இறந்தார். அடுத்த இரு மாதங்களில் மேலும் 10 பேர் இவ்விதம் இறந்தனர். 1983 இல் புதிய பயங்கரவாதச் சட்டம் பிரிட்டனில் நிறைவேற்றப்பட்டது. தொழிற் கட்சி முதன் முறையாகத் துணிந்து இதனை எதிர்த்து வாக்களித்தது. 1984 இல் பிரிட்ட

னின் பிரைட்டன் நகரில் பிரதமர் மார்க்கிரட் தட்சர் தங்கியிருந்த கிராண்ட் ஹோட்டலில் குண்டு வெடித்தது. இக்காலப்பகுதியில் குண்டு வெடிப்புக்கள் பெருகத் தொடங்கின. இடைக்கிடை சிறிய பேச்சுவார்த்தைகள். சில சலுகைகள். மறுபுறத்தில் 1971 இல் விழிப்புக்குழு என்ற பெயரில் UDA அமைப்பு உருவானது. இதுவும் வன் முறையில் இறங்கிக் குண்டு வெடிப்புகளை நடாத்தி வருகிறது. கத்தோலிக்கரை முக்கியமான இடப்பகுதிகளிலிருந்து அகற்றுவதே இதன் பணி. நம்நாட்டு சிங்கள பாதுகாப்பு முன்னணி, ஜாதிக சிந்தனைய என்பவற்றோடு ஒப்பிடக் கூடியது. ஆனால் பின்னையவை இன்னும் வன்முறையைக் கையாளத் தொடங்கியதாகத் தெரியவில்லை. மற்றொரு அமைப்பான UVF (Ulster Volunteer Force) 'கடவுளுக்காகவும் அள்ஸ்ரார் நகருக்காகவும்' என்ற கோஷத்துடன் IRA உறுப்பினர்களை அழிப்போம் எனக் கூறுகிறது. இன்று இது தனிப்பட்ட முறையில் முக்கிய கத்தோலிக்கப் பிரமுகர்களைக் கொல்வதில் அக்கறைகாட்டி வருகிறது.

அரசியல் தீர்வென்ன?

குடியரசுவாதிகளுக்கு ஆதரவு வழங்குவோரில் கணிசமானோர் அமெரிக்கா, கனடா, ஆஸ்திரேலியா நாடுகளில் குடியேறியுள்ள ஐரிஷ் இனத்தவரே. அமெரிக்க முன்னாள் ஜனாதிபதி கென்னடியின் தந்தை இங்ஙனம் குடியேறியவர்களுள் ஒருவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. சோசலிஸ நாடுகள் IRA யின் போராட்டத்தை நியாயப்படுத்தி வந்தன. பிரச்சாரத்தில் பெருமுதவி அமெரிக்காவிருந்து கிடைக்கிறது. வட அயர்லாந்து நிலைமையைத் தென்னாபிரிக்காவின் நிலைமையுடன் ஒப்பிட்டு பொருளாதார சமத்துவத்தை அமெரிக்கா வலியுறுத்தி வந்ததமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஆயுதங்களும் அமெரிக்காவிலிருந்தே வருகின்றன. IRA உறுப்பினர்கள் என வேண்டப்படுபவர்களை அமெரிக்கா பிரிட்டனிடம் ஒப்படைப்பதில்லை.

பிரிட்டனின் குழப்பமும் இதுதான். அரசியல் தீர்வா? இராணுவத்தீர்வா? இராணுவத் தீர்வென்றால் - வட அயர்லாந்தில் மோதும் குழுக்களின் விடயத்தில் நடுநிலை வகிக்காமல் 'பயங்கரவாதத்தை'

முறியடிப்பது. ஆளுங்கட்சியிலுள்ள தீவிர வலதுசாரிகள் இதனை ஆதரிக்கின்றனர். அரசியல் தீர்வென்றால் அங்கே இருதரப்பினரையும் சமரசத்தில் இறங்க வைப்பது. இதில் இருதிறமும் திருப்தியான கூட்டு முயற்சியில் இறங்கினால் மட்டுமே பயங்கரவாதம் முற்றுப் பெறும். இராணுவத் தீர்வுக்குச் சாத்தியமில்லை, ஏனெனில் பிரிட்டனின் ஜனநாயக அபிப்பிராயம், ஐரோப்பிய பொருளாதாரச் சமூகம், அமெரிக்கா என்பன இதற்கு முட்டுக்கட்டை. மேலும் இது எங்கே போய் முடியும், இறுதியில் உருவாகப்போகும் சமூகம் எத்தகையது என்பதும் நிச்சயமில்லை. நேரடி ஆட்சி என்பது குடியேற்றவாதமே என்பதை பிரிட்டன் மறைக்க முடியாது. இரு புறத்திலும் உள்ள தீவிரவாதத்தைக் குறைக்க பிரிட்டன் உடன்படிக்கை ஒன்றை ஐரிஷ் குடியரசுடன் செய்து கொண்டுள்ளது. இதன் முக்கிய நோக்கம் பிரச்சினையின் வன்முறைப் பரிமாணத்தை அப்புறப்படுத்தவே. இதனை இருபக்கத் தீவிரவாதிகளும் எதிர்த்துள்ளார்கள் என்பதில் ஆச்சரியப்பட எதுவுமில்லை. மொத்தம் 3,000 இறப்புகளுக்குக் காரணமான போராட்டம் இந்த உடன்படிக்கையுடன் முற்றுப் பெறப்போவதில்லை.

இந்நிலையில் தான், பிரிட்டிஷ் பிரதமர் ஜோன், மேஜர் துணிந்து ஒரு தகவலை வெளியிட்டார். தனது அரசுக்கும் IRA யின் அரசியல் பிரிவின் தலைமைக்கும் இடையில் இரகசியப் பேச்சுவார்த்தை நடப்பதான தகவல் இது. பிரஸ்ஸலில் நடைபெற்ற சந்திப்பின் பின் பிரதமரும் ஐரிஷ் தலைவர் அல்பேட் ரெயினோல்ட்ஸும் கூட்டறிக்கை விடுத்துள்ளனர். சீன் பெயினை அங்கீகரித்து அதன் தலைவர் ஜெரி அடெம்ஸுடன் பேச்சுவார்த்தை நடாத்தப் பிரதமர் உடன்பட்டுள்ளார். பயங்கரவாதிகளுடன் உறவில்லை. ஆனால் புதிய கதவுகள் அவர்களுக்காகத் திறக்கப்படும் என அறிக்கை கூறுகிறது. யுத்த நிறுத்தம் நீடித்தால் இரு நாடுகளும் கூடுதலாக ஒத்துழைக்க உள்ளன.

நமக்குரிய பாடம் இங்கே தானுள்ளது. அரபாத்தும் ராபினும் கைகுலுக்குகிறார்கள். நெல்சன் மண்டேலாவும் கிளார்க்கும் நோபல் பரிசைப் பங்கிடப் போகிறார்கள். கம்போடியா கண்சிமிட்

டுகிறது. தற்போது மிகப் பழைய பகைமையான ஐரிஷ் போர் பேச்சுவார்த்தை நோக்கித் திரும்பியுள்ளது. புரட்டஸ் தாந்து தீவிரத் தலைவர் கியூமைலையும் கத்தோலிக்கத் தீவிரத்தலைவர் அடெம் ஸையும் உத்தியோகரீதியில் உயர்த்திப் பிடிக்காமல் அவர்களுடன் இரகசியத் தொடர்புகளை சந்திப்புக்களை ஏற்படுத்தி தீர்வை எட்டமுயற்சிக்கப்படுகின்றது. IRA உலகிலுள்ள மிகப் பெரிய கெரில்லா இயக்கம் என்கிறார்கள். ஆனால் அதனை விடப் பெரியது விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம். ஆனால் போராட்டம் காலத்துக்குக் காலம் அடையாளப் பிரச்சினைக்கு உட்படுவதால் எமது நாட்டில் பேச்சுவார்த்தை எட்டி எட்டிப் போகிறது. இயக்கங்களை வெளிப்படையாக அங்கீகரித்துப் பேசக் காட்டப்பட்ட தயக்கம் பி.எல்.ஓ-இஸ்ரேல் விடயத்தில் உடைந்தது. எனவே இனியும் தயக்கங்கள் ஏன் எனக் கேட்கத் தோன்றும்.

வட அயர்லாந்து பிரிட்டனின் ஒரு பகுதியல்ல, அப்பகுதி விடயம் பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்ற நடவடிக்கைகளை இனியும் ஆக்கிரமிக்கக்கூடாது, அங்கு தேசியவாதம் (கத்தோலிக்கர்), இணைப்பு வாதம் (புரட்டஸ்தாந்தினர்) என்பவற்றுக்கு இடையில் அரசியல் சமநிலை காணல், ஐரிஷ் மக்கள் ஒன்றாக இணைதல் இயற்கையாகவும் தவிர்க்க முடியாததாகவும் அமையலாம் - என்ற நான்கு அடிப்படைகளை முன்வைத்து நடத்தப்படும் பேச்சுவார்த்தை ஒரு தீர்வினைத் தரலாம் என நம்பப்படுகிறது.

(டிசம்பர் 16, 1993)

119022

தென்னாபிரிக்கா :

முந்நூறு வருட முகில் கலைந்தது!

சனநாயக நிலவு முகிழ்த்தது!!

வெள்ளைத் தோல்களின் வேட்டைக்காடாகவும் கொள்ளை போவதற்கென்றே கொட்டிவைத்த திரவியமாகவும் திகழ்ந்த தென்னாபிரிக்காவில் முந்நூறு வருட இனத்துவேச இருள் கலைந்து சனநாயகத் தண்ணொளி தடம் பதித்துவிட்டது. ஆம், இந்த வாரம் ஆபிரிக்கக் கண்டம் மட்டுமல்ல முழு உலகுமே நீண்டதொரு நிம்மதிப் பெருமூச்சு விடும்படியாக நிகழ்வுகள் அங்கே தொடர்கின்றன. எமது இனப்பிரச்சினைத் தீர்வு ஆய்வுக் கட்டுரைகளில், தென்னாபிரிக்கா முற்றிலும் வேறான பரிமாணத்துடன் அணுகப்பட வேண்டியது. ஏனெனில் இதுவரை நாம் பார்த்த பிரச்சினைகள் யாவும் சிறுபான்மையினர் அச்சங்களும் அவர்களுக்கு இழைக்கப்படும் அநீதிகளும் அவற்றின் விளைவாகத் தோன்றிய போராட்டங்களுமேயாகும், ஆனால் தென்னாபிரிக்கப் போராட்டம் பெரும்பான்மையினருக்கு விளைவிக்கப் பட்ட அநீதி, அக்கிரமம் என்பவற்றின் நேரடிப்பிறப்பாகும். அதுவும் மிகவும் கீழ்த்தரமான அடிப்படையில் செய்யப்பட்ட பிரிப்பின் மீதமைந்த பெரும்பான்மை சிறுபான்மை வகுப்பாக்கமும் அதன் உடன் பிறப்பான அமைதியின்மையுமே இந்தப் போராட்டமாகும்.

இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின் பின் ஏதோ புதிய ஞானம் பெற்று விட்டதைப் போல மேற்கு நாடுகள் இனவாதம் சட்ட முரணான தென்றும், இந்த அடிப்படை, உலகின் எல்லாப்பகுதிகளிலுஞ் சட்டப்படி ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் பெரிதாகப் பிரச்சாரப் புயல் கிளப்பி நின்றன. ஆனால் இதே நாடுகள் தென்னாபிரிக்கா விடயத்தில் பயங்கர மௌனஞ் சாதித்ததுடன் இனவாத ஆட்சிக்கு

எல்லாவித ஒத்துழைப்பையும் மறைமுகமாக வழங்கி வந்தன. குடியேற்றவாதம் குலைந்தபோது சுதந்திரக் காற்றைச் சுவாசிக்கத் துடித்த மக்களுக்கு லண்டன் அலுவலகங்களிலுள்ள மேசைகளின் மீது விரித்து வைக்கப்பட்ட வரைபடங்களிலிருந்து எல்லைக் கோடுகள் வகுக்கப்பட்டுச் சுதந்திரம் வழங்கினர் ஐரோப்பியர். மக்களினுடைய அபிலாசைகள், இன, மொழி, மத, கலாசார உறவுகளுக்கு மேலாக எல்லைக்கோடுகள் ஐரோப்பியரது வசதி கருதியே வரையப்பட்டன. இதன் விளைவுகளால் ஆபிரிக்க நாடுகள் இன்றும் தாம் பெற்றதை அனுபவிக்க முடியாத துர்ப்பாக்கிய நிலையில் தவிப்பதும் இத்தவிப்பிலே மேற்கு நாடுகள் குளிர்காய்வதும் சர்வதேச அரசியலாகும். இந்த அரசியலின் உச்சக்கட்ட உருவ வெளிப்பாடுதான் நேற்றுவரை இருந்த தென்னாபிரிக்கா.

யாருக்கு யார் காவல்?

தென்னாபிரிக்காவின் இன்றைய சனத்தொகை 24 மில்லியன். இதில் 19 மில்லியன் கறுப்பினத்தவர். மிகுதி வெள்ளையர்களும் வேறு சிறுபான்மையினரும். ஆனால் உலகிலேயே இந்த ஒரு நாடுதான் வெவ்வேறு இனத்தவருக்கு வெவ்வேறு சட்டங்கள் என ஆக்கியது. வேறானவர்களை வேறாக வளர்த்தலே நியாயம் என இதுவே வாதிட்டது. இங்ஙனம் கறுப்பினத்தவர்களுக்குத் தனியான பிரதேசத்தைக் கொடுத்து அவர்களைத் திறந்த வெளிச்சிறையில் வாழவைத்து அபிவிருத்தி மேற்கொள்ள தென்னாபிரிக்கா முயன்றமை தான் இனவொதுக்கல் (Apartheid) எனப் பெயர் பெற்றது. அகராதியில் இதன் பொருள் தென்னாபிரிக்கா என்றாகிவிட்டது. அது மட்டு மன்றி இனப் பாரபட்சம், ஒதுக்கல், அடிப்படை உரிமை மறுப்பு, அடக்குமுறை ஆட்சி, ஜனநாயக விரோதம் என்பவற்றுக் கெல்லாம் ஒப்புமை கூறுவதற்கும் தென்னாபிரிக்கா என்ற நாடு எப்போதும் கைவசமிருந்தது.

19மில்லியன் கறுப்பின மக்களையும் 4மில்லியன் வெள்ளையர்கள் விசேடமாகக் கவனித்து வந்த ஆட்சிமுறை நேற்றுவரை அங்கிருந்து வந்த சனநாயகம். இது முந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தொடங்கிய அடிமைச்சாசனம். கறுப்பினத் தலைவர்கள் ஏன்

என்றால் சிறைவாசம்! அதுவும் விபரிக்க முடியாத வகையில் - தனித்தனியான தீவுகளில் அடைக்கப்பட்டனர். வெள்ளையர் பிரதேசங்களுள் கறுப்பர் நுழைந்து விட்டால் பொலிஸ் நாய்கள் மோப்பம் பிடித்து அவர்களைக் கண்டுபிடித்துவிடும். எந்த ஒரு தனி நபரையும், இயக்கத்தையும் தடைசெய்யும் சட்ட ஏற்பாடுகள் அங்கு ஏராளம். உதாரணமாக நெல்சன்மண்டேலா என்பவர்தடை செய்யப்பட்டால் அதன் பின்பு அவரது பெயரை யாரும் உச்சரிக்க முடியாது. அவருக்குக் கடிதம் எழுத முடியாது. எழுதுபவர் குற்ற வாளியாகக் காணப்பட்டுத் தண்டிக்கப்படுவார்.

இப்படியும் இருந்ததா? என நாம் மூக்கின் மேல் விரலை வைக்கும் அளவுக்கு விபரீதமான சட்டங்களின் விளைவிடம் தென்னாபிரிக்கா. மொத்தமாகப் 13 தாயகங்கள் கறுப்பர்களுக்கென ஒதுக்கப்பட்டன. அவற்றுக்கு பண்டுஸ்தான் என்று பெயர். நாளடைவில் இவை சுயாட்சி பெற்றுவிடும். இங்கே கறுப்பர்களுக்கு எல்லாம் கிடைக்கும். அடிப்படை உரிமைகள் சுயநிர்ணய உரிமை என்றெல்லாம் வெளியார் கூக்குரல் இடமுடியாது. எல்லாமும் இங்கே இவர்களுக்கு உண்டு. எல்லாவகையிலும் சுதந்திர நாடாக இவை மிளிரத்தான் போகின்றன. ஆகவே எம்மைக் குறை கூற வேண்டாம். இதுதான் வெள்ளையர்கள் சொல்லி வந்த வேதாந்தம். பொன் விளையும் பூமியான தென்னாபிரிக்காவின் 13% நிலப்பகுதி மட்டுமே இந்த 13 பண்டுஸ்தான்களுக்கும் ஒதுக்கப்பட்டன. இந்த நிலப்பகுதியை அவர்கள் ஒதுக்கிய விதமே அலாதியானது. நாட்டின் எந்த மூலை இயற்கை வளமற்று வரண்டு கிடக்கின்றதோ, அங்கேதான் ஒரு பண்டுஸ்தான் உருவாகும். அதை அபிவிருத்தி செய்யத் தாம் ஒத்துழைப்பதாக வெள்ளையர்கள் கூறுவார்கள். ஆனால், பாவம் கறுப்பர்கள். தமது வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக கூலி வேலை தேடி வெள்ளையர்கள் வாழும் பகுதிகளுக்குப் போயேயாக வேண்டும். ஆனால் அங்கு அவர்கள் அந்நியர்கள். எல்லாவகைப் பாதுகாப்பு ஆவணங்களையும் மிகப்பத்திரமாக வைத்திருக்க வேண்டும்.

இந்த ஆவணம் ஞாபகம் வரும் போதெல்லாம் கொழும்புக் கெடுபிடிகள் மனதில் உதைக்கவே செய்யும். வெள்ளையர்கள் பகுதியில் வெள்ளையரின் அடையாளம் பற்றி அரசாங்கம் அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளாது. கறுப்பரின் அடையாளம் பற்றித்தான் அங்கு கவலை. அதாவது தனது சொந்த நாட்டிலேயே தனக்கு நடமாட அடையாளப் பத்திரங்கள் தேவை. கொழும்பு நிலையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் நாம் எவ்வளவு தூரம் சனநாயகப் பாதையில் முன்னேறிவிட்டோம் என்பது ஆச்சரியமாகவே இருக்கும். தென்னாபிரிக்கச் சட்டத்திலிருந்து சில பிரிவுகள் எமது பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தில் இடம் பிடித்துள்ளன.

1946 இலிருந்து ஐ.நா.வில் தனது நிலைமையை நியாயப்படுத்தத் தென்னாபிரிக்கா எப்படியெல்லாமோ முயன்று பார்த்தது. அமெரிக்கா, பிரிட்டன், போர்த்துகல், இஸ்ரேல் போன்றவற்றின் ஒத்துழைப்புடன் தலைகீழாக நின்று முயன்றும் மூன்றாம் உலக நாடுகள் சில காட்டிய மூர்க்கத்தனமான எதிர்ப்புக்கு முகங்கொடுக்க முடியாத நிலையில் ஒதுக்கப்பட்டது தென்னாபிரிக்கா. உலக அரங்கில் அது தீண்டத்தகாத நாடாக கணிக்கப்படுவதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை. இங்ஙனம் தீண்டத்தகாத நாடாகப் பட்டம் பெற்ற இன்னொன்று இஸ்ரேல், ஆனாலும் ஞானதீட்சை பெறுவதில் தென்னாபிரிக்கா முந்திக் கொண்டது. இஸ்ரேல் பாதிப் பயணத்தில் நிற்கின்றது. இனவொதுக்கல் சாம்ராஜ்யத்தைத் தவிர்த்து சனநாயகத்தை மலரவைப்போம் எனக் கறுப்பினமக்கள் செய்த திடசங்கற்பம் குருதி மழையிலும் கொடூர சித்திரவதையிலும் குலைந்து போகாமல் நிமிர்ந்து நின்றது.

இனவொதுக்கல் சட்டவாதம்

“சமமற்றவர்கள் சமமாக நடாத்தப்பட முடியாது. கறுப்பர்களும் வெள்ளையர்களும் சமமானவர்கள் அல்ல. காரணம் பிறப்பு. எனவே இவ்விரு பிரிவினரும் சமமாக நடாத்தப்பட முடியாது. கறுப்பர்களுக்குப் பண்டுஸ்தான் என்ற தனிப்பகுதி, வெள்ளையர்களுக்கு மிகுதியாக உள்ள தென்னாபிரிக்கா, இதில் சட்ட முரண் எதுவுமேயில்லை”. இவ்வாறாக ஐ.நா.வில் நீண்ட காலம் வாதிட்

டது தென்னாபிரிக்கா. இந்த வாதத்தை எதிர்த்துத் தமது வல்லமையைக் காட்டிய நாடுகள் வட ஆபிரிக்க நாடுகளும் இந்தியாவுமே யாகும். தென்னாபிரிக்க விடுதலைப் போரில் இந்தியாவின் பங்களிப்பைக் குறைத்து மதிப்பிட முடியாது. சுதந்திர தென்னாபிரிக்கா நன்றி செலுத்த வேண்டிய நாடுகளில் முதலிடத்தை இந்தியாவுக்கு வழங்கினும் அது தவறில்லை எனலாம். ஆனால் இது வரலாற்றை ஒட்டு மொத்தமாகப் பார்க்கும் போது மட்டுமே பொருத்தமானது. இந்தியாவின் பங்களிப்பு மகாத்மா காந்தி காலத்திலேயே ஆரம்பித்து விட்டது.

13 பண்டுஸ்தான்களில் பூரண வளர்ச்சி பெற்றுவிட்டதாகப் பறைசாற்றித் தன்னைச் சுதந்திரநாடாகப் பிரகடனஞ் செய்தது நிரான்ஸ் கெய் என்ற பண்டுஸ்தான். இது எக்ஸ்கோசா மொழி பேசுவோரின் தாயகம். மக்கள் தொகை 3 மில்லியன். முழுவதுமே பழங்குடிகளும் ஆதிவாசிகளும். 1976 ஒக்டோபர் 20 இல் சுதந்திரப் பிரகடனஞ் செய்யப்பட்டது. இதற்கு வழங்கப்பட்ட பிரதேச அளவு பற்றிப் பேசுகையில் 'ஐ.நா விலுள்ள 22 உறுப்பினர்களிலும் பார்க்க இது பெரியது. ஐ.நா. விலுள்ள நாடுகளில் 34% நாடுகளைவிட இதன் சனத்தொகை கூடியது. எனவே இது சுதந்திர நாடாக இருக்க முடியும்' என வாதிட்டது தென்னாபிரிக்கா. ஆனால் ஐ.நா.இந்தச் சுதந்திரப் பிரகடனம் வெற்று வெறிதானது. (null and void) எனப் பிரகடனப்படுத்தியது. வாக்களிப்பில் கலந்து கொள்ளாத ஒரேயொரு நாடு அமெரிக்காவே தான். ஏனைய யாவரும் தீர்மானத்தினை ஆதரித்தனர்.

இனஒதுக்கல் கொள்கைக்கும் பண்டுஸ்தான் அமைப்புமுறைக்கும் சட்டரீதியாக முதலில் கிடைத்த அடி இதுவேயாகும். இதன் பின்னர் ஏனைய பண்டுஸ்தான்களின் எதிர்காலம் என்ன என்பதை கறுப்பர்கள் உணரக்கூடியதாக இருந்தது. நாட்டையே கூறுகளாக்கி அவற்றைச் சிறைக்கூடமாக மாற்றும் இனவெறி நடவடிக்கைக்குப் பலியாகத் தாம் தயாராக இல்லை என்பதைக் கறுப்பின மக்கள் தெளிவாக வெளிக்காட்டினர். ஆனால் அரசாங்கமும் சளைக்கவில்லை.

இங்ஙனம் உருவாக்கப்படும் புதிய நாடுகள் மிகப் பலவீனமானவையாகவும் தென்னாபிரிக்காவிலேயே முற்றிலும் தங்கியிருக்கவேண்டியவையாகவும் இருக்கும். ஆனால் பலவீனமும் இன்னொரு நாட்டில் தங்கியிருப்பதும் இறைமைக்குத் தடையாக அமையமாட்டா என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். இன்று உலக அரங்கில் எத்தனையோ நாடுகள் இங்ஙனம் பலவீனமுற்றிருந்தாலும் அவற்றின் இறைமை பற்றி எவருமே கேள்வி எழுப்புவதில்லை. 'நிரான்ஸ்கெய்' அரசை அங்கீகரிக்க மறுத்த பிரிட்டன் தனது ஐரோப்பிய சகாக்களோடு சேர்ந்துகொண்டு, புதிய நாடுகள் அங்கீகரிக்கப்படுவதற்கு அவசியமென தாம் கருதும் நன்கு ஸ்தாபிதமான தமது உரைகல்லினை நிரான்ஸ்கெய் பூர்த்தி செய்யவில்லை என்று கூறி நழுவி விட்டது.

இனவொதுக்கலை அடிப்படையாக வைத்து இந்நாடு பிறந்திருக்கா விட்டால் இது சர்வதேச அங்கீகாரத்தைப் பெற்றிருக்க முடியும். இது ஏனைய பண்டுஸ்தான்களுக்கும் பொருந்தும். சர்வதேசரீதியில் இனவொதுக்கல் கொள்கையும் சம உரிமைப் பம்மாதும் தோல்விகண்ட பின்னர் வெறுமனே அடக்குமுறைச் சட்டங்களை மட்டும் நம்பியே தென்னாபிரிக்கா காலங்கடத்தி வந்தது. சுற்றிவரப் பகையாளிகள்; அவர்கள் பலவீனமானவர்களாக இருந்தாலும் ஐ.நா. விதித்த தடைகளால் தென்னாபிரிக்கா பாதிக்கப்படுவதற்கு அயலவர்களும் முக்கிய காரணமே. அண்மையில் நமீபியா சுதந்திரம் பெற்றதும் நாடு யதார்த்தத்தை எடைபோட்டது. என்றோ ஒரு நாள் தமது சுதந்திரக்கனவு பலிக்கும் என்பதைக் கறுப்பின மக்கள் கைவிடமாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கையைக் வெள்ளையர் உணரத்தலைப்பட்டனர். ஆயினும் அது பிரித்தாளும் சூழ்ச்சியை வைத்து சுதந்திரப் போராட்டத்தைப் பலவீனப்படுத்தும் உத்தியைத் தொடர்ந்து கடைப்பிடித்து வந்தது.

நெல்சன் மண்டெலா - சுதந்திரத்தின் சுயசரிதை

தென்னாபிரிக்காவின் சுதந்திரம் அல்லது ஜனநாயக மலர்வு என்பதே நெல்சன் மண்டெலாவின் சுயசரிதை என்று கூறிவிடலாம். அந்தளவுக்குப் போராட்டத்தையே வாழ்க்கையாக மாற்றியவர்

மண்டேலா. இந்திய சுதந்திரத்தைக் காந்தியுடன் சம்பந்தப்படுத்துவது போலத் தென்னாபிரிக்கச் சுதந்திரத்தை மண்டேலாவுடன் தொடர்புபடுத்துவதே வழமை. ஆனால் நடைமுறையில் இரண்டு தலைவர்களுக்கும் இடையில் நிறையவே வேறுபாடு. காந்தி வன்முறைப் பாதையை அடியோடு விலக்கியவர். ஆனால் மண்டேலா எதியோப்பியாவிலும் அல்ஜீரியாவிலும் ஆயுதப் பயிற்சி பெற்றவர். தனது கட்சித் தொண்டர்கள் இராணுவப் பயிற்சி பெறுவதையும் ஆதரித்தவர். அத்துடன் காந்தியை நடாத்திய விதத்தில் மண்டேலாவை வெள்ளையர் அரசு நடாத்தவில்லை. இந்தியாவில் காங்கிரஸ் தொண்டர்கள் பயங்கரவாதிகள் அல்லது கம்யூனிஸ்டுகள் என்று முத்திரை குத்தப்படவில்லை. ஆனால் தென்னாபிரிக்காவில் ஆபிரிக்க தேசிய காங்கிரஸ் (ANC) பயங்கரவாத இயக்கமெனத் தடைசெய்யப்பட்டது. இதன் உறுப்பினர்கள் கம்யூனிஸ்டுகள் எனக் கருதிச் சிறையிலடைக்கப்பட்டனர். ANC வன்முறைக்குப் பதில் வன்முறையே எனச் செயற்பட்ட சந்தர்ப்பங்களுமுண்டு. ஆனாலும் இந்தியப் போராட்டத்தின் செல்வாக்கினைத் தன்னிலிருந்து ஒருபோதும் அகற்றிவிட முடியாது என மண்டேலா அடிக் கடி குறிப்பிடுவதுண்டு.

நெல்சன் மண்டேலாவுக்குத் தற்போது 76 வயது. கூட்டிக் கழித்துப்பார்த் தால் இதில் அரைப்பகுதி வாழ்வை அவர் சிறையிலேயே கழித்துவிட்டார். கடைசியாக 1962 இல் சிறைப்பட்ட போது ஆயுள் தண்டனை இவருக்கு விதிக்கப்பட்டிருந்தது. இவரது மனைவியான வின்னி மண்டேலாவைப்படுக்கையில் வைத்துக் கொலைசெய்யும் முயற்சியிலும் அரசாங்கம் தோல்வியுற்றது. மண்டேலாவின் பிரதான தளபதிகள் எல்லோரும் ஒன்றில் சிறையிலிடப்பட்டனர், அன்றேல் மர்மமான முறையில் கொலை செய்யப்பட்டனர். இவ்வளவுக்கு மத்தியிலும் தன்னை விலைபேசாமல் சிறையிலிருந்துவிட்டு 1990 இல் வெளியேறினார் மண்டேலா. சிறையிலிருந்த போது காச நோயினால் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டு எங்கே இறந்து விடுவாரோ என உலகைக் கவலையிலும் ஆழ்த்தியவர். சிறையிலிருந்து வெளிவந்ததும் வின்னியை விவாகரத்துச் செய்தமை துரதிர்ஷ்டமானது. ஆயினும் அவரின் அரசியல் வாழ்வின் குறுக்கே எதுவும் நிற்க முடியாது என்பது உறுதிபட வெளிப்பட்டது.

வினனி மண்டேலா கட்சி முக்கியஸ்தர்கள் சிலருடன் சேர்ந்து எதிராளிகளைக் கொலைச் செய்யச் சதிசெய்தார் என்ற குற்றச்சாட்டி ருந்தது. இதில் தண்டனை பெற்ற வினனி தற்போது மேன்முறையீடு செய்திருக்கிறார். இதுவே விவாகரத்துக்குக் காரணம் எனக் கூறப் படுகின்றது. ஆனாலும் மண்டேலாவின் சொந்த வாழ்வு எப்போ துமே அவரது அரசியலைப் பாதித்ததில்லை.

1989 இல் பதவிக்கு வந்த எவ்ப்.டபிள்யூ.டி.கிளார்க் சமரசப் போக்குக்குச் சைகை காட்டினார். இதன் முதற்படியே மண்டேலா வின் விடுதலை. யதார்த்தத்தை உணர்ந்தோம், இனி சனநாயகம் தீர்மானிக்கட்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்த கிளார்க் தென்னாபிரிக் காவில் முதன் முதலாகக் கறுப்பர்களும் கலந்து கொள்ளும் தேர் தலை நடாத்த முன்வந்தார். முதல் எதிர்ப்பு வலதுசாரி வெள்ளையர் களிடமிருந்து எழுந்தது.

அடுத்து இவர்களால் தூண்டிவிடப்பட்ட இன்கதா சுதந்திரக் கட்சியிடமிருந்து எழுந்தது. இக்கட்சி சுளு இனத்தவர்களால் அமைக்கப்பட்டது. இதன் தலைவரே புத்தலேசி. எக்காரணங் கொண்டும் ANC யுடன் சமரசம் கிடையாது எனப் புத்தலேசி அடம் பிடித்தார். தங்களுக்குப் பூரண சுதந்திரம் வேண்டும் என்று இன்கதா கட்சி வாதிட்டது.

சுளு மக்களுக்கான தாயகக் கோட்பாட்டின் மீதமையாத தீர்வுகளுக்குத் தான் சம்மதிக்க முடியாதெனவும் புத்தலேசி வலி யுறுத்தி வந்தார். ஆனால் அண்மையில் சமரச உடன்படிக்கையில் கையொப்பமிட்டு விட்டார் அவர்.

தேர்தல் முடிவுகள்

ஆபிரிக்கக் கண்டத்திலுள்ள நாடுகளிலேயே இராணுவ பலமிக்கது தென்னாபிரிக்கா. பொருளாதார வளத்திலும் அதற்கு இணையான நாடு ஆபிரிக்காவிலேயே கிடையாது. நிலக்கரி, இரு ம்பு, மங்கனீஸ், குரோமியம், நிக்கல், யூரேனியம், வைரம், இரத்தி னம், செம்பு போன்ற எல்லா உலோக வகைகளும் தரமாகவும் தாராளமாகவும் கிடைக்குமிடம் தென்னாபிரிக்கா ஆகும். இவ்வள வும் இருந்தும் உலகச் சந்தையில் அதனால் தலைதூக்க முடியவில்

லை. ஐ.நா.வின் தடைகளும் அயலவர்களின் பகையுமே காரணம். இன்று வல்லரசுப் போட்டி முடிந்த நிலையிலும் அணிசேரா நாடுகள் இயக்கம் தனது முக்கியத்துவத்தை இழந்துவரும் வேளையிலும் தென்னாபிரிக்கா சமரசத்தை விரும்பியது வரவேற்புக்குரியது. ஜனாதிபதி கிளார்க்கின் உறுதியைப் பாராட்டாமலிருக்க முடியாது. வலதுசாரி வெள்ளையர்களிடமிருந்து வரக்கூடிய உயிராபத்தையும் பொருட்படுத்தாமல் கிளார்க் தொடர்ந்தும் பேச்சுவார்த்தைகளை நடாத்தினார். தென்னாபிரிக்காவின் கடைசி வெள்ளை ஜனாதிபதி என்ற பெருமையைவிட அவர் சனநாயகத்துக்கு ஆற்றிய பங்களிப்பை உலகம் மறக்காது.

கடந்தவாரம் தேர்தல் முடிவுகளை அடுத்து நெல்சன் மண்டேலா தென்னாபிரிக்காவின் முதலாவது கறுப்பின ஜனாதிபதியாகப் பதவியேற்றதை முழு உலகமுமே வரவேற்று மகிழும் என்பதில் வியப்பில்லை. இவரது ANC 57% வாக்குகளைப் பெற்றுவிட்டது. தற்போதைய ஜனாதிபதியின் கட்சி 25% வாக்குகளை மட்டுமே பெற்றுள்ளது. ANC மட்டுமே கறுப்பர்களின் பிரதிநிதியல்ல என்று காட்டுவதற்காகவே அரசாங்க ஆதரவுடன் வளர்க்கப்பட்ட இன்கதா என்ற கறுப்பினக் கட்சிக்கு 7% வாக்குகள் மட்டுமே கிடைத்துள்ளன. தேர்தல் முடிவுகளைத் தான் ஏற்பதாக இன்கதாத் தலைவர் புத்தலேசி ஏற்கனவே அறிவித்து விட்டார்.

ஆபிரிக்க நாடுகளின் அரசியல் வரலாற்றைத் தெரிந்தோர் மனதில் எழும் ஐயம் யாதெனில் நெல்சன் மண்டேலா எவ்வளவு காலம் ஜனாதிபதியாக இருப்பார்? அங்கு சனநாயகம் எதுவரை நீடிக்கும் என்பதேயாகும். அரசியலில் இராணுவத்தின் செல்வாக்கு ஆபிரிக்க நாடுகளில் மிகச் சாதாரணமே. வெள்ளையர்கள் ஆட்சி இருந்தவரை அங்கு அரசியலில் இராணுவம் நேரடியாகத் தலையிடவில்லை. ஆனால் இனி எப்படியெல்லாந் தலையிடும் என்பதை எதிர்வுகூற முடியாது. புதிய ஜனாதிபதியின் ஆளுமையும் புதிய தென்னாபிரிக்காவின் அசுர பலமும் சர்வதேச அரங்கில் ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியே தீரும். கண்டத்தின் தென்பகுதியில் சனநாயகக் காற்று வீசுப்பெறும். இது அநேகரின் கண்களில் பொறாமைத்துக்களை வீசுவதும் தவிர்க்க முடியாததே.

ஏகப்பட்ட பெரும் புயல்களுக்குத் தாக்குப்பிடித்த தென்னாபிரிக்கா இனிவரும் மினிச் சூறாவளிகளுக்கும் முகங்கொடுக்கும் வல்லமை கொண்டது என்பதில் ஐயமில்லை. நெல்சன் மண்டேலாவின் பெயரால் ஜனநாயகம் அரசுக்கட்டில் ஏறுகிறது. அங்கிருந்து அது அகற்றப்படாமல் பார்த்துக் கொள்வது பக்கத்து நாட்டவர்களதும் கடமையாகிறது. தற்போது நடைமுறைக்கு வரும் தற்காலிக அரசியலமைப்பின்படி எதிர்க்கட்சித் தலைவரான கிளார்க் உதவி ஜனாதிபதியாக மாறக்கூடிய வாய்ப்புண்டு. இதனை அவர் ஏற்றுக் கொண்டால் ஒற்றுமை வலுப்பெறும். வெள்ளையர்களது சுயநிர்ணய உரிமை எங்கே என்று வெள்ளையர்கள் குரலெழுப்பாதபடிக்கு அங்கு ஜனநாயகத்தை நிலைநாட்டும் பொறுப்பு நெல்சன் மண்டேலா மீது சுமத்தப்பட்டுள்ளது. சுதந்திரப் போராட்ட வீரராக வெற்றி பெற்ற மண்டேலா ஆட்சித் தலைவராகவும் வெற்றி பெற வேண்டும், இனவாதம் இந்த உலகில் ஒழிவதைக் காணும் வரை அவர் ஓய்வுபெறக்கூடாது என எதிர்பார்ப்போமாக!

(மே 05 - 18, 1994)

பயாஃவ்ரா தனிநாடு தோன்றி மறைந்ததேன்? நைஜீரியாவிலிருந்து நாம் கற்பதென்ன?

தமிழ் இயக்கங்களில் ஏதோ ஒன்றின் பிரமுகர் எப்போதோ பேசியதாக ஞாபகம். 'ஈழப் போரும் நைஜீரியாவின் பயாஃவ்ராப் போர்போல முடிவடையும் அபாயம் உள்ளது. ஜனநாயக வழிக்குத் திரும்பி விடுதல் நன்று' இப்படி அந்தப் பேச்சு அமைந்திருந்தது. ஈழப்போருக்கும் பயாஃவ்ராப் போருக்கும் இடையிலான ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை ஆராய்வதே இங்கு எனது நோக்கம். ஆராய்வு பக்கங்கள் அனுமதிக்கும் அந்தளவுக்கே.

1967மே மாதம் 30ஆந்தேதியன்று நைஜீரியாவின் கிழக்குப் பிராந்தியம் தன்னை "Biafra" என்ற தனிநாடாகப் பிரகடனப்படுத்திற்று. சுமார் ஒரு வருடத்துக்குத் தனியாட்சி வெற்றிகரமாக நடைபெற்றது. ஆனால் உள்நாட்டுப்போர் தீவிரமடைந்து நைஜீரியாவின் ஏனைய பகுதிகள் முழுவதும் சேர்ந்து பயாஃவ்ராவுக்கு எதிராகப் போர் தொடுத்ததில் புதிய நாடு 1970 ஜனவரியில் நைஜீரியாவிடம் சரணடைந்தது. மூன்றாண்டுகள் நடந்த யுத்தத்தில் ஏற்பட்ட உயிரழிவும் பொருட்சேதமும் ஏராளம். கிழக்குப் பகுதி சுடுகாடாக மாறியது. பயாஃவ்ராவ் சிறுவர்கள் பட்டினிச் சாவுக்கு இரையாகினார்கள். இனம் அழியும்; பிரதேசம் இனி எதற்குமே பயன்படாது என்ற நிலை ஏற்பட்டபோதே புதிய நாடு சரணடைந்தது.

ஆனாலும் பயாஃவ்ராப் போரை சிறுபான்மையினரது உரிமைப் போராட்டம் என்றோ, சுயநிர்ணய உரிமைக்கான போராட்டம் என்றோ அடையாளப்படுத்துவது அடிப்படையிலேயே தவறானதாகும். ஆபிரிக்க நாடுகளின் வரலாற்றில், குறிப்பாக நைஜீரியா

தந்த பாடம் இனத்துவ ஆய்வுகளுக்கு உதவும் ஒன்றேயாயினும் இதனை பிரிவினைப் போராட்டங்களுக்கு நேர்மறை/எதிர்மறை உதாரணமாகக் கொள்ளுதல் தவறானதாகும். ஆனாலும் இப்போராட்டம் தோல்வியடைந்தமைக்கான காரணங்கள் உள்நாட்டு யுத்தங்களில் சம்பந்தப்பட்டோருக்கு தகுந்த பாடங்களைத் தரும் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

வரலாற்றுப் பின்னணி

ஆபிரிக்கக் கண்டத்திலேயே அதிக சனத்தொகை கொண்ட நாடு நைஜீரியா. இதன் இன்றைய சனத்தொகை சுமார் 15கோடி. மொத்தமாக 250 இனக் குழுக்கள் இங்கே உள்ளன. இனம், மொழி, மதம், கலாசாரம் என்பவற்றால் வேறுபட்டு நிற்பன இவை. இவற்றுள் கௌசா, யொரூபா, இபோஸ் என்பனவே பிரதான மூன்று இனக் குழுக்கள். இவை ஒவ்வொன்றினுள்ளும் நிறையவே துணைக் குழுக்கள். நைஜீரிய மக்களில் ஆகக்கூடிய எண்ணிக்கையினர் கௌசா மக்களே. இவர்களில் பெரும்பாலோர் முஸ்லீம்கள். நாட்டின் வடபகுதி இவர்களுடைய பிரதேசம்.

உண்மையில் நைஜீரியா என்றொரு நாடு 1914க்கு முன்பு இருந்ததாகக் கூற முடியாது. மேற்காபிரிக்காவை விட்டு வெளியேறும் எண்ணத்துடனிருந்த பிரிட்டிஷார் அந்த எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டதன் பின் இந்த மூன்று இனக்குழுக்களுடனும் படிப்படியாக உடன்படிக்கைகள் செய்து கொண்டு நைஜீரியா என்றொரு நாட்டை உருவாக்க முற்பட்டனர். 1897 இல் யொரூபா இனத்தவருடன் உடன்பாடு, பின்னர் 1901-03 காலப்பகுதியில் வடபகுதிக்கிளச்சியை அடக்கி அப்பிராந்தியத்தை ரோயல் நைஜெர் கம்பனிகளின் நிர்வாகத்தின் கீழ் ஒப்படைத்தனர். 1914 இல் கௌசா, யொரூபா இனத்தவர்கள் ஒன்றிணைக்கப்பட்டு நாடு உருவாகியது. ஆனாலும் பண்பாட்டுக் கோலங்கள் சங்கமிக்காத ஒருமைப்பாடு இது. மனங்கள் ஒன்றவில்லை. பிரிட்டிஷார் இழுத்துப் பூட்டி ஏற்படுத்திய ஒற்றுமை.

1946 இல் புதிய அரசியலமைப்பு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட போது வடபகுதி மக்கள் தாங்கள் அழுக்கப்பட்டு விடுவோமோ என நியாயமான அச்சங் கொண்டனர். இந்த யாப்பின் கீழ் மூன்று இனக்குழுக்களுக்கும் மூன்று மாநில அரசுகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. மத்திய அமைச்சரவையிலும் மாநிலங்களுக்குச் சம எண்ணிக்கையிலேயே பதவிகள் வழங்கப்பட்டன. ஆனாலும் 1954 வரை நைஜீரியாவில் சமஷ்டி ஆட்சி நிலவியதாகக் கூறமுடியாது. புதிய தேர்தல் 1959 இல் நடந்த போது கௌசா இனத்தவரே மத்திய அரசாங்கத்தை அமைத்தனர். 1960 ஒக்டோபர் 1 இல் நாடு சுதந்திர மடைந்தது. 1963 இல் இது தன்னைக் குடியரசாக்கிக் கொண்டது.

நைஜீரியாவின் மூன்று பிரதான இனக்குழுக்களிலும் எல்லா விதத்திலும் முன்னணி வகித்த இனம் இபோஸ் ஆகும். நாட்டின் தென்கிழக்குப் பிராந்தியம் இவர்களுடையது. யொரூபா இனத்தவர்களது பிராந்தியம் தெற்குப் பகுதியாகும். பூகோள அமைப்பின்படி, தெற்குப் பகுதியினூடாகவே ஐரோப்பியக் கலாசாரம் நாட்டுக்குள் ஊடுருவ வேண்டியிருந்தது. முதலில் யொரூபா இனத்தவரும் பின்னர் இபோ மக்களும் மேற்கத்தைய அலைகளினால் மூழ்கடிக்கப்பட்டு விட வடக்கு மக்களான கௌசா இனத்தவர் மட்டும் அணைபோட்டுத் தடுத்து அந்நியக் கலாசாரம் நுழைந்து விடாதபடி செய்தனர். இவ்விதத்தில் 1804-26 காலப்பகுதியில் இம் முஸ்லீம்கள் நடாத்திய புனித யுத்தம் குறிப்பிடத்தக்கதே.

வேற்றுமைகளின் போராட்டம்

கல்வி, தொழில் வாய்ப்பு, மதமாற்றம் என்பவைகளில் இபோ இனத்தவர்கள் யொரூபாக் குழுவினரை முந்திக் கொண்டனர். எண்ணிக்கையின்படி இபோ இனத்தவர் மூன்றாம் இடத்திலேயே இருந்தனர். ஆனால் வளமற்ற கிழக்குப் பகுதியில் பிறந்து வளர்ந்த காரணத்தால் இயல்பாகவே குடி கொண்டு விட்ட உற்சாகமும் சுறுசுறுப்பும் இபோ மக்களைத் திரைகடலோடித் திரவியந் தேடுபவர்களாக மாற்றி விட்டது. நைஜீரியாவின் வடக்கே வளம் நிறைந்திருந்ததால் இபோ மக்கள் கடல் கடக்காமல் வடக்கே போய் கௌசா மக்களிடையே வாழ்ந்து வளந்தேடினர். தேடிய 'வளங்கள்' கிழக்கு

நோக்கித் திரட்டிக் கொண்டு வரப்பட்டன. ஆனால் கௌசா மக்கள் இதைப்பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. மாறாக இபோ மக்கள் கொண்டுவரும் கல்வி, கலாச்சாரம் என்பவற்றால் தமது பழமை வாதப் பண்பாடுகள் சீர்குலையுமே என்றுதான் கௌசா இனத்தவர் கவலைப்பட்டனர். ஒன்றுபட்ட நைஜீரியா என்பது படிப்படியாக தெற்கத்தையர் வடக்கின் மீது அதிகாரஞ் செலுத்த வழி சமைக்கப் போகிறது என்பதை உணர்ந்தவுடனேயே கௌசாக்கள் அரசியலில் கவனஞ் செலுத்தத் தொடங்கினர். ஆக இந்த வேற்றுமை முளை 1914 இலிருந்துதான் புதிய பரிமாணம் பெற்றதெனக் கூற வேண்டும்.

பிரிட்ஷாரின் வழக்கமான தந்திரப்படி மோதலை மும்முனைப் படுத்தினர். தெற்கே இபோ மக்களும் யொரூபாக்களும் ஒன்றிணையாதவாறு பார்த்துக் கொண்ட பிரிட்ஷார் வடக்கிலுள்ள கௌசாக்கள் தெற்கிலுள்ள இரண்டு குழுக்களில் எதுவேனும் ஒன்றுடன் உறவு கொள்ளாதவாறும் அக்கறையுடன் பார்த்துக் கொண்டனர். இதனால் சுதந்திரம் பற்றிய பேச்சு இழுபட்டுக் கொண்டு போயிற்று. அதேவேளை நாட்டில் ஆங்காங்கே இபோ இனத்தினருக்கு எதிரான வன்செயல்களும் நிகழத் தொடங்கின. அரசாங்கப் பதவிகளில் முக்கியமானவற்றில் இபோ மக்கள். வியாபாரத்திலும் இவர்களே முதலிடம். இவர்களது நகர்வு (Mobility) விருப்புக் காரணமாக அங்கிங்கெனாடிதபடி நிறைந்து காணப்பட்டமையும் தாக்குதலை இலகுவாக்கிற்று.

ஆக, கௌசா மக்களைப் பொறுத்த வரையில் இபோ இனத்தவர் இரட்டிப்பு ஆபத்தானவர்கள். பொருளாதாரத்தைச் சுரண்டும் திறனும் அரசியலை ஆக்கிரமிக்கும் அறிவும் கொண்டவர்களைப் படிப்படியாகத் தணிக்கை செய்ய வேண்டிய கடப்பாடு தமக்கு அவசியமாயிற்று என்று கௌசா மக்கள் கருதினர். 1945 இலேயே இனக்கலவரங்கள் ஆரம்பத்திருந்தன. இடைக்கிடை வடபகுதியினர் தாமே பிரிந்து போய் தனி நாடு அமைக்கப் போவதாகவும் அச்சுறுத்தினர். ஆனாலும் கடைநிலை இராணுவ வீரர்களின் ஆதரவின்மையும் பிரிட்ஷா, அமெரிக்க இராஜதந்திரிகளது ஆலோசனை

களும் பிரிவினையைத் தடுத்து விட்டன. ஒரே நைஜீரியாவுக்குள் உங்களை உயர்த்துங்கள் என்பது அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட ஆலோசனை. ஒன்றை உயர்த்துவதற்கு, மற்றையது தாழ்த்தப்பட வேண்டியிருந்தது. எனவே தாக்கு தல்கள் பெருகின. 1953, 1966 வருடங்களில் நடந்த வன்முறைகள் மிகமோசமானவை.

ஒப்பீட்டளவில் நைஜீரியாவில் 1966 என்பது இலங்கையில் 1983 ஆம் வருடமேதான். இபோ மக்களில் உயர்தொழிலாளர்களும் அரசாங்கத்தில் முக்கிய பதவிகளினுள்ளோரும், வியாபார முன்னோடிகளும் அவர்களது உடைமைகளும் குறிவைத்துத் தாக்கப்பட்டு கிழக்கே போங்கள் எனத் “தாயகம்” நோக்கி விரட்டப்பட்டனர்.

அதிகாரப் போராட்டமா? உரிமைப் போராட்டமா?

சனத்தொகை மிகுந்த யாழ் குடாநாட்டுக்குள்ளேயே முடங்கிக் கிடக்காமல் முழு இலங்கையிலும் வியாபித்து உழைக்க விரும்பிய மக்கள் எப்படி பிரிவினைக் கோஷத்தை முன்வைக்க நேர்ந்தது? ‘ஒரே நைஜீரியாவில்தான்’ தாங்கள் சுதந்திரமாகவும் வளமாகவும் வாழ முடியும் என நம்பிய இபோ மக்கள் கிழக்குக்குள் முடங்கிப் போகும்படி விரட்டப்பட்டனர். நைஜீரியா எங்களுடையது எனக் கருதிய மக்களுக்கு இல்லை கிழக்கு மட்டுமே உங்களுடையது எனச் சொல்லாலும் (வன்)செயலாலும் உணர்த்தப்பட்டது. ‘Biafra’ நாடு பிறக்கும் வரை இபோ மக்கள் தம்மில் 50,000 பேரைப் பலி கொடுத்து விட்டனரென்று கூறப்படுகிறது.

பின்தங்கிய பிரதேசத்திலுள்ள முன்னேறிய குழுக்கள் கடைசி ஆயுதமாக வே பிரிவினையைக் கோர விரும்புவார்கள் என்பதற்கு இபோ மக்களும் ஈழத்தமிழரும் ஆய்வாளர்களுக்கு அரிய உதாரணமாகின்றார்கள். கிழக்கு நைஜீரியா, மண்ணரிப்பால் பாதிக்கப்பட்டவளமற்ற பூமி. யாழ்ப்பாணத்தில் இயற்கை வளம் காண 50 அடிக்குமேல் நிலத்தைத் தோண்ட வேண்டும். யாழ்ப்பாண இளைஞர் காங்கிரஸ் 1920களில் காண விரும்பிய இலங்கை பின்னர் தமிழர்களுக்குக் கனவாகிப் போனது போலவே நைஜீரிய தேசிய வாதத்தை வளர்த்த இபோ மக்களுக்குப் பாராபட்சமும் ஒடுக்குமு

றையும் பரிசாகக் கிடைத்தன. இரு இனங்களைப் பொறுத்தளவிலும் அவர்களை வீடு நோக்கித் திரும்பி வரவைத்தமை பாரபட்சமும் திட்டமிட்ட வன்முறைகளுமே. இந்தக் கட்டத்தில் இக் குழுக்கள் 'ஒரேநாடு' பற்றிய தமது கனவுகளைக் கலைக்க வேண்டி நிர்ப்பந்திக்கப்படுகின்றன.

நைஜீரிய இராணுவத்தில் கணிசமான அளவு அதிகாரிகள் இபோ இனத்தினரே. 1966 ஜனவரியில் இவர்கள் நான்கு மாநில அரசாங்கங்களையும் (வடக்கு, மேற்கு, தென்கிழக்கு, மத்திய மேற்கு) மத்திய அரசாங்கத்தையும் கவிழ்த்து ஆட்சியைக் கைப்பற்றினர். இந்த நிலைப்பாட்டை இலங்கையில் தமிழர்கள் எடுத்திருக்க முடியுமா என்பதைச் சிந்தித்தல் வேண்டும். போராட்டங்களை ஒப்பிடுமுன் அவற்றின் பின்னணி நன்கு ஆராயப்படல் வேண்டும்.

ஆட்சி இபோ இனத்தவர் கைகளில் வந்ததும் இராணுவக் கிளர்ச்சிகளும் வன்முறைகளும் விசுவரூபமெடுத்தன. மே மாதத்தில் இராணுவ ஆட்சியினர் சமஷ்டி முறைக்கு முடிவு கட்டிவிட்டு இரும்புப் பிடியாக மக்களை அமுக்கினர். அமுக்கியவர்கள் யார்? நாட்டின் சனத்தொகையில் மூன்றாவது இடத்திலிருந்த இபோ இனத்தினர். இதனால் இதே மாதம் நாடு முழுவதிலும் இந்த இனத்தினர் தாக்குதலுக்கு உள்ளானார்கள். கிழக்கு நோக்கிய ஓட்டம் வேகம் பெற்றது. யூலையில் கௌசா இராணுவத்தினர் சதிப்புரட்சியை மேற்கொண்டு இபோ இனத்து இராணுவ அதிகாரிகளையும், சிவில் சேவையாளர்களையும் கொன்றனர். இனச் சுத்திகரிப்பு மேல்மட்டத்திலிருந்து கீழ் நோக்கி நகர்ந்தது. இபோ தளபதி Aguiyi Ironi கொல்லப்பட்டார். செப்டெம்பர், ஒக்டோபர் மாதக் கலவரங்கள் சிறப்பான திட்டமிடலுடன் அரங்கேற்றப்பட்டன. கிழக்கே வந்து சேர்ந்த இபோ மக்களது எண்ணிக்கை பத்து லட்சத்தையும் தாண்டி விட்டது. நைஜீரியாவின் வேறெந்தப் பகுதியும் இபோ மக்களுக்குப் பாதுகாப்பானதல்ல என்பது நிறுவப்பட்ட பின்னரேயே கிழக்கைத் தமது தாயகம் என்று பாதுகாக்கும் அவசியம் இந்த மக்களுக்கு ஏற்பட்டது. உணர்வலைகள் உயர எழுந்தன.

1983 ஆடி நிகழ்வுகள் இலங்கையில் ஏற்படுத்திய அதே உணர்வலைகள் தான். இந்த ஒற்றுமை மிக அதிசயமானது. 'எமது பிராந்தியத்தைக் கைவிட்டால் எமது பாதுகாப்புக்கு நிரந்தர ஆபத்து' என்பதும் ஓடியோடி உழைத்துப் பொருளனுப்புதல் மட்டும் எமக்கு எதிர்காலத்தை நிச்சயப்படுத்தாது என்பதையும் இபோ மக்கள் உணர்ந்து விட்டார்கள் என்பதில் ஆச்சரியப்படவோ, தவறு காணவோ முடியாது. ஆனால் ஏகநெஜீரியா என்பதை வலியுறுத்தி இணைப்பாட்சி கண்ட மக்கள் அதே முறைமை மீது நம்பிக்கை இழந்து சத்திரசி கிச்சைக்கு ஆயத்தமானது தான் துரதிர்ஷ்டவசமானது. நாட்டைக் கட்டியெ முப்பியவர்கள் அறுவடை நேரத்தில் அடித்து விரட்டப்பட்டு விட்டதன் கொதிப்பினால் இந்த முடிவு நோக்கி உந்தப்பட்டிருக்கலாம். வன்முறையின் சேத அளவில் ஒப்பிட்டால் 1983 யூலை நமக்குத் தந்த அழிவை விட 1966 பிற்பகுதி இபோ மக்களுக்குக் கொடுத்த சேதம் பன்மடங்கு அதிகமானது. எனவே வேறு மாற்றுவழி பற்றிச் சிந்திக்கக் கூடிய நிலையில் அந்த மக்கள் விடப்பட்டிருக்கவுமில்லை.

வடக்கு இராணுவத்தின் தளபதி Yakkubu Gowan ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றார். ஆனால் கிழக்குப் பிராந்தியத்தின் இராணுவக் கவர்னராக இருந்த Ojukwu புதிய ஆட்சித் தலைவரை ஏற்க மறுத்தார். வடக்கின் அதிகாரம் கிழக்கில் செல்லாது எனப் போர்க்கொடி உயர்த்தினார் இவர். ஆக, மக்களுடைய பிளவுகள் ஆட்சியாளர்களது அதிகாரப் போட்டிக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன. இலங்கை அரசியல் இங்கேயும் வேறுபடுகின்றது. எமது போராட்ட வரலாறும் வித்தியாசமான பின்னணியுடையது. ஒற்றுமைகள் - குறைபாடுகளிலும் பிரிவினைக்கான காரணங்களிலும் இருந்தன என்பது உண்மை. ஆனால் போராட்ட வரலாறு பாதைத் தெளிவுடையது.

புதிய தலைவர் கிழக்குக்கு எதிராக ஏனைய எல்லாக் குழுக்களையும் ஒன்றிணைக்கும் முயற்சியில் நான்கு மாநில அரசுகளையும் அகற்றி 12 புதிய அலகுகளை ஏற்படுத்தினார். அதாவது நான்கு பிராந்தியங்களும் ஒவ்வொன்றும் மும்முன்று அலகுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டன. இது புதிய தலைவர் வழங்கிய 'அதிகாரப்

பரவலாக்கல்'. இதனையும் கிழக்குக் கவர்னர் நிராகரித்து விட்டார். இறுதியில், கவர்னர் 1967 மே 30 இல் கிழக்குப் பிராந்தியத்தை பயாஃவ்ரா என்ற தனிநாடாகப் பிரகடனப்படுத்தி விட்டார். நாடு புதிய குடியரசு என்றும் வெளிநாடுகள் அதனை அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்று அவர் வேண்டுகோள் விடுத்தார்.

உருக்குலைந்த பயாஃவ்ரா

பயாஃவ்ரா பிறந்த காலதிசை மிகவும் வக்கிரமானதாகும். கெடுபிடிப் போரின் உச்சக் கட்டத்தில் உலகம் மிகவும் மோசமாகப் பிளவுபட்டுக் கொண்டிருந்த காலம். குடியேற்றவாதம் ஆபிரிக்காவில் பொலுபொலுவென உதிர்ந்து கொண்டிருந்த காலம். சுயநிர்ணய உரிமைப் போராட்டம் என்பது குடியேற்ற நாடுகள் விடுதலை பெறுதல் மட்டும் என்றளவுக்கே பொருள் கொள்ளப்பட வேண்டுமென ஆசிய, ஆபிரிக்க, லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகள் விடாப்பிடியாக வாதிட்டு வந்த காலம். இன்னொரு புறத்தில், இதுதான் இறைமை என ஒவ்வொரு நாடும் தனது ஆள்புலத்தினைப் பொத்திப் பாதுகாத்திட முனைந்து நின்ற காலமும் இதுவே. எனவே பயாஃவ்ராவின் பிறப்பு புதிதாகச் சுதந்திரம் பெற்ற புதிய நாடுகளுக்கே பலத்த சோதனையாகப் போய்விட்டது. வேறு சில நாடுகளின் சுதந்திரமும் கூட இக்காரணத்தினால் பிற்போடப்பட்டுவிடக் கூடும். எனவே எதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பது? இதில் ஆபிரிக்க நாடுகள் திண்டாடின. புதிய நாட்டினை அங்கீகரித்தல் என்பது தமக்கு தாமே குழிபறிப்பதாகும் என்பதே இந்த நாடுகளின் அச்சமாகும். மறுபுறத்தில் மேற்கு நாடுகளும் இரு சோசலிஷ் முகாம்களும் தமது கருத்தியல் மோதலுக்குப் புதிய நாட்டினை அங்கீகரிக்கும் விடயத்தினைத் தாராளமாகப் பயன்படுத்தின. இத்தனைக்கு மத்தியிலும் ஏறக்குறைய ஒரு வருடகாலத்துக்கு பயாஃவ்ரா நிர்வாகம் வெற்றிகரமாகச் செயற்பட்டது. கிழக்குப் பிராந்தியத்தின் பெரும் பாலான பகுதிகள் பயாஃவ்ரா இராணுவத்தின் கட்டுப்பாட்டிலேயே இருந்தன.

ஆனால் ஒரு வருடத்தின் பின் நிலைமை மோசமாகிற்று. உள்நாட்டு யுத்தம் முழு அளவில் வெடித்தது. எப்பாடுபட்டாவது

பயாஃவ்ராவை விழுங்கி விடுவதென ஏனைய பகுதிகள் முடிவெடுத்துப் போரில் குதித்தன. பயாஃவ்ராவின் வளங்கள் வரண்டன. பட்டினிச் சாவுகள் குவிந்தன. கொடுமையை மேற்கு நாட்டுப் பத்திரிகைகள் போதிய அளவுக்குப் படம்பிடித்துக் காட்டிய போதிலும் வல்லரசுகளின் மனங்களில் இரக்கத்தை விதைத்திட முடியவில்லை. அரசியற் கொள்கை பேதம் காரணமாகச் சில கண்களை மூடிக்கொண்டன. வேறுசில ஏட்டிக்குப் போட்டியாகக் களத்திலிருந்தன. எல்லாவற்றையும் விட, பயாஃவ்ராவின் தோல்விக்கு முக்கிய காரணம் அது சோவியத்தைப் பகைத்துக் கொண்டமையே யாகும். சோவியத் யூனியன் இக் காலப்பகுதியில் ஆதரித்த போராட்டங்கள் யாவும் ஆபிரிக்காவில் வெற்றியளித்தன. சோவியத் எதிர்த்த போராட்டங்கள் யாவும் இங்கு தோல்வியில் முடிவடைந்தன. துரதிர்ஷ்டவசமாக, சோவியத் யூனியன் நைஜீரியாவின் மத்திய அரசாங்கத்துக்கு ஆயுதங்களை வாரி வழங்கியது. பயாஃவ்ரா தனக்குச் சீனாவின் ஆதரவைத் தேடிக் கொண்டமையே இந்தப் பகைமைக்குக் காரணம். சீனாவின் உதவியை நாடியிரா விட்டால் ஒருவேளை சோவியத் நடுநிலை வகித்திருக்கக்கூடும். சோவியத் கடற்படையினர் நைஜீரியத் துறைமுகங்களுக்கு வந்து சென்றனர். செக்கோஸ்லாவாக்கியா, அல்ஜீரியா, போலந்து என்பவையும் மத்திய அரசுக்கு ஆயுத உதவி வழங்கின, எகிப்திய, கிழக்கு ஜேர்மனி விமானிகள் நைஜீரியாவில் யுத்த விமானங்களை ஓட்டிடவும் சோவியத் வழி செய்தது.

ஆரம்பத்தில் சோவியத், இபோ மக்களின் போராட்டத்தை முற்போக்கானது என ஏற்றுக் கொண்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால் பின்பு மத்திய அரசாங்கத்தை முற்போக்கானது என்றும் போராட்டக்காரரைப் பிரிவினைவாதிகள் என்றும் தனது நிலைப்பாட்டை மாற்றிய சோவியத் - ஒருபோதுமே போராட்டக்காரரைத் திரிபுவாதிகள் எனக் குறிப்பிட்டதில்லை. புதிய ஆட்சியாளரான Gowan சோவியத் - நைஜீரிய உறவுகளைச் சீர்த்திருத்தியமை ஒரு காரணம் என்றாலும் பூகோள அரசியலே சோவியத்தை மத்திய அரசாங்கத்துக்கு ஆதரவாகச் செயற்பட வைத்தது என்றும் கூறலாம். சீனா பிரிவினை வாதிகளை ஆதரித்தமை, அமெரிக்காவும்,

பிரிட்டனும் மத்திய அரசாங்கத்துக்கு உதவ மறுத்தமை ஆகிய நிகழ்வுகள் சோவியத்துக்கு நல்ல நண்பனைத் தரும் அரிய வாய்ப்பை வழங்கி விட்டன.

எதிர்ப்புறத்தில், பயாஃவ்ராவுக்கு பிரான்ஸ், தென்னாபிரிக்கா, சீனா என்பன ஆயுத உதவிகளை வழங்கின. ஆனாலும் பிரான்ஸ் இறுதியில் தடுமாறத் தொடங்கிவிட்டது. பயாஃவ்ராவை அங்கீகரிக்கும்படி பலத்த நெருக்குதல் இருந்த போதும் பிரான்ஸ் பின் வாங்கி விட்டது. பிரான்ஸ் அங்கீகரித்திருந்தால் பயாஃவ்ரா மரணித்திருக்காது. பிரிட்டனும், அமெரிக்காவும் நாளடைவில் அங்கீகரிப்பை வழங்கவேண்டி ஏற்பட்டிருக்கும். அரசியல் ஆய்வாளர்கள் பிரான்ஸின் மீதே நம்பிக்கைத் துரோகக் குற்றஞ்சாட்டியுள்ளனர். எட்டத்தில் இருக்கும் 'நண்பர்கள்' எப்போது கைவிடுவார்கள் என்பது நிச்சயமாகக் கூறமுடியாத விடயம். இங்கு பிரான்ஸ் கைகழுவி விட்டது. சீனாவையும் தென்னாபிரிக்காவையும் நம்பிக் களத்திலிறங்க ஐரோப்பிய நாடுகள் வேறெதுவும் ஆயத்தமாக இருந்திருக்கவில்லை. உண்மையில் அமெரிக்கா, சோவியத்தும் சீனாவும் மோதுவதைப் பார்த்து ரசிப்பதற்கே ஒதுங்கியிருந்து குளிர்காய்ந்தது.

எட்டத்து நண்பர்களை விடப் பக்கத்துப் பகைவர்களை அனுசரித்தப் போவது நல்லது என்பதும் பயாஃவ்ரா கற்றுத்தரும் பாடமாகும். நான்கு ஆபிரிக்க நாடுகளும் லத்தீன் அமெரிக்க நாடொன்றும் அங்கீகரித்திருந்தும் கூட ஆபிரிக்க நாடுகளின் கூட்டமைப்பான OAU என்பது நாடுகளின் எல்லைக்கோடுகள் மாற்றப்படுவதை அனுமதிப்பதில்லை என்றும் பயாஃவ்ராவை அங்கீகரிப்பதில்லை எனவும் கூறிவிட்டது. இதுவே பயாஃவ்ராவின் மறைவுக்கான முதலாவது பலத்த அடி. அடுத்த கட்டத்தில், சோவியத் தனது நிலைப்பாட்டை மாற்றியதைக் குறிப்பிடலாம். இந்த இரண்டு தவறுகளும் சேர்ந்து பயாஃவ்ரா என்ற நாட்டை எண்ணி மூன்றே வருடங்களில் அதாவது 1970 ஜனவரியில் நைஜீரியாவிடம் சரணடைய வைத்துவிட்டன.

பாடமென்ன?

ஈழப்போரையோ அல்லது வேறெந்தப் பிரிவினைப் போராட்டத்தையோ பயாஃவ்ராப் போருடன் ஒப்பிடுதல் தவறு. நைஜீரியா கண்ட சிவில் யுத்தம் அடிப்படையில் அதிகாரப் போட்டியினால் எழுந்தது. சிறுபான்மையினர் என்பதற்காக அங்குயாரும் கொடுமைப்படுத்தப்படவில்லை. அடக்கப்பட்ட மக்கள் சுயநிர்ணய உரிமைக்காகப் போராடத் தொடங்கியதன் விளைவாகப் பிறந்ததுதான் பயாஃவ்ரா என்று கூறவும் முடியாது.

சிறுபான்மையினர் கைகளில் அதிகாரம் போய்விடும் என்ற அச்சத்தில் எழுந்த வன்முறையும் இராணுவ ஆட்சியாளர்கள் சமஷ்டி முறைக்குச் சாவு மணி அடித்ததினால் ஏற்பட்ட விளைவுகளுமே அங்கே பிரிவினைக்கு வித்திட்டன. இப்போ மக்கள் விரட்டப்படக் காரணம் அவர்கள் சிறுபான்மையினர் என்பதல்ல. சிறுபான்மையினர் தம்மை விழுங்கிவிடுவர் என்ற அச்சமே காரணம். இலங்கையில் தமிழ் மக்கள் பெரும்பான்மையினரை விழுங்கி விடுவர் என்ற அச்சம் பெரும்பான்மையினருக்கு உண்மையில் இருக்கின்றதோ என்னவோ? தமிழர்கள் இரண்டாந்தரப் பிரசைகளாகவே வாழ வேண்டும் என்ற விருப்பு பெரும்பான்மையின அரசியல்வாதிகளிடையே நிறையவே உண்டு. அதாவது சுத்தமான இனவெறி. நைஜீரியா பொருளாதாரக் காரணங்க ளினால் போரிட முனைந்தது. இலங்கை இனவாதக் கொள்கைக்குப் பொருளாதாரச் சாயமிட்டுப் போரிடமுனைகின்றது.

இவற்றுக்கும் மேலாக, ஆய்வாளர்கள் கருத்தில், பயாஃவ்ரா தோல்வி கண்டதால் ஆபிரிக்காவிலுஞ்சரி வேறெந்தப் பிராந்தியத்திலுஞ்சரி பிரிவினைப் போராட்டங்கள் பின்னடைந்ததாக இல்லை. தோல்வியின் தாக்கம் பெரிதளவில் வெளியாரைப் பாதிக்கவுமில்லை. மறுபக்கத்தில், பங்களாதேஷ் கண்ட வெற்றியே உலகில் கூடுதலான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளதாக இவ்வறிஞர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

பயாஃவரா தோற்றத்தின் பின்பும் இந்த இராணுவத்திலிருந்த வீரர்களுக்கு முக்கிய பதவிகளை வழங்கி இபோ மக்களை வாஞ்சையுடன் அரவணைத்து கௌசா இனத்தவர் ஆட்சியமைத்ததையும் மேற்கின் யொரூபா இனத்தவரைப் போரின் பின்புறக்கணித்து விட்டு கிழக்கு மக்களுடன் கௌசா அதிகாரிகள் கூட்டணி அமைத்ததையும் பார்க்கும் போது - இனவாத அடிப்படையில் நைஜீரியா யுத்தங் கண்டதாகக் கூறமுடியாது.

(ஜனவரி, 1994)

பாராபி
!!வயுபாப

தாரா நகு தருகமருமா முபாந்த இலாக வகுசமராமக தரு
வரைமகதி டூபி வகுசருமணாகி கரணாபியவணாபறுசி ருபதி
பாணகவைரிபப்துரி பப்பருவி துகளுண்டு பாய்கொச்சி சமல
பபருவ துண்பபருமணாகி துடி சமதருதராகதிட விடுக்கிபவிரிய
நகராசு துபுணபதி துரிசியிட நகராசுதராமக துடி மரைசிருக
திடுகதிபி பபிபகதாபி வகசாததி வகுசருபி பருவிபுபி ரகா
துணாமதபிப துணாபபகவ கிரககமுசகண்டு பருவிந்து நாமடு
வகுசுதிதாராப கிதிதுபபிபி ராமஃவராப மரைபு துசபக உதுணபக
கிரககமுசு பருவிபுபிப கிதிதுபபி பப்பிராய ருசு ருணயவதி
நகரிசியி கககமுசு பகககதிடு வகபிபபிப பமலகைரிபகிவ
கககதிடு வகுசருமா டூபி துகசருசு கககருசுதிடுபபிபக துகிசாருவி
துணாக்கிவயபுகிசுருதிடு வகுசருமா கிராய ககபிபுசாயதிடுபபி
கபப மதக கிதிதுகாவரும வகுசு கககமுசு பருவிபுபி
துகவக கிதிதுகாவரும பகசு கிரககதிடு வகுசருசு பருபிப
யகககதிடு துடி நகராசுதிடுபி மவிசாமருகத வகுசுதிடுபி புரி
ககக பகிசுவி வகுசருமாய பிபிபுபிப துணாமதக கிரககமுசு
துணாக்கிடுப வகுசரும ககககக க துடி டூபிவகுபி பருசுபி
கருதி யக கககபபக ருசி வகுசுதிடுபபிபபி பககரிசிய கபகிசுவி
வகுசருசு ககககதிடுபி துடிபுரிசியவகுசு துகரு கககககக க கவ
கிரககதிடுபி (பு)பருபிபி கககதிடு பருபகதிடு கிரககதிடு கககதிடு
பிசுருதிடுபபககப பாராபிபிபுபிபி கருககவ கதிடு கககதிடுபபிபுபி
புடு கககதிடு ககராப பிபிபிபிபிபி கககதிடு

பாஸ்க் மக்களின் பிரிவினைப் போராட்டமும் ஸ்பெயினின் அணுகுமுறை தரும் பாடமும்!!

எந்த அரசாங்கமும் தனது ஆள்புல எல்லைகளுக்குள் விரக்தியுற்ற சிறுபான்மையினரைக் கொண்டிருக்கும் போது நிலைமையைச் சீர்செய்ய ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட விருப்புரிமைகளைப் பிரயோகிக்கும் அதிகாரத்தையும் அது கொண்டிருப்பதை மறுப்பதற்கில்லை. இது வளர்முகநாடுகள், அபிவிருத்தியடைந்த நாடுகள் என்ற பேதமின்றிப் பொருந்தும் நிதர்சனம். பின்தங்கிய பிரதேசத்திலுள்ள முன்னேறிய இனக்குழுக்களின் மனப்பாங்கு எப்படியானது என்பதைக் கடந்த தடவை பயாஃவ்ரா விடயத்தில் பார்த்தோம். இம்முறை, சற்று மாறுபட்ட விதத்தில், முன்னேறிய குழுக்களின் மனோநிலையைப் பார்ப்போம். இத்தகைய குழுக்கள் பிரிவினை நோக்கித் தள்ளப்படுவதற்கான உந்துசக்தி யாது என்பதும் இதனை உற்பத்தியாக்குபவர் யாவர் என்பதுமே இங்கு முக்கியமாகின்றது.

முன்னேறிய குழுக்கள் தேசிய வருமானத்தில் கூடிய பங்களிப்பை நல்கிவரும் அதேவேளை தேசிய செலவினத்தில் தமக்குரிய விகிதத்திலும் குறைவாகவே பெறுகிறார்கள். இது இத்தகைய குழுக்களின் அடிமனதை நெருடும் விடயமானாலும் தேசிய உணர்வு மீதூரப் பெறும்போது இந்த உளைச்சல் மறக்கவும் படுகின்றது. தேசிய உணர்வினைப் பங்கப்படுத்தும் சிறு விடயங்கள் கூட இந்த மன உளைச்சலைத் தூக்கி முன்னிறுத்தி விடுகின்றன. அரசாங்கம் பிரதேசவாதத்தினால் திண்டாட வேண்டியேற்படும். ஸ்பெயினில் வாழும் பாஸ்க் இன மக்களது உரிமைப் போராட்டத்தையும் இந்தப் பின்னணியிலேயே பார்க்க வேண்டும்.

ஸ்பெயின் ஐரோப்பிய நாடுகளுள் கைத்தொழில் துறையிலும் இயந்திர மயமாக்கலிலும் முன்னேற்றம் கண்ட நாடு என்று கூறமுடியும். ஆனால் இந்த முன்னேற்றம் ஸ்பெயினின் பாஸ்க் பிரதேசத்திலேயே முழுதாகப் பிரதிபலித்து நின்றது. பாஸ்க் பிரதேசத்தின் நான்கு மாகாணங்களும் பிரிவினைமுளை கொண்டிருந்த கற்றலோனியாப் பிரதேசத்தின் மாகாணங்களுமே கைத்தொழிலிலும், விவசாயத்திலும் முன்னேற்றம் அடைந்த பகுதிகளாகும். கற்றலோனியா கலாசாரத்தினடிப்படையில் பிரிவினையை நாடியது. பாஸ்க் சமூகமோ இனத்துவ அடிப்படையில் பிரிவினையை வேண்டி நிற்கின்றது. இதனை, வளர்ச்சியடைந்த ஐரோப்பிய பிராந்திய சமூகத்தில் ஒரு நாடான ஸ்பெயின் எப்படிக்கையாண்டது? அதிலிருந்து எமக்கு ஏதேனும் படிப்பினை கிடைக்கிறதா என்பதைச் சுருக்கமாகப் பார்ப்போம்.

ஐரோப்பாவிலேயே மிகக் கூடிய எண்ணிக்கையிலானவர்களைக் கொண்ட சமூகங்களில் ஒன்றே இந்த பாஸ்க் இனமாகும். ஸ்பெயினில் மட்டும் வாழும் பாஸ்க் இனத்தவரின் எண்ணிக்கை 23 இலட்சம் எனலாம். பிரான்ஸின் தென்மேற்கு மாகாணங்களிலும் இவர்கள் நிறையவே உள்ளனர். இந்தியாவில் தமிழ் நாட்டில் வாழும் தமிழர்களை ஸ்பெயினிலுள்ள பாஸ்க் இனத்தவருக்கும், இலங்கையிலுள்ள வட/கிழக்கு வாழ் தமிழர்களைப் பிரான்ஸிலுள்ள பாஸ்க் இனத்தவருக்கென ஒப்பிடலாம். ஸ்பெயினில் நடைபெறும் போராட்டம் தமிழ்நாடு பிரிவினை கேட்பதைப் போலவே தான். இங்கே இரு நாடுகளுக்கும் இடையிலான எல்லையில் கடல் கிடையாது என்பதையும் கவனிக்க வேண்டும். பாஸ்க் பிரதேசம் என்பது இரு நாடுகளையும் ஊடறுத்துச் செல்லும் இருபதாயிரம் சதுர கி.மீ. பரப்பளவு கொண்டது. இதன் 85% பகுதி ஸ்பெயினிலும் மிகுதியே பிரான்ஸிலும் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது.

மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் என்பதால் கலாசாரப் பரம்பலுக்குத் தடுப்பாக அமையவாய்த்த பகுதி இதுவாகும். ஐரோப்பாவின் வேறெந்தப் பகுதியிலும் பேசப்படாத ஈஸ்கெரா (Euskera) என்ற மொழியே பாஸ்க் மக்களது தாய் மொழி. கற்றலோனியா மக்க

தேசிய நூலைப் பிரிவு
மாநகர நூலைச் சேவை
ஐரோப்பாணம்.

ளுடன் ஒப்பிடுகையில் பாஸ்க் மக்கள் இனத்துவ, மொழிவாரித் தேசியத்தை முன்னெடுப்பவர்கள் எனலாம். முன்னேற்றமடையும் பிரதேசம் என்பதால் பெருமளவில் வெளிமாநிலங்களிலிருந்து மக்கள் இங்கே வந்து குடியேறுகின்றனர். பாஸ்க் பிரதேசத்தில் வாழுகின்ற மக்களில் 50% தினர் மட்டுமே ஈஸ்கெரா மொழியைப் புரியக்கூடியவர்களாக உள்ளனர். 25% மானோர் பேச முடிகிறது. 11% மானோர் மட்டுமே இதனை எழுத முடிகிறது. "எங்கள் மொழி எங்களுக்கே தெரியாதநிலை விரைவில் ஏற்படும்" என்று தீவிரவாதிகள் குமுறுகிறார்கள். இத்தனைக்கும் இந்த மொழி ஐரோப்பிய அளவில் பார்த்தால் விஞ்ஞான முன்னேற்றத்துக்கு ஏற்ற வகையில் வளர்ச்சியடைந்ததாகவும் தெரியவில்லை.

பாஸ்க் மக்களின் அரசியல் வரலாறு

7ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து தனித்துவ அரசியலை இவர்கள் பேணி வந்ததாகத் தெரிகிறது. ஆனாலும் இது தொடர்ச்சியான, ஸ்திரமான தனித்துவம் அல்ல. அடிக்கடி குலைக்கப்பட்ட, சிதறடிக்கப்பட்ட ஆட்சியமைப்பு இவர்களுடையது. ஒவ்வொரு மாநிலமும் ஆக்கும் "fueros" என்ற உள்நாட்டுச் சட்டங்கள் பிரசித்தமானவை. மாட்ரிட்டுடன் கொண்டிருந்த தொடர்பு சுமுகமானதாகவோ தனித்துவ இழப்புக்கான முத்திரையாகவோ கொள்ளப்பட முடியாத இரட்டை நிலை. இந்த உறவுமுறை முதன் முதல் 19ம் நூற்றாண்டிலேயே பூரணமாக அழிக்கப்பட்டுப் பிராந்தியவாதத்துக்கு வித்திடப்பட்டது. பெரும்பான்மை இனமான காஸ்ரலியனின் நேரடியாட்சியின் கீழ் இப்பிராந்தியங்கள் முடக்கப்பட்டன ஆனாலும் (1936-39) உள்நாட்டு யுத்தம் மூளும் வரை வரிவிதிப்புகள், மத்திய அரசின் அதிகார வரம்புகள் பற்றிப் பேசுவதற்கான சாத்தியங்கள் முற்றாகவே அற்றுப் போய்விடவில்லை. கைத்தொழில் மயமாக்கலும் அரசியல் மையப்படுத்தலும் பாஸ்க் தேசியவாதத்தை மீளவும் உயிர்ப்பித்தன. பிராந்தியத்துக்கு வெளியே இருந்து வந்தவர்கள் பாஸ்க் பிரதேச வளத்தைச் சுரண்டிச் சென்றனர். முழு நாட்டினதும் வரிவிதிப்பில் 13% பங்களிப்பைச் செய்த பாஸ்க் 5% செலவீனத்தையே அரசிடமிருந்து பெற முடிந்தது. கடின உழைப்பா

ளர்களான பாஸ்க் மக்கள் மற்றப் பிராந்தியங்களில் உள்ள சோம் பேறிகளுக்காக 'மாரடிக்க' வேண்டுமா என்பதே அவர்களது முதலாவது வினா. "இங்கே விளைச்சல் அங்கே அறுவடை" என்றும் "ஸ்பெயின் எனும் பசுவின் வாயிருப்பது இங்கே, பால்மடியிருப்பது மாட்ரிட்டிலா" என்றும் எழுச்சிப் பாடல்களை பாஸ்க் மக்கள் உணர்ச்சிகரமாகப்பாடி வந்தனர். பொருளாதாரத்தைத் தாமே கையாளுதல், வெளியிலிருந்து வருபவர்களைக் கட்டுப்படுத்தல் - இந்த இரண்டிலுமே அவர்களது போராட்டம் நியாயம் காண முனைந்தது. ஆனால் அடங்கிப் போயிருக்க வேண்டிய இந்த எழுச்சிக்கு எண்ணெய் வார்ப்பது போல வந்து வாய்த்தது சர்வாதிகாரியும் தீவிர வலது சாரியுமான ஜெனரல் ஃபிராங்கோவின் அடக்குமுறை ஆட்சி. உள்நாட்டு யுத்த முடிவில் (1939) இவர் வெற்றி வாகை சூடியிருந்தார்.

பாஸ்க் மக்களின் தேசியக் கட்சியானது 1895 இல் உதயமானது. இதன் ஸ்தாபகர் டி. அறனா. புதிய தேசம், கொடி, மொழிப் பிரச்சாரம் என இவர் தேசியவாதத்தை முன்னெடுத்தார். இவரது கட்சி (PNV) இன்றும் செல்வாக்குடன் திகழ்ந்தாலும் முன்னைய தீவிரமும் வலுவும் இழந்ததாகக் காணப்படுகிறது. தமிழ் மக்கள் அரசியலுடன் ஒப்பிடுவதானால் இதுதான் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி. அகிம்சைமுறைப் போராட்டம், பாஸ்க் இன மக்கள் முழுதாக ஒன்றுசேரல் (பிராஸ்லின் தென் மேற்குடன்), பாஸ்க் இனத்தின் தனித்துவம் மொழியடிப்படையில் பேணப்படுதல் என்பனவே PNV யின் நம்பிக்கைகள். ஏற்படுத்தப்படக்கூடிய அரசியல் நிறுவன முறைமை தொடர்பில் இது நெகிழ்வுப் போக்கைக் கடைப்பிடிக்கிறது.

ஜெனரல் ஃபிராங்கோ ஈஸ்கெரா மொழியின் பாவனையைத் தடை செய்தார். பயிலவோ, பேசவோ, கற்பிக்கவோ முடியாது தடைவிதிக்கப்பட்டது. இந்த மொழி நூல்கள் தீயிடப்பட்டன. பிராந்தியவாதத்தை அழிப்பதற்கெனத் திட்டமிடப்பட்டுச் செய்யப்பட்டவை இவை. தீவிரவாதம் பிறப்பதற்கு இச் செயல்கள் வழிசமைத்தன. யாழ்ப்பாண நூலகத்தைத் தீயிட்டவர்களுக்கு அது மிகச்

சுலபமான செயலாக இருந்திருக்கும். ஆனால் அதன் பின்விளைவுகள் யாவை என்பதை இப்போதுதான் அவர்களால் அறிய முடிகிறது என்று நம்புவோமாக! இங்ஙனம் தீவிரவாதத்துக்கு வித்திட்ட அதிகாரவர்க்கம் பின்னர் தானே இறங்கி வந்து சமரச முயற்சியாக, ஆரம்பப் பாடசாலைகளிலும் பல்கலைக்கழக ஆய்வுத் துறையிலும் இம்மொழியை அனுமதித்தது. 1975 இல்தான் இதற்கு இணை உத்தியோக அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டது. இன்று பாஸ்க் பிரதேசத்தில் முதியோர் மட்டுமே இம்மொழி பேசுபவர்களாக உள்ளது துயரம் நிறை உண்மை.

1950களின் முற்பகுதியில் PNV யிலிருந்து பிரிந்து சென்றவர்களால் நிறுவப்பட்டதே ETA எனும் போராட்டக் குழுவாகும். ஆயுதப் போராட்டத்தில் நம்பிக்கை வைத்துப் பிரிந்து சென்றவர்கள் இவர்கள். பாஸ்கின் விடுதலை இவர்களது இலட்சியம். ஃபிராங்கோவின் அடக்குமுறையினால் உந்தப்பட்டு ஆயுதவழிகண்ட இவர்கள் தமது இயக்கத்தை ஆரம்பித்த போது காந்திய வழியில் போராடுவது பற்றியும் விவாதித்ததாகத் தெரிகிறது. 1966-67ஆம் ஆண்டுகளில் இயக்கத்தின் ஐந்தாவது பேரவை கூடியபோது 'மூன்றாம் உலகநாடுகளிலுள்ள வெற்றிகரமான விடுதலை இயக்கங்களிடமிருந்து பாடம்படிப்போம்' என்று தீர்மானம் நிறைவேற்றினார்கள். நூற்றுக்கணக்கான பாஸ்க் இளைஞர்கள் சிறைகளை நிரப்பினர். விசாரணை கிடையாது. 1970இல் கண்காட்சி விசாரணை ஒன்று நடாத்தப்பட்டு ஆறு இளைஞர்களுக்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. இங்கேயும் நமக்கும் இவர்களுக்கும் இடையில் நல்ல ஒற்றுமை காணப்படுகின்றது.

இலங்கையில் புலிகளின் தோற்றம் இன்ஸ்பெக்டர் பஸ்தியாம் பிள்ளையின் கொலையுடன் முக்கியத்துவம் பெற்றதல்லவா. அங்கும் பாஸ்க் இனத்தவரான பிரதம பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் 1968 இல் கொல்லப்பட்டபோதே ETA பற்றி சர்வாதிகாரி ஃபிராங்கோ கண்களைத் திறந்து பார்க்க வேண்டியேற்பட்டது. இதில் சம்பந்தப்பட்ட 16 பேரில்தான் அறுவருக்கு மரணதண்டனை

விதிக்கப்பட்டது. மரணதண்டனை பின்னர் 30 வருடச் சிறைத்தண்டனையாகக் குறைக்கப்பட்டது. ஆயினும் இந்த விசாரணையினால் ஏற்பட்ட எதிர் விளைவுகள் ETA க்கு நிறைந்த பயனளித்தன. இளைஞர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் அணிதிரண்டனர். தலைவர்கள் சிறைசெல்ல அவர்களின் இடத்தில் புதியவர்கள் இடம் பெற்றுத் தீவிரசேவையிலீடுபட்டனர். தீவிரம் அதிகரித்தது. ETA அரசியல் தீர்வு பற்றிச் சிந்திக்காமல் போராட வேண்டுமென இளைஞர்களில் ஒரு பிரிவினர் கருதினர். விளைவாக மீண்டும் ஒரு பிரிவு.

பிரிந்து சென்றவர்கள் ETA-M (Militar) என்ற அமைப்பை நிறுவினர். PNV என்ற கட்சியை தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியுடன் ஒப்பிட்டேன், ஆயின் ETA, மற்றும் ETA-M என்பவற்றை எந்தெந்த அமைப்புக்களோடு ஒப்பிடலாம் என்பதை வாசகர்கள் தீர்வுக்கு விட்டு விடுகின்றேன். இதன் பின்னர் போராட்ட வரலாறு என்பதை ETA-M தான் தொடரவேண்டியிருந்தது. 1970களில் இது ஏராளமானோரைக் கொன்று குவித்தது. குறிப்பாக 1973இல் நடந்த படுகொலை ஸ்பெயினை மட்டுமன்றி ஐரோப்பாவையே அதிரவைத்தது. ஸ்பெயினின் பிரதமரும் சர்வாதிகாரியின் அரசியல் வாரிசு மான அட்மிரல் கரேரோ பிளான்கோ தலைநகரில் வைத்துப் படுகொலை செய்யப்பட்டார். இதனையும் அடுத்த ஆண்டில் தலைநகரில் வைத்து 13 பேரைக் கொன்றதையும் ETA-M அணியினரே நிகழ்த்தினார்கள் என்பது வெளிப்படை. 1980களில் மத்திய அரசின் குடியியல் காவலர்களே (Guardia Civil) இந்த இயக்கத்தின் பிரதான இலக்காக இருந்தனர்.

அரசியல் கட்சிகள் என்ற வகையில் PNV யை விட HB என்ற மக்கள் ஐக்கியக் கட்சியும் EE என்ற தீவிரவாதக் கட்சியும் பாஸ்க் மக்களிடையே ஆதரவு பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் மிகத் தீவிரமானது HB ஆகும். இது வெளிப்படையாகவே ETA-M ஐ ஆதரித்தது. இதனால் இளைஞர்களிடையே இதற்குச் செல்வாக்கு அதிகரிக்கின்றது. PNV பெற்றிருந்த ஆசனங்களைத் தேர்தலில் HB அபகரித்து வருகின்றமை இந்தச் செல்வாக்கு அதிகரிப்பை உறுதிப்படுத்துகிறது. EE (Euskadiki Eskerra) கட்சி 'உள்ளிருந்து மாற்றுவோம்'

என்ற சுலோகத்தை முன்வைத்துள்ளது. ஆரம்பத்தில் தயக்கங் காட்டிய இடதுசாரித் தொழிலாளர்கள் 1970களில் தேசியவாதக் கட்சிகளுடன் இணைய வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தைச் சர்வாதிகாரி ஃபிராங்கோ ஏற்படுத்தினார். ETA-M இல் 1000 வீரர்கள் கூட இல்லை எனப் புலனாய்வு அறிக்கைகள் கூறுகின்றன. இவர்கள் நான்கு பிரிவுகளாக இயங்குகிறார்கள். நிதிசேகரிப்பது, கலாசாரப் பெருமைகளைப் பேசுவது, போராட்டம் பற்றிய பிரச்சாரம், இராணுவக் குழு என்பனவே இந்த நான்கு பிரிவுகளுமாகும். ஆனாலும் 1975இல் சர்வாதிகாரி இறந்து நாடு சனநாயக மலர்ச்சி கண்டதன் பின்னர் ETA-M இன் கவர்ச்சி குன்றிவிட்டதாகத் தெரிகிறது. இதற்கான காரணங்களைப் பின்னர் பார்ப்போம்.

அரசின் பதிலென்ன?

1939-1975 வரையான காலப்பகுதியில் ஜெனரல் ஃபிராங்கோவின் அணுகுமுறையும் அதன் பின்னரான ஸ்பெயினின் அணுகுமுறையும் தீவிரவாதிகள் விடயத்தில் முற்றிலும் மாறுபட்டவையாகவே இருந்தன. தனது நடவடிக்கைகள் தீவிரவாதத்துக்குத் தீனிபோடுவதை ஜனாதிபதி அறிந்திருந்தார் எனினும் தேசியவாத, அடையாளத்தை அழித்து விடலாம் என்ற நம்பிக்கையை அவர் இறுதிவரை இழக்கவில்லை. அப்படியிருந்தும் இடையிடையே அவர் சமரச முயற்சிகளுக்கு முனைந்ததும் உண்டு. இவரது ஆட்சியில் ஸ்பெயினின் மனித உரிமைகள் மீறலுக்காகப் பலத்த கண்டனத்துக்கு உள்ளாகி ஐரோப்பியப் பேரவையிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டது. அத்துடன் அண்டை நாடான பிரான்ஸுடன் சுமுகமான ஒத்துழைப்பையும் இவரால் பெற்றிட முடியவில்லை. ஆரம்பத்தில் பார்த்ததைப் போல, பாஸ்க் தீவிரவாதிகள் பிரான்ஸின் தென்கோடிக்குள் தப்பியோடிப் புகலிடம் பெறமுடிந்தது. இவர்களைத் தேடிக் கண்டுபிடிப்பதற்குப் பதில் பிரான்ஸ் ஒருவித அசமந்தப் போக்கைக் கடைப்பிடித்தது.

ஜனாதிபதி ஃபிராங்கோ போன்றவர் ஆட்சியிலிருந்திராவிட்டால் ETA-M, EE, HB போன்ற புதிய இயக்கங்கள் தோன்றியிருக்கா

என ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர். பாராளுமன்றப் பாதைக்குள் நின்று சுயாட்சி கோரிய PNV யும் பாராளுமன்றம் போகாமல் போராடுவோம் என்ற ETA யும் இன்று புதியவர்களின் வரவால் முக்கியத்துவம் இழந்து விட்டன. புதியவற்றைப் பயங்கரவாதிகள் எனச் சொல்ல முடியாமல் அவர்களுடன் ஒத்துப்போக முயற்சிக்கின்றது PNV. இதற்குப் பாஸ்க் மக்களில் 45க்கு மேற்பட்டவர் ஒருபோதுமே வாக்களித்ததில்லை. ஃபிராங்கோ இறந்திராவிட்டால் HB முதலாமிடத்துக்கு வந்து PNV யைப் பின்தள்ளியிருக்கும் என நம்பப்பட்டது. சர்வாதிகாரம் போய் சனநாயகம் வந்ததும் புதிய அரசு இந்தப் பிரச்சினையை இரண்டு விதங்களில் அணுகியது. நாடுமுழுவதிலும் ஜனநாயகத்தை உறுதிப்படுத்தி பாசிஸ சர்வாதிகாரம் என்ற கறையை அகற்றியமை. இதன் மூலம் பாஸ்க் மக்கள் விரும்பிய இடத்துக்கு போய் நிம்மதியாக வாழலாம் என்ற நிலை. இரண்டாவதாக, பாஸ்க் பிராந்தியத்துக்குள் இயன்றவரை சுயாட்சியை உறுதிப்படுத்துதல். இதற்காக இதயசுத்தியுடனான பல பிரயத்தனங்கள் செய்யப்பட்டன. தீவிர வலதுசாரிக் குழு ஒன்று மத்தியில் உருவாகலாம், இராணுவச்சதி தோன்றலாம் என்ற இடர்களுக்கு மத்தியிலும் அதிகாரப் பகிர்ந்தளிப்புக்கு அரசாங்கம் உண்மையாக முயன்றது. இங்குதான் ETA-M ஈடுகொடுக்க முடியாத நிலை தோன்றியது. தீவிரவாதம் தேவைதானா என பாஸ்க் மக்கள் கேட்கும் நிலை எழுந்தது. இதனை எமது நாட்டு நிலைமையுடன் ஒப்பிடுவது எப்படி?

இந்தப் பின்னணியில் அரசு பிரான்ஸின் சோசலிஸவாதிகள் ஆதரவுடனான அரசாங்கத்தின் ஒத்துழைப்பையும் கோரிப் பெற்றது. இது இராஜதந்திர ரீதியிலான பாரிய வெற்றி. இதையடுத்த ஐரோப்பிய அமைப்புக்களில் ஸ்பெயினுக்கு மீண்டும் அங்கத்துவம் வழங்கப்பட்டது. 1978 இன் புதிய அரசியலமைப்பில் ஸ்பெயின் தனது பிராந்திய மக்களது உணர்வுகளைத் தெளிவாக அங்கீகரித்தது. வெளிநாடுகளில் மறைந்திருந்த பாஸ்க் இனத் தலைவர்கள் நாடு திரும்ப முடிந்தது. 1977 தேர்தலில் எல்லாக் கட்சிகளுமே அதிகாரப்பரவலாக்கல் விடயத்தில் விழுந்தடித்துக் கொண்டு யோசனைகளை முன்வைத்தமை குறிப்பிடத்தக்கவை. 1980இல்

சுற்றலோனியாவுக்கும் பாஸ்க் பகுதிக்கும் சுயாட்சி வழங்கப் பட்டது. தனது சொந்தப் பொலிஸ்படையையும் 1976இல் தான் கொண்டிருந்த பொருளாதார உடன்படிக்கைகளைப் புதிப்பிக்கும் தத்துவத்தையும் பெற்றுவிட்டதாக PNV கூறியது. ஆனால் இந்தச் சாதனைகளுக்குப் பின்னால் ETA யின் வன்முறை பங்களிப்பைச் செய்திருந்தமையை மறந்து விடுவதற்கில்லை, ஆனாலும் தீவிரவாதிகள் திருப்தியடையவில்லை.

ETA இந்த சுயாட்சியை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. சுயாட்சிச் சமூகத்தில் முக்கிய மாகாணமான நவாரோ உள்ளடக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. சுயநிர்ணய உரிமைப் பிரயோகத்துக்கான விருப்புரிமை விலக்கப்பட்டுள்ளது. இதனால் ஒன்றிணைந்த பாஸ்க் மக்களின் சுதந்திர அரசே விடிவாகும் என்கிறது ETA. ஆனாலும் தந்திரோபாயமாகவே ETA ஐந்து கோரிக்கைகளை முன்வைத்துள்ளது. ஏற்கனவே தண்டிக்கப்பட்டிருக்கும் 300 குற்றவாளிகளுக்கு மன்னிப்பு, வெளிநாட்டில் மறைந்திருக்கும் 800 போராளிகள் நாடுதிரும்ப அனுமதிக்கப்படுதல், பாஸ்க் பிரதேசத்தில் இருந்து தேசிய பாதுகாப்புப் படைகளை வாபஸ் பெறல், நவாரோ மாகாணத்தை உள்ளடக்கியும் பாஸ்க் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரித்தும் புதிய சுயாட்சிச்சட்டம் ஆக்கப்படல், தொழிலாளர்களை உள்ளடக்கிய பகுதிக்கு கூடுதல் அபிவிருத்தியுதவி, போராளிக் குழுக்களை அங்கீகரித்தல். இவையே ETA யின் குறைந்த பட்சக் கோரிக்கைகள். ஸ்பெயினின் உயர்நீதிமன்றம் 1986 இல் வழங்கிய தீர்ப்பின் மூலம் இவற்றுள் கடைசிக் கோரிக்கை நிறைவேறி விட்டது. அதாவது போராளிகளின் கட்சியான HB சட்ட அங்கீகாரம் பெற்று விட்டது.

ஆரம்பத்தில் அடைக்கலம் கொடுத்த பிரான்ஸ் தற்போது ஸ்பெயினுடன் ஒத்துழைப்பதே ETA-M க்கு பலத்த வீழ்ச்சி. முன்பு தான் கைது செய்யும் போராளிகளை பிரான்ஸ் லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளான வெனிசியூலா, டோகோ, காபோன் போன்றவற்றுக்கு நாடு கடத்தியது. பின்பு தானே விசாரித்தது. தற்போது ஸ்பெயினிடமே ஒப்படைத்து வருகிறது. இதனால் போராளிகள் பிரான்ஸி

லுள்ள தமது தளங்களையும் அலுவலகங்களையும் மூடவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திலுள்ளனர். பிரான்ஸ் அனுப்பும் போராளிகளை ஏற்க மறுத்த லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளுக்குப் பிரான்ஸ் தேவையான அளவுக்குப் பொருளுதவி அளித்துப் பின்னர் போராளிகளை அனுப்பி வைத்தது. இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தத்தின் போது இந்திய அரசாங்கம் விடுதலைப் புலிகளுக்கு நிவாரணப்பணம் வழங்கி வந்தமையை இங்கே ஞாபகப்படுத்தலாம். பாஸ்க் பிரதே சத்துக்கான தனியான பொலிஸ் படை உருவாக்கப்பட்டு அது மத்திய அரசுடன் ஒத்துழைக்க ஆரம்பித்திருப்பதும் ETA-M தனிமைப்படுத்தப்பட ஒரு காரணமாகும்.

படிப்பினை என்ன?

ஸ்பெயினுடன் அண்டை நாடுகளுக்கு எவ்வித மோதலுமில்லை. எனவே உள்நாட்டு ஸ்திரமின்மையை வெளியார் பயன்படுத்தவில்லை. அப்படியாரும் தலையிட முயன்றாலும் NATO, EEC என்பவற்றின் அனுசரணை தேவைப்பட்டிருக்கும். இந்த இரு அமைப்புக்களும் ஸ்பெயினுக்கு போதிய கால அவகாசங்கொடுத்து நிலைமையைச் சமாளித்தன. ஸ்பெயினைத் தரங்குறைப்பதன் மூலம் அதனை அச்சுறுத்த இந்த அமைப்புக்களால் முடிந்தது. 1981இல் இராணுவம் மேற்கொண்ட சதிப்புரட்சியும் அங்கு வெற்றியளிக்காமை இனி ஜனநாயகத்துக்கு அச்சுறுத்தலில்லை என்பதைத் தெளிவாக்கிவிட்டது. ஆட்சியுடன் 150 வருடகாலம் சம்பந்தம் வைத்திருந்த இராணுவம் தற்போது தூரவைக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே அடக்குமுறை ஆட்சியென வெளியில் பிரச்சாரஞ் செய்ய ETA-M க்கு முடிவதில்லை.

தென்கிழக்காசியாவில் மேற்சொன்ன நிலைமைகள் காணப்படுவதாக இல்லை. பலமான பிராந்திய அமைப்புக்கிடையாது. நாடுகள் ஒன்றையொன்று எந்நேரமுஞ் சந்தேகத்துடன் பார்க்கின்றன. உள்நாட்டு விவகாரங்கள் அண்டை நாட்டை வலிந்திழுக்கம் அபாயங்கொண்டுள்ளன. இலங்கையைப் பொறுத்தவரை 25 வருடகால அவசரகால நிலை ஆட்சி கின்னஸ் புத்தகத்தில் இடம் பெறப் போகிறது அடக்குமுறை பற்றிப் பெரும்பான்மையின மக்களே முணுமுணுக்கிறார்கள். அரசியல் தீர்வு பற்றிய எவ்விதமான

நடவடிக்கையும் எடுக்கப்பட்டதாக இல்லை. 1975 இலிருந்து ஸ்பெயின் எடுத்த நடவடிக்கைகளில் 5% கூட இலங்கையினால் எடுக்கப்பட்டுள்ளதாகக் கூற முடியாது. குறிப்பாக, போராளிகளை உள்ளிழுக்கும் சமூக ஒன்று கலப்புத் திட்டமொன்றை ஸ்பெயின் வெற்றிகரமாக நடைமுறைப்படுத்துகிறது. ஆனால் எமது அரசாங்கம் அடிக்கடி மன்னிப்பு என்று அறிவிப்பதும் திரும்பவும் அவர்களையே வேட்டையாடுவதுமாக உள்ளது. இவ்விபத்தில் குமரப்பா, புலேந்திரன் விவகாரத்தை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தல் வேண்டும். இன்றுங்கூட அல்ஜீரியா, பெல்ஜியம் போன்ற நாடுகளில் ETA-M பிரதிநிதிகளை ஸ்பெயினின் உள்நாட்டு அமைச்சர் இரகசியமாகச் சந்தித்துப் பேசுவதாகச் செய்திகள் வருகின்றன. இந்த இதயசுத்தி எம்மிடம் இல்லாதவரை தீவிரவாதத்தை அரசாங்கமே தீனிபோட்டு வளர்த்துக் கொண்டிருக்கும் என்பது மட்டும் திண்ணம்.

(பெப்ரவரி, 1994)

இயக்க மோதல்களால் இழுபட்ட போராட்டம்!

எரிட்றியா இன்றொரு தனிநாடு!!

தற்கால ஆபிரிக்க வரலாற்றிலேயே மிக நீண்டகால ஆயுதப் போராட்டத்தைச் சந்தித்த நாடு எதியோப்பியா என்றால் அதற்கு முதன்மைக் காரணம் எரிட்றியாவின் பிரிவினைப் போராட்டமே யாகும். குடியேற்றவாதத்தின் நேரடி விளைவுகளுள் ஒன்றாக உருப்பெற்ற ஆயுதமோதல் முப்பது வருடங்களின் பின்னரேயே முடிவுக்கு வந்தது. எனது ஏனைய கட்டுரைகளில் சிறுபான்மை யினர் பிரச்சினைகளைக் குறிப்பிட்டு அவற்றைத் தீர்ப்பதில் அரசுக் கும் போராட்டக் குழுக்களுக்கும் பொருத்தமான படிப்பினைகளைத் தொட்டுக்காட்ட முனைந்தேன். ஆனால் இக்கட்டுரையில் கூடுதலாக இயக்கமோதல்கள் பற்றிய தகவல்களையும் எப்படிப் போராட்டம் இழுபறிப்பட்டது என்பதையும் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

எரிட்றியாவின் போராட்டத்துக்குப் பல்வேறு பரிமாணங்கள், குடியேற்ற வாதம், மத, இன ஒற்றுமை வேற்றுமைகள், பிராந்திய வாதம், பூகோளரீதியி லான கேந்திர முக்கியத்துவத்துக்கான போட்டிகள், அத்துடன் அரசியலில் சிந்தாந்த வேறுபாடுகள் என ஏகப்பட்டவற்றின் மொத்த வடிவமாக நடைபெற்ற போராட்டமே இது. எரிட்றிய மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமைக்காகப் போராடத் தொடங்கி, நடுவிலே எல்லாவிதமான சிக்கல்களிலுஞ் சிக்கித் தட்டுத்தடுமாறி இறுதியில் இலக்கை அடைந்துவிட்ட போராட்டம் இது. போராட்டக் குழுக்கள் மட்டுமன்றி அவற்றை அடக்கி ஒடுக்க நினைத்த மத்திய அரசாங்கமும் எப்படித் தடுமாறியது என்பதையும் இங்கு குறிப்பிடுதல் பொருத்தமே. இருதிறத்தவர்களும்

பலமுறை பல கோணங்களில் அலைக்க ழிக்கப்பட்ட வரலாறே ஏராளமான பாடங்களைத் தரவல்லது.

பிரிவினை, சுயநிர்ணய- உரிமைப் பிரயோகம் என்பவற்றின் அடிப்படை யாக அமையும் சுதந்திரம் என்பதே எமது ஒரேயொரு குறிக்கோளாக இருந்தால் அதனைக் கட்டாயம் பிரிவினை மூலந்தான் பெறவேண்டு மென்பதல்ல. அதாவது பெயர்களில் ஏதேனும் பெரிதான சாதனைகள் ஏற்படுவதில்லை. அனுபவிக்கப் போகும் உரிமைகளே உண்மையான சாதனைகளாக அமையமுடியும். இந்த அடிப்படையிலேயே ஒவ்வொரு போராட்ட வரலாறும் இயக்க வரலாறும் அணுகப்பட வேண்டும். குடியேற்றவாத நாடுகளின் விளையாட்டு அரங்காகத் திகழ்ந்த ஆபிரிக்கக் கண்டத்தின் துரதிர்ஷ்டமிக்க நாடுகளில் ஒன்றான எதியோப்பியாவிலும் இந்த அணுகுமுறையைக் கவனிக்க வேண்டும். எரிட்றிய மக்களின் போராட்டத்தை நசுக்குவதாகக் கூறிக் கொண்டு எதியோப்பிய மக்கள் சர்வாதிகார ஆட்சியின் கீழ் சந்தோஷமாக வாழப்பழகிக் கொண்டார்கள். ஒருவரின் சுதந்திரத்தைப் பறிப்பதற்கு தனது சுதந்திரத்தை அடகு வைத்தல் - இதுதான் இன்றுந் தொடரும் அரசியல்.

துரோகம் தொடங்கிய கதை

குறுநில ஆட்சியாளர்களின் கீழிருந்து வந்த எரிட்றியா 1896 இல் இத்தாலியினால் கைப்பற்றப்பட்டது. 1938இல் முசோலினி எதியோப்பியாவைக் கைப்பற்றியதன் மூலம் அபிசீனியப் பேரரசு குலைந்து புதிய அத்தியாயம் ஆரம்பமானது. சோமாலியா, சூடான், யேமன் போன்ற நாடுகளிலும் இந்த அத்தியாயம் சலசலப்பை ஏற்படுத்தத் தவறவில்லை. எதியோப்பியா 1941 இல் பிரிட்டிஷாரினால் விடுவிக்கப்பட்டது. வழக்கம்போலவே வெற்றியாளர்களினால் நாடு மீண்டும் துண்டு போடல்களைச் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது. 1941-1952 வரை பிரிட்டனின் இராணுவப் பிடிக்குள் சிக்கியிருந்தது எரிட்றியா. எரிட்றியாவின் பரப்பளவு 50,000 சதுரமைல். செங்கடலின் கரையோரம் அமைந்திருக்கும் பிரதேசம் என்பதனால் தான் இத்தனை இழுபறிகளும். 500 மைல் நீள கடற்கரையைக் கொண்ட பிரதேசம். எரிட்றியா என்ற பெயரே 'செங்கடலோரம்' என்ற பொருள் கொண்டதாம்.

ஆக 1896க்கு முன்பு எரிட்றியா என்ற பிரதேசம் திட்டவட்டமான எல்லைகள், அமைப்பு விதிமுறை, கட்டுக்கோப்பான ஆட்சிமுறை என்று எவற்றையுமே கொண்டிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. இத்தாலியக் குடியேற்றவாதிகள் திறமான முறையில் இப்பிரதேசத்தை அபிவிருத்தி செய்தனர். 1941 இல் பிரித்தானியர் இதனைக் கைப்பற்றிச் சுயாதீன ஆட்சியை உறுதி செய்தாலும் அதனுடைய எதிர்காலத்தை ஐ.நா.வின் பொதுச்சபையிடம் விட்டுவிட்டனர். எப்படியென்றாலும் இத்தாலி தொடர்ந்தும் எரிட்றியா மீதான தனது அக்கறையை வெளிக்காட்டியபடி இருந்தது. 1952 இல் பொதுச்சபை தீர்மானித்த தன்படி எரிட்றியா, எதியோப்பியாவுடன் சுயாட்சிப் பிரதேசம் என்ற அந்தஸ்தில் இணைக்கப்பட்டது. இக்காலப்பகுதியில் எரிட்றியாவில் மூன்று கட்சிகள் தோன்றியிருந்தன. சுதந்திரக்குழு (இது இத்தாலியின் ஆதரவுடையது) யூனியனிஸ்ட்கட்சி (எதியோப்பியாவுக்கு ஆதரவான கிறிஸ்தவர்களால் தொடக்கப்பட்டது), முஸ்லீம் லீக் (இதனுடைய பிரதான தளம் மேற்கு எரிட்றியா) என்பனவே இவையாகும். 1962 இல் எதியோப்பிய மன்னரின் தந்திரத்தினால் எரிட்றியச் சட்டசபையில் ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டு (கூலிக்கு விலைபோன உறுப்பினர் வாக்குகளால்) எரிட்றியா எதியோப்பியா வின் 14வது மாகாணமாக ஆக்கப்பட்டுவிட்டது. மக்கள் கொதித்தனர். மக்களுடைய விருப்பின்றி இணைக்கப்பட்டமை ஒரு தவறு. அத்துடன் ஐ.நா.வின் உடன்படிக்கைகளைத் தன்னிச்சையாகவும் மீறிவிட்டது எதியோப்பியா.

எரிட்றியாவின் தேசிய மொழி ரிக்ரின்யா. ஆனால் இதே மொழி பேசும் மக்கள் அண்டை மாகாணமான ரிக்ரேயில் கூடுதலாக உள்ளார்கள். எரிட்றியா என்பது இனரீதியான அடையாளம். ரிக்ரே மக்களும் சுயநிர்ணய உரிமைக்காகப் போராடத் தொடங்கியுள்ளார்கள். ஆனால், பட்டினிச்சாவுக்குப் பெயர்போன மாகாணம் என்பதால் அரசியற் சாவு இங்கு இரண்டாம் இடத்திலேயே எப்போதும் இருந்து வருகிறது. ஆனாலும் அவர்கள் எரிட்றியா விலிருந்து எழுச்சியைக் கற்றுக் கொண்டுள்ளார்கள் எனலாம்.

ரிக்ரின்யா மொழி எரிட்றிய மக்களின் பொதுமொழி என்றாலும் எல்லைப்புற நாடுகளில் இருந்து வந்து போவோரின் செல்வாக்குக்குட்பட்ட மொழிகளும் இங்கு பேசப்படுகின்றன. தற்போதைய மக்கள் தொகையை அண்ணளவாக 15 இலட்சம் எனக்கூறலாம். இவர்களில் சரி அரைப்பங்கினர் கிறிஸ்தவர்கள். மிகுதிப்பேர் முஸ்லீம்கள். கிறிஸ்தவர்கள் ஆரம்பத்தில் எரிட்றியா பிளவுபடுவதை விரும்பவில்லை. இவர்கள் எதியோப்பியாவுக்கு விசுவாசமாக இருந்ததுடன் எரிட்றியா புதிய நாடானால் அது முஸ்லீம் நாடாகிவிடும்- அங்கு தாம் சிறுபான்மையாகி விடுவோம் என்ற ஐயமும் கொண்டிருந்தனர். சுற்றிவர முஸ்லீம்களால் சூழப்பட்ட நாடாக எதியோப்பியா இருக்கக் கூடாதென்பது இவர்களது விருப்பு.

எதியோப்பியாவின் மொத்தச் சனத்தொகையில் எரிட்றியர்கள் 10% வீதங்கூட இல்லை. இந்தப் பத்து வீதத்திலும் சரியாக அரையரைப்பங்கினர் முஸ்லீம்கள்/கிறிஸ்தவர்கள் என்பதால் தனிநாடு காண்பதைவிட ஒருவித மான சமஷ்டி அல்லது கூட்டமைப்பை உருவாக்குவதே சாத்தியமும் புத்திசாலித்தனமும் என அரசியல் அறிஞர்கள் தொடர்ச்சியாகக் கருத்துத் தெரிவித்தனர். இதற்கு முக்கிய காரணங்கள் உண்டு. எதியோப்பியாவைக் கடலுடன் இணைக்கும் ஒரேயொரு வழி எரிட்றியாவினுடாகவே தான் அமைய முடியும். புகழ் பெற்ற இரு துறைமுகங்களான அஸ்மராவும் மஸ்ஸாவாவும் எரிட்றியாவில் தான் அமைந்துள்ளன. ஆக, எரிட்றியா விலகிப்போனால் எதியோப்பியாவுக்கு கடலை அணுக முடியாது. எரிட்றியாவிடம் இரந்து நிற்க வேண்டும். எனவே என்ன விலை கொடுத்தேனும் துறைமுகங்களைக் காக்க வேண்டிய கட்டாயம் எதியோப்பியாவுக்கு இருந்தது.

ஏன் வேண்டும் பிரிவினை?

முன்னரே குறிப்பிட்டதைப் போல எரிட்றிய மக்கள் 10% கூட முழுத் தொகையோடு ஒப்பிட்டால் தேறமாட்டார்கள் என்றாலும் 50 வருட கால இத்தாலியரின் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தவர்கள் என்பதால் உள்நாட்டு எதியோப்பியரைவிடப் பல விடயங்களில்

முன்னேறியிருந்தனர். கல்வி, கலாசாரம் பொருளாதாரம் என்ற மூன்று துறைகளிலும் இவர்கள் சராசரி எதியோப்பியரைவிட எப்போதும் முன்னணியில் இருந்தனர். உதாரணமாக, 1941-1966க்கு இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் மத்திய அரசாங்கத்தின் சிரேஷ்ட அதிகாரிகள் 138 பேரில் 19 பேர் எரிட்றியராவர். வேறெந்த இனக்குழுவுக்கும் இந்தளவு தொகையினர் இருக்கவில்லை. பேரரசர் தனது சொந்த இனமான சோகான் அம்கராவிலிருந்து கூட இத்தகைய எண்ணிக்கையினரை நியமிக்கவில்லை. மேற்சொன்ன 19 பேரில் மூவர் மட்டுமே முஸ்லீம்கள். இதனால்தான் முஸ்லீம்கள் பிரிவினையை ஆதரிக்க, பிளவுபடாத எதியோப்பியாவினுள் தமக்கு வாய்ப்புகள் அதிகம் எனக் கருதி கிறிஸ்தவர்கள் மத்திய அரசாங்கத்தை ஆதரித்தனர்.

எமது முன்னைய ஆய்வின்படி எரிட்றியாவின் இந்தப் போராட்டத்தை எந்த வகுப்பினுள் அடக்குவது? எதியோப்பியாவை முழுமையாக எடுத்தால் எரிட்றியா வளத்தில் ஏனையவற்றைவிட ஒருபடி மேல். துறைமுக நகரங்களினாலும் கல்வி வளர்ச்சிபெற்ற சமூகத்தினாலும் எரிட்றியா- முன்னேறிய பிரதேசம் என்று கணிக்கப்பட வேண்டும். ஆயின், முன்னேறிய பகுதிகளில் வாழும் மக்களுக்கு அவர்களுக்குத் தேவையான வசதிகள் பிளவுபடாத நாட்டில் கிடைக்க கூடியதாக இருக்கும் போது, பிரிவினை ஏன் அவசியமாகிறது? தாங்கள் ஒரு போதுமே எதியோப்பியாவின் ஒரு பகுதியினராக வாழ்ந்ததில்லை என எரிட்றியர் கருதுவது ஒரு புறமிருக்க, துரோகத்தனமான முறையில் தாம் ஒன்றிணைக்கப்பட்டதாகக் கருதுவதனால் ஏற்பட்ட கொதிப்பே அவர்களைப் பிரிவினை கோரிப் போராடத் தூண்டியது.

மறுபுறத்தில், முஸ்லீம்கள் எதியோப்பியாவில் தமது நலன்கள் பாதுகாக்கப்படவில்லை எனக் கருதியமையும் எரிட்றியாவுக்குள்ளேயே தாம் பின்தங்கிய பிரிவினர் என நினைத்தமையும் போராளிக் குழுக்களில் முஸ்லீம்களின் வீதாசாரத்தை அதிகரிக்கச் செய்தது. கிறிஸ்தவர்களைப் பொறுத்தளவில் அவர்களுக்குச் சமத்துவம் எதியோப்பியாவினுள் கிடைத்தாலுஞ்சரி - எரிட்றியாவினுள்

கிடைத்தாலுஞ்சரி அனுசரித்துப் போகத்தயாராக இருந்தனர். இவர்களில் ஒரு பகுதியினர் எதியோப்பியாவுடன் இணைவதையும் மறுபகுதியினர் 1952 இல் இருந்தவாறான கூட்டாட்சி முறைமைக்குட்பட்ட கூட்டமைப்பையும் ஆதரித்து நின்றனர்.

எதியோப்பாவில் மன்னராட்சி 1974 இல் முடிவுக்கு வந்தது. பரம்பரை யாட்சி என்ற கோட்பாட்டின்படி கடைசியில் ஆட்சியில் இருந்தவர் ஹெய்லே செலாஸை. இவர் இராணுவச் சதிமூலம் கவிழ்க்கப்படும் வரை அமெரிக்காவின் கைப்பொம்மையாகவும் இஸ்ரேலின் நெருங்கிய நண்பராகவும் இருந்தார். அமெரிக்காவுக்குத் தேவைப்பட்ட தொலைத்தொடர்பு நிலையங்கள் அஸ்மரா துறைமுகத்துக்கு அண்மையில் நிறுவப்பட்டன. இது மன்னரின் உபயமேயாகும். இந்த வகையில் எரிட்றியர்கள் சோசலிஸ நாடுகளில் உதவிகளைப் பெறத் துணிந்தனர். இதன் பரிமாணத்தை இன்னோரிடத்தில் பார்ப்போம். ஆனால், பிரிவினைக் கோரிக்கை மும்முரமடையக் காரணமான அடக்குமுறை ஆட்சியை மன்னர், எரிட்றியாவில் மட்டுமன்றி நாட்டின் வேறு ஐந்து பகுதிகளிலும் எதிர் நோக்கிய கிளர்ச்சிகளைக் காரணம் காட்டி நியாயப்படுத்தினார். பெரிதாக ஜனநாயகம் பேசும் மேற்குல நாடுகள் மன்னருக்குப் பக்கபலமாக நின்று கொண்டன. அதிருப்தி வளரக் கேட்கவா வேண்டும்? கிளர்ச்சிகள் தொடர்ந்தன.

இயக்க மோதல்கள் என்றுமே உள்ளவையா?

1952 இல் எரிட்றியா கூட்டாட்சி அமைப்புக்குள் கொண்டு வரப்பட்டதிலிருந்து ஆரம்பித்த விரக்தியும் வெறுப்பும் 1962 இல் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தன. சமஷ்டி அமைப்புகள் யாவும் கலைக்கப்பட்டன. பத்திரிகை, தொழிற்சங்கம், அரசியற் கட்சிகள் யாவும் படிப்படியாகத்தடை செய்யப்பட்டன. 1945-46 இல் நடைபெற்ற மகாநாடுகளில் எதியோப்பியா தனக்கு எரிட்றியாவில் உரிமை உண்டென வலியுறுத்தத் தொடங்கியது. மறுபுறத்தில், வளர்ந்து வரும் அரபுத் தேசியவாதத்தினால் எரிட்றியா விழுங்கப்பட்டு விடுமோ என்ற அச்சமும் மேற்குலகில் இருந்தது. ஆரம்பத்தில், மஸ்ஸாவா துறைமுகத்துக்கு எகிப்து உரிமை கோரியிருந்தமையும்

கவனிக்கப்படவேண்டும். இந்த அச்சங்களோடு 1952 இல் எரிட்றிய சட்டசபைக்குத் தேர்தல் நடந்த போது மொத்தம் 15 கட்சிகள் உருப்பெற்றிருந்தன. ஆனால் இவற்றுள் சில எதியோப்பியா, இத்தாலி என்பவற்றின் கைப்பாவைகள் என்பதையும் மறைப்பதற்கில்லை.

ஐ.நா.வில் எரிட்றிய விவகாரம் எடுக்கப்பட்ட காலகட்டத்தில் அமெரிக்காவானது கொரிய யுத்தத்தில் ஈடுபட்டிருந்தது. அமெரிக்காவும் அதன் அணியினரும் கூட்டாட்சி அமைப்பைத் தீர்வாக முன்வைத்தனர். ஆனால் சோவியத் அணியினர் பூரண சுதந்திரத்தை வலியுறுத்தினர். அதாவது எரிட்றியா இறைமையுள்ள தனிநாடாக வேண்டுமென ஐ.நா.வில் கூறிய இதே சோவியத்தான் பின்னர் கோடிக்கணக்கான ரூபாய் பெறுமதிமிக்க ஆயுதங்களை எதியோப்பியாவுக்கு வழங்கி எரிட்றிய மக்களைக் கொண்டு குவிக்க வழி செய்தது. கூட்டாட்சி சிபார்சு அமுல்படுத்தப்பட்டுச் சட்டசபை உருவான போது முதன் முறை தெரிவான 68 பேரில் கிறிஸ்தவ, முஸ்லீம் மதத்தினர் சரிபாதிமாக இருந்தனர். அவையின் பிரதான நிர்வாகி கிறிஸ்தவர். ஆனால் அவையின் தலைவர் முஸ்லீம் லீக்கின் உறுப்பினர். 1956 இல் இரண்டாவது தேர்தல் நடந்த போது மத்திய அரசிற்கு எதிராக ஏகப்பட்ட குற்றசாட்டுக்கள். இதனால் மேற்கூறிய இரு நிர்வாகிகளும் ராஜினாமாச் செய்தனர். மன்னர் புதிய ஆட்சியாளரை நியமித்தார். இக்காலகட்டத்தில் தான் கிறிஸ்தவ, முஸ்லீம் பிரிவினர் மன்னரின் சர்வாதிகாரத்தை எதிர்ப்பதில் ஒன்றுபட்டனர். மத்திய அரசுக்குச் சார்பானவர்களுக்குச் சலுகைகளும் பிரிவினைவாதிகளுக்கு அடக்குமுறையும் சித்திரவதையும் பரிசுக்ளாகக் கிடைத்தன. அமைப்பு சீர்குலையத் தொடங்கியது. எதியோப்பியாவின் ஏனைய பகுதிகளிலிருந்த குழப்பமும் கிளர்ச்சிகளும் எரிட்றியாவையும் ஆட்கொண்டன.

எதிர்க்கட்சித் தலைவர்கள் கெய்ரோவில் அடைக்கலம் புகுந்தனர். 1956 இல் கெய்ரோவிலிருந்து ஒலிபரப்புச் சேவையை நடாத்த எரிட்றியத் தலைவர்களுக்கு எகிப்திய ஜனாதிபதி அப்துல் நாசர் அனுமதி வழங்கினார். மாணவர்கள், தொழிலாளர்கள்

அணிதிரண்டனர். ஏற்கனவே தொழிற் சங்க வளர்ச்சி எரிட்றியா வில் முன்னேற்ற நிலையிலிருந்தது. (இதற்கு துறைமுகங்கள், கல்வி வளர்ச்சி காரணமாகும்). தொழிலாளர் தலைவர்கள் செல்வாக்குடன் உயர்ந்தனர். இத்தாலிய கம்பனிகள் படிப்படியாக நாட்டை விட்டு வெளியேறத் தொடங்கியதால் ஏற்பட்ட வேலையிழப்பு தொழிலாளர்களை மத்திய அரசுக்கு எதிராகத் திருப்பிவிட்டது. இந்த அதிருப்தியாளர்களிலிருந்து எழுந்த முதல் இயக்கம் ELM (Eritrean Liberation movement) 1958 இல் சூடான் பக்கத் துறைமுகத்தில் வேலை செய்த சோமாலியத் தொழிலாளர்களைக் கவர்ந்திழுத்தது. நகரங்களில் எழுவர் கொண்ட குழுக்களை இது நிறுவியது. இவை மோசமாக நசுக்கப்படவே தலைவர் ஆயுதப் போராட்டத்தை நம்பத் தொடங்கினார் (1965).

ஆனால் இந்த முயற்சிக்குப் போட்டியாக வந்தது ELF. 1960 களில் அரபு நாடுகளிலிருந்த தொழிலாளர், மாணவர்கள் மத்தியிலே வளர்ந்திருந்த இந்த இயக்கம் நாசரின் அன்பையும் பெற்றிருந்தது. தன்னுடைய பரந்த அரபுவாதக் கொள்கைக்கு நல்ல ஆயுதமாக இதனைப் பாவிக்க நாசர் கருதியிருந்தார். பூரண ஆதரவும் இராணுவப் பயிற்சியும் ELFக்குக் கிடைத்தன. சூடானும் அயலவன் என்ற முறையில் ELF க்கு உதவ முன்வந்தது. ஆரம்பத்தில் ELF இன் முகாம்கள் சூடானின் கரையோரம் அமைந்திருந்தன. இது தனது செயற்பாடுகளை ஐந்து வலயங்களாகப் பிரித்ததுடன் ஒவ்வொன்றுக்கும் குறிப்பிடப்பட்ட பணியையும் விதித்தது. இயக்கத்திற்குள் மதவாதமும் பிராந்திய, சுதேசியக் குழுவாதமும் நிலைத்து விட்டன. இரண்டு கிறிஸ்தவ போராட்டக் குழுத் தலைவர்கள் கொலையுண்டனர். இதையடுத்து கிறிஸ்தவ வீரர்கள் பலர் விலகி மத்திய அரசுடன் இணைந்தனர். சகோதரப்படுகொலைகள் ஆரம்பமாகின.

பிரிவினை இயக்கங்களுள் மிகப்பழையது ELF. இதன் தலைவராக 1982 வரை இருந்தவர் கியூபாவில் பயிற்சி பெற்ற அகமட் நாசர். ஆனால் இவர் எரிட்றிய இனத்தவரல்ல. சிறுபான்மை இனமான சாஹோ இனத்தவர். இவரது இயக்கமே பின்னர்

இவரைத் சூடானிலுள்ள தனது முகாமில் தடுப்புத் காவலில் வைத்து விட்டுப் புதிய மிதவாத தலைமையைக் கொண்டு வந்தது. உட்கட்சிப் போராட்டமும் அன்றே ஆரம்பித்துவிட்டது.

எரிட்றியப் போராட்டத்துக்கான முதலாவது வேட்டு 1961 செப்டம்பர் முதலாந்தேதி தீர்க்கப்பட்டது. ஆனால் வெளிநாட்டு உதவி 1964 இல் வரத்தொடங்கியது. முதலாவது உதவி சிரியா விலிருந்து 20 ரைபிள்கள் வடிவத்தில் வந்தது. அப்போது EFL இன் இராணுவப்பலம் 250 உறுப்பினர்கள் மட்டுமே. கிராமப்புற இளைஞர்களை இது சேர்க்கத் தொடங்கியது. சூடான் எகிப்திலுள்ள இளைஞர்கள் சிலர் தமது எரிட்றியத் தொடர்பு காரணமாக உதவத் தொடங்கினர். ஆரம்பம் முதலே இதற்குத் திட்டவட்டமான அரசியற் கொள்கை இருக்கவில்லை. இயக்கத்தில் கட்டுப்பாடும் அவ்வளவாக இல்லை. இயக்கத்தைவிடத் துப்பாக்கிக்கு முன்னுரிமை கொடுத்ததே எமது தவறென இதன் முன்னாள் தலைவரும் பின்னாள் எதிரியுமான ஓஸ்மான் சாலி சாபே முன்கூட்டியே கூறியிருந்தார்.

படித்தவர்களும் அரசியலறிவுள்ளவர்களும் இயக்கத்தில் சேரத் தொடங்கியதும் தலைமைக்கு எதிரான முறைப்பாடுகள் அதிகரித்தன. ஜனநாயகப்படுத்தல், கோட்பாட்டுரீதியில் போராட்டத்தை முன்னெடுத்தல் என்று பேசியவர்களை தலைமை இம்சைப்படுத்தத் தொடங்கியது. பிராந்தியத் தளபதிகள் ஐவரிடையேயும் பிரதேச, மதரீதியில் முரண்பாடுகள் தோன்றி விட்டன. எதியோப்பியாவின் முதலாவது பாரிய நடவடிக்கை 1967 இல் மேற்கொள்ளப்பட்டமைக்கு - இந்தப் பலவீனமே காரணமாகும் என முன்னணித் தலைவர்கள் கூறுகின்றனர். ஏராளமான மக்கள் சூடானில் அகதிகளாகப் போய்ச் சேர்ந்தனர். இரண்டு வருட சமரச முயற்சிகள் தோல்வியில் முடிவடைய இயக்கத்திலிருந்து 1969 இல் மூன்று பிரிவினர் வெளியேறி தனித்தனியாக குழுக்களை உருவாக்கினர். ஆனால் பிளவுக்கு கிறிஸ்தவ - முஸ்லீம் மதவாதம் அடிப்படையல்ல என்பது ஆரோக்கியமான விடயம்.

119022

1970 இல் இந்த மூன்று குழுக்களுள் இரண்டு ஒன்றிணைந்து 'எரிட்றிய மக்கள் விடுதலை முன்னணி' (EPLF) என்பதை உருவாக்கின. மூன்றாவது குழுவும் காலப்போக்கில் EPLF உடன் சங்கமித்துவிட போட்டி ELF க்கும் EPLF க்குமிடையிலாகத் தீவிரமடைந்தது. ELF தனது தலைமைக்குழுவை ELF புரட்சிச் சபை என மாற்றிக் கொண்டது. 1972-75க்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் இயக்கமோதல் தீவிரமடைந்தது. எரிட்றியா முழுமையாகக் குழப்பத்துக்குட்பட்டது. 1975 ஜனவரியில் யுத்த நிறுத்தம் மேற்கொள்ளப்பட்டது.

EPLF வளரத் தொடங்கியதும் அதனது களத்தளபதிகளுக்கும் வெளி நாட்டு அலுவலகத்துக்கும் இடையில் முரண்பாடுகள் முளைவிட்டன. வெளி நாட்டு அலுவலகம் ஒஸ்மான் சாலி சாபேயின் தலைமையில் இயங்கியது. அரபு நாட்டு அரசாங்கங்களுடன் இவருக்கிருந்த செல்வாக்கும் பண்பலமும் எந்த ஒரு விடுதலை இயக்கத்தையும் எரிட்றியாவில் ஆக்கவும் அழிக்கவும் கூடிய வல்லமையை இவருக்கு வழங்கியிருந்தன. இந்த இயக்கத்திற்குள்ளும் புகைச்சல்கள் 1975 இல் ஏற்பட்டன. அதிருப்திக் குழுவின் இரு தலைவர்கள் ஒன்றரை வருடகாலக் காவலில் வைக்கப்பட்ட பின்னர் ஒழித்துக் கட்டப்பட்டனர். அரபுநாடுகள் தலையிட்டுச் சமரசம் செய்ய முன்வராமை பெரும்சாபக் கேடாயிற்று. EPLF இன் படையணியில் 35 ஆயிரம் வீரர்கள் உள்ளதாகக் கூறப்படுகின்றது. மத்தியகுழுவும் அரசியற்குழுவும் தலைமை தாங்கி நடாத்தும் வகையில் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட இயக்கமிது.

இதன் தலைமையில் மார்க்ஸியச் சிந்தனையாளர்களே அதிகமாக உள்ளனர். தேசிய ஜனநாயகப் புரட்சியை இது வேண்டி நிற்கிறது. ரோம், நியூயோர்க், நியாட், அல்ஜியர்ஸ், குவைத் போன்ற இடங்களில் எல்லாம் EPLF இன் அலுவலகங்கள் உள்ளன. இதனுடைய வானொலிச் சேவை அம்காரிக், அரபிக், ரிக்ரின்யா மொழிகளிலும் நிகழ்ச்சிகளை வழங்கி வந்தது. அண்டைய மாகாணமான ரிக்ரேயின் மக்கள் புரட்சி முன்னணியுடனும் இது நிறையத் தொடர்பு வைத்திருந்தது. எதியோப்பியாவிலுள்ள ஏனைய இடதுசாரிக் குழுக்களுடனும் (போராளிகளுடன்) இதற்குத் தொடர்புகளுண்டு.

ELF - EPLF யுத்த நிறுத்தம் 1975 இல் ஏற்பட்டதாகக் குறிப்பிட்டேன். ஆனால் இந்த யுத்த நிறுத்த ஒப்பந்தத்தில் கையொப்பமிட்ட EPLF தலைவர் ஒஸ்மான் சாலி சாபே முறையான பிரதிநிதியல்ல எனவும் தங்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தவில்லை எனவும் கூறி EPLF ஒப்பந்தத்தை முறித்தக் கொண்டதுடன் சாலியையும் இயக்கத்தை விட்டு வெளியேற்றியது. உடனடியாக அவர் PLF என்ற புதிய இயக்கத்தை ஆரம்பித்து அதனை ELF உடன் ஒருமைப்பாடுகாண வைத்தார். மத்திய கிழக்கிலிருந்து அவருக்குப் போதிய நிதியுதவி வந்த வண்ணமே இருந்தது. சூடானில் இருந்த எரிட்றியா அகதிகளிலிருந்தும் ஏற்கனவே ELF-EPLF என்பவற்றில் இருந்து வெளியேறியோரிலிருந்தும் ஆட்களைத் திரட்டினார் சாலி. எரிட்றியாவின் முக்கிய பிரசைகளும் முன்னாள் படைவீரர்களும் இவர்பின்னால் திரண்டனர். இவரது தலைமைக்கு எதிரான குழு இதே பெயருடைய முன்னணியுடன் புரட்சிச் சபை ஒன்றின் பெயரையும் சேர்த்து செயற்படத் தொடங்கிற்று. ELF-EPLF (RC) என்ற இக்குழுவின் தலைவர்கள் பின்னர் கொல்லப்பட்டு விட்டனர். இக்குழுவிற்கு பாக்தாத்தில் இன்னும் அலுவலகம் உள்ளது.

EPLF உம் ELF உம் பெயரளவிலேயே ஒன்றுபட்டு இருந்தன எனலாம். ஏனெனில் நடைமுறையில் EPLF இன் கருத்துக்களை ELF அனுசரித்து நடக்கவில்லை. போராளிகளைப் பொறுத்தளவில் முதலில் ஓரணியில் அவர்களைத் திரட்டுவது, ஒரு தளபதியின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வருவது - ஆனால் கொள்கை வேறுபாடுகள் அகற்றப்படும் வரை - கெரிலாக்களை முற்றாக ஒன்றிணைப்பது அவசியமில்லை என்பது EPLF இன் கருத்து. அதாவது சேர்ந்து போராடுவோம் இராணுவ நோக்கில், அரசியல் நோக்கில் பேதங்கள் இப்போதைக்கு அப்படியே இருக்கட்டும் என்ற நிலைப்பாடு. ஆனால் ELF எல்லா மட்டங்களிலுமான ஒன்றிணைப்பை வலியுறுத்தி யது. சாலிசாபேயின் கருத்தில் 'சுதந்திரத்துக்கு முன்பாக கருத்தியல்வாதப் பிரச்சினைகளை முன் வைப்பது தவறான முன்னுரிமை' என்பதாகும். தனது எதிர்ப்பாளர்களில் அனேகர் மார்க்ஸியவாதிகள் என்பதால் அவர்களுக்கு விட்டுக் கொடுத்தால் அரபு உலகிலிருந்தும் மேற்குலகிலிருந்தும் தான் பெரும்

ஆதரவு குன்றி விடும் என்பது அவரின் அச்சம் ஆகும். 'திருவாளர் பணப்பை' என்றும் நாமமிடப்பட்ட இவர் தான் இழுத்த இழுப்புக் கெல்லாம் இயக்கங்கள் இழுபட வேண்டுமென நிர்ப்பந்தித்து வந்தார்.

இயக்க மோதலும் எதிரியின் மோதலும்

மன்னராட்சி அகற்றப்பட்டு இராணுவம் பதவிக்கு வந்ததும் (1975) தற்காலிக இராணுவ நிர்வாகக்குழு ஒன்றே ஆட்சியைப் பொறுப்பேற்றது. (PMAC) இதனை அம்காரிக் மொழியில் டேர்க் என்பர். டேர்க்கின் அபிப்பிராயத்தில் எதிரியோப்பியாவில் புரட்சி வெற்றிகரமாக நிறைவேற எரிட்றியப் பிரச்சனைக்கு முடிவு அவசியமாகப்பட்டது. நாட்டில் சிவப்புப் புரட்சி செய்வதாக இக்குழு வினர் பறை சாற்றினர். சோமாலியாவின் ஆதரவுடன் ஓகாடன் மாகாணத்தில் பிரிவினைக் கிளர்ச்சி வெடித்தது. சோமாலிய இராணுவத்தின் நேரடிப் பங்களிப்பு இருந்தமையால் எதிரியோப்பிய இராணுவ ஆட்சியாளர்கள் அமெரிக்காவிடம் உதவி கேட்டபோது இவர்களது 'சிவப்புப் பேச்சு' காரணமாக உதவி கிடைக்கவில்லை. இதுவரை மேற்குலகின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த நாடு தற்போது சோவியத்திடம் கையேந்தியது. மொஸ்கோவுடன் உடன்படிக்கை கைச்சாத்தானதும் 14,000 கியூப வீரர்கள் வந்து சேர்ந்தனர். இராணுவ பலத்தால் எல்லாக் கிளர்ச்சிகளையும் அடக்குவதென 'டேர்க்' முடிவு செய்தது.

புரட்சி என்று பேசிக் கொண்டாலும் இராணுவத்தில் களையெடுப்பு நடைபெற்றது. எரிட்றியரான இராணுவத்தலைவர் கொல்லப்பட்டார். அரசியல் தீர்வு பற்றி பேசியோர் அப்புறப்படுத்தப்பட்டனர். இராணுவம் தனக்குள் மோதிய நேரத்தில் கெரிலாக்கள் தம்மைப் பலப்படுத்தினர். இராணுவத்திற்கு உற்சாகம் அளிப்பதற்கென்றே 40,000 விவசாயிகளை ஆயுதம் வழங்கி களத்துக்கு அனுப்பியது இராணுவ ஆட்சி. அரபு நாட்டவர்க்கு எதிரியோப்பியாவை விற்க முனையும் எரிட்றியரை கொல்லுங்கள் என இவர்களுக்குக் கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட்டது. இவர்கள் தாக்குதலை ஆரம்பிக்க முன்னரே கெரில்லாக்கள் இந்த 40,000 பேர் மீதும் திடீர் தாக்குதல் தொடுத்தனர். பின்வாங்க முனைந்தவர்களை அவர்க

ளின் பின்னே நின்ற எதியோப்பிய இராணுவமே சுட்டுக் கொன்றதை தான் கண்டதாக சண்டே ரைம்ஸ் (லண்டன்) நிருபர் யொன்ஸ்வெயின் எழுதியுள்ளார். இது நடந்ததுமே 1976 இல், 1000 பேர்களத்திலேயே மடிய 500 பேர் எரிட்றியக் கெரில்லாக்களினால் சிறைபிடிக்கப்பட்டனர். 10,000 பேர் உடனேயே படையை விட்டு ஓடி விட்டனர்.

எரிட்றியாவின் இரண்டாவது பெரிய நகரமான கெரனைக் கைப்பற்ற நடந்த போரில் EPLF இரண்டாயிரம் எதியோப்பிய வீரர்களைக் கொன் றொழித்தது. இரு துறைமுகங்களுக்கும் இடையிலான வீதியைத் தகர்ப்பதற்கு மட்டும் 600 இராணுவ வீரரைக் கொல்ல வேண்டியேற்பட்டது இவ்வியக் கத்துக்கு. இங்ஙனம் EPLF இன் அதிரடித்தாக்குதல்கள் தொடர சோவியத்தின் இராணுவத் தளபாடங்களுடன் ஆலோசகர்களும் அடிஸ் அபாபாவுக்கு வந்து குவிந்தனர். மிக் விமானங்கள், ஹெலிகொப்டர்கள். டாங்கிகள், கப்பல்கள் அனைத்தையும் சோவியத் அனுப்பி வைத்தது. இரசாயன ஆயுதங்கள் பாவிக்கப்பட்டதாகவும் EPLF குற்றஞ்சாட்டியது. சோவியத் விநியோகித்த 'booby bombs' பிரசித்தமானது. விளையாட்டுப் பொருட்கள் போல தயாரித்து எரிட்றியா முழுவதிலும் வீசப்பட்டது இந்த விளையாட்டுக்குண்டு. அமெரிக்கத் தயாரிப்பான Cluster bombs இஸ்ரேலினால் இராணுவத்துக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தது. ஒரு கட்டத்தில் சூடான் ஜனாதிபதி ஜாபர் நிமெய்ரி தன்னுடைய நிலைப்பாட்டை மாற்றி மத்திய அரசாங்கத்தை ஆதரிக்கும் சமிக் கையைக் காட்டினார். இதன் உச்சகட்டமாக, சூடானின் எல்லைகள் 1979 இன் பிற்பகுதியில் எரிட்றியர்களுக்கு மூடப்பட்டுவிட்டது.

1979 டிசம்பரில் EPLF தான் பேச்சு வார்த்தைக்கு தயாரென வானொலிச் சேவையில் குறிப்பிட்டது. ஆபிரிக்க நாடுகள் 'கட்சி மாற்றம்' நடாத்துவதை கவனத்தில் எடுத்து செய்யப்பட்ட அறிவிப்பு இது. இக்காலப்பகுதியில் கிழக்கு ஐரோப்பிய நாட்டு இராணுவ ஆலோசகர்களுடன் தலைநகருக்கு வந்து விட்ட இராணுவம் இன்னொரு பெருந்தாக்குதலைத் தொடுத்தது. ஆனாலும் படையெ

டுப்பு முறியடிக்கப்பட்டு விட்டது. எரிட்றியாவின் எதிர்காலம் பற்றி தீர்மானிக்க சர்வதேச கண்காணிப்பில் சர்வசன வாக்கெடுப்பை நடாத்த வேண்டுமென EPLF இறங்கிவந்து வேண்டுகோள் விடுத்தது. ஆனாலும் பயனில்லை.

எரிட்றியப் போரின் சர்வதேசப் பரிமாணம்

இராணுவ அரசாங்கத்துக்கு முழுதாக உதவிய போதிலும் சோவியத் இருதரப்பையும் பேச்சுவார்த்தையில் ஈடுபடுத்துவதற்கும் முயற்சித்தமையை குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும். இதை யொத்த ஒரு நிலைப்பாட்டை மறுபுறமாக இந்தியா ஈழப்போராளிகள் விடயத்தில் கடைப்பிடித்தமையைக் காணலாம். எரிட்றியப் போராளிகளின் பின்னணியில் இருந்த அரபு மிதவாதிகள் சமரசத் தீர்வையிட்டு அச்சத்தைக் கொண்டமை சோவியத், கியூபா என்பன முழு எதியோப்பியாவையும் வசப்படுத்திவிடும் என்று கருதியமையினாலாகும். EPLF, ELF, ஒஸ்மான் சாலி சாபேயின் ELF - PLF என்ற மூன்றையும் ஒருமித்த செயற்திட்டத்திற்கு வருமாறு அரபுலகு வற்புறுத்தியது. எதியோப்பியாவுடன் இணைப்பாட்சி முறையில் தொடர்புடையதாக சுயாட்சியைப் பெறுவதே இலக்காக இருக்கட்டும் என்று இவர்கள் அறிவுரையும் வழங்கினர் போராளிகளுக்கு.

ஆரம்பத்தில் சுதந்திரப்போரை ஆதரித்த சோவியத் பின்பு சமஸ்டி அமைப்பு போதுமென நிலையை மாற்றி, இறுதியில் மார்க்ஸிஸ்ட் அரசுகள் நட்புறவுடன் இருந்தாலே போதும் என்ற நிலைக்கு இறங்கி வந்துவிட்டது. அதாவது எதியோப்பியாவை ஏனைய சோசலிஸ நாடுகளுடன் இணக்கி வைப்பதே முக்கிய நோக்கென சோவியத் கருதியது. இவ்வகையில், இத்தாலியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மூலமான செல்வாக்கைப் பாவித்து ELF இயக்கத்தை 'டோர்க்' உடன் சமரசப்படுத்த சோவியத் முயன்றது. அகதிகள் பிரச்சனைகளில் சிக்கிவிட்ட சூடானும் தனது சொந்தப் பாதுகாப்பு கருதி அடிஸ் அபாபாவுடன் இணக்கம் காணப்படுவதையே விரும்பியிற்று. இது EPLF மீது அழுத்தம் பிரயோகித்து பேச்சுவார்த்தையை நடாத்தும்படி தூண்டியது. 1980 மார்ச் அளவில் மூன்று இயக்கங்கள் மீதும் பேச்சுவார்த்தை நிர்ப்பந்தத்தை வெளி நாடுகள் பிரயோகித்தன.

சூடான் அதிபர் தனது நாட்டில் உள்ள தீர்வுப்படி (இத்தீர்வை எதியோப்பியாவின் முன்னைய தலைவர் மத்தியஸ்தம் செய்து வந்திருந்தார் என்பது கவனிக்கப்பட வேண்டும்) தென் சூடானி லுள்ள சுயாட்சிப் பிராந்தியம் போல எரிட்றியாவும் இணைப்பாட்சி அலகை ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்பது அதிபர் நிமெய்ரியின் யோசனை. ஆனால் EPLF மத்திய அரசைச் சாடியது. “சமாதானத் தீர்வு” என ‘டேர்க்’ குறிப்பிடும் போதிலெல்லாம் அது எமது எதிர்ப் பியக்கத்துக்கான சர்வதேச ஆதரவைத் தடுக்கவும் இராணுவ ரீதி யல் வலுப்பெற அவகாசம் பெறுவதையுமே நோக்காகக் கொண் டுள்ளது என அறிக்கை வெளியிட்ட EPLF ‘பேச்சுவார்த்தைக்குச் சில நிபந்தனைகளையும் விதித்தது. “எரிட்றியப் பிரச்சினையை சமாதான வழியில் தீர்ப்பது; பேச்சுவார்த்தையை எவ்வித முன்நி பந்தனையுமின்றித் தொடங்குவது; பிராந்திய சுயாட்சி என்ற கருத் தேற்பைக்கைவிடல்; EPLF, ELF என்பவற்றின் கூட்டுயர் அரசியல் தலைமையுடன் பேச்சுவார்த்தை நடாத்துதல் - என்பனவே EPLF கூறிய தேவைப்பாடுகளாகும்.

415000

இதற்கிடையில் ELF குழு சூடான் சென்று பேச்சுவார்த்தை நடாத்தி சூடானின் உண்மை நிலையை அறிய முடிந்தது. அதே வேளையில் ELF ஆனது டேர்க் குடன் இரகசியச் சந்திப்புக்களை நடாத்தி வருவதாக தகவல்கள் வரவே மற்றைய இரண்டுமான EPLF உம் ELF - PLF உம் சந்தேகக் கண்ணுடன் ELF ஐ அவதானி த்து வந்தன. இதன் தலைவர் அகமட் நசார் முன்னைய இரு இயக்க ங்களையும் துடைத்தொழிக்கும் கட்டைளையைப் பிறப்பித்தார் என்பதும் வெளியாயிற்று. அகமட் நசாரின் செல்வாக்கு அரபுநாடுக ளில் இருந்தாலும் அவர் சோவியத்தின்பால் ஈர்க்கப்பட்டார். “சோவியத்தின் கட்டுப்பாட்டில் ஒரு குடியேற்ற நாடாக எதியோப் பியாவின் கீழ் எரிட்றியா இருக்க வேண்டிவரும்” என இம்முயற்சி களைக் கண்டித்தார் ELF-PLF தலைவர் சாலி சாபே. பேச்சுவார் த்தை மூலம் தீர்வை ஆதரிக்கிறோம் என்பதன் பொருள் எதிரியுடன் சமரசம் ஆகிவிட்டோம் என்பதல்ல என ELF பதிலளித்தது.

தேசிய நூலைப் பிரிவு
மாநகர நூலக சேவை

415000

ஆனாலும் உண்மை நிலை வேறே. ELF சோவியத் வலையில் வீழ்ந்து விட்டது. வெளியாரில் தங்கியிருப்பதன் தவிர்க்க முடியாத விளைவுக்கு இது நல்ல உதாரணம். ஆரம்பத்தில் ELF க்கு முழு ஆதரவும் வழங்கியது ஈராக். சோவியத் எதியோப்பியாவின் உதவிக்கு வந்த போது எரிட்றியாவுக்காக வேண்டுமானால் மொஸ்கோவையும் உதறிவிடுவேன் என ஈராக் அச்சுறுத்தியது. அத்தகைய ஈராக் தற்போது ELF ஐப் கைவிட்டுவிட்டது. காரணம் என்ன? சிரியத் தலைநகருக்கு சென்ற நசார் எதியோப்பிய, சோவியத், இத்தாலிய கம்யூனிஸ்ட், தென் யேமன் பிரதிநிதிகளை சந்தித்து உரையாடியதே வெளிக்காரணம்; இருப்பினும், சகோதரர்களாக இருந்த சிரியாவும் ஈராக்கும் பாத் கட்சிக்குள் ஏற்பட்ட கொள்கை பேதங்களால் மோதிக் கொண்டன. தீவிர இஸ்லாமியப்போக்கை கடைப்பிடிக்க விரும்பாத ஈராக்கை கைவிட்டு ELF சிரியாவிடம் தஞ்சமடைந்தது. இதனால் ஏற்பட்ட ஆத்திரத்தால் ஈராக் மூன்றாவது இயக்கமான ELF - PLF ஐ ஆதரிக்கத் தொடங்கியது. ஈராக் - சோவியத் உறவும் முறுகல் அடைந்தது. சோவியத் தனது கவனத்தை சிரியாவின் பக்கம் செலுத்தியது. தற்போது ELF க்கு ஈரானின் ஆதரவும் கிடைக்கக்கூடியதாக இருந்தது. சோவியத் முயற்சியினால் எதியோப்பியாவும் சிரியாவும் உறவைச் சீராக்கிக் கொண்டன.

போர்க்களத்தில் எதனையுஞ் சாதிக்க முடியாத ELF இத்தகைய இராஜரீகச் சுழியோட்டங்களினால் தன்னைத் தக்கவைக்க முயற்சித்தது. ஆயினும் அதனது இராணுவ பலம் தேய்ந்து செல்வதை மறைக்க முடியவில்லை. ஆனால் களநிலையில் இந்தச் சமரசங்களினால் அரசுக்கு எவ்வித பிரயோசனமும் இல்லை. EPLF இன் போராளிகளை ஊடுருவிச் செல்ல முடியாத நிலையில் அரசுப்படைகள்.

இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தம் பற்றிப் பெரிதாகப் பேசுவோர் கவனிக்கத் தவறிய முக்கிய விடயத்தை இங்கு குறிப்பிடல் பொருத்தம். எரிட்றியப் பிரச்சினையில் வெளிநாடுகளின் தலையீடு என்பது இலங்கை இந்திய விவகாரத்தை விட எத்தனையோ மடங்கு

சிக்கலானது. சம்பந்தப்பட்ட நாடுகளின் எண்ணிக்கையும் அதிகம். பிரச்சினையின் பரிமாணமும் கனதியானது. அப்படியிருந்தும் உடன்படிக்கை என்று வரும் போது சம்பந்தப்பட்டவர்களே திறந்தவர்களாக இருப்பதுதான் உடன்படிக்கை வெற்றிகரமாகச் செயற்பட வழிவகுக்கும். இங்கே ELF இராணுவரீதியில் பலங்குறைந்த இயக்கமாக இருந்த போதும் சோவியத்தும் சிரியாவும் இந்த இயக்கத்தை முன்னிறுத்தியே எதியோப்பிய அரசுடன் சமரசத்தை ஏற்படுத்தின. இந்த அணுகுமுறை இலங்கையில் கடைப்பிடிக்கப்பட்டிருந்தால் மாகாணசபையைச் சட்டரீதியிலும் அரசியல் ரீதியிலும் இலங்கை அரசாங்கம் கலைத்திருக்க முடியாது போயிருக்கும். மாகாணசபையினரும் உடன்படிக்கையில் கையெழுத்திட்ட இந்தியாவிடமே ஓடிப்போக வேண்டியுமேற்பட்டிருக்காது.

1981 இல் EPLF ஏழு அம்சக் கோரிக்கையை முன்வைத்தது. எரிட்றிய மக்களது விருப்பறிய சர்வசன வாக்கெடுப்பு அல்லது பொதுத்தேர்தல்; சர்வதேசக் கண்காணிப்புக் குழு; யுத்த நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழு; யுத்த நிறுத்த உடன்படிக்கையைச் செயற்படுத்துவதிலுள்ள சிக்கல்களைத் தீர்க்க மற்றொரு சர்வதேசக் குழு; யுத்த நிறுத்த அமுலுக்குப் பின் அரசியல் உரிமைகளை மட்டுப்படுத்தக் கூடாதென்ற உத்தரவாதம்; சர்வசன வாக்கெடுப்புக்கு விடப்படும் விடயம் பூரண சுதந்திரமா அல்லது இணைப்பாட்சி/பிராந்திய சுயாட்சியா என்றிருக்க வேண்டும்; இதில் மக்கள் எதைத் தெரிந்தெடுத்தாலும் அதை நிர்வகிப்பதற்கான நிர்வாகசபை ஒன்றைத் தெரிவதற்கான சுதந்திரத் தேர்தலை நடாத்துதல். இந்த ஏழுமே குறைந்தபட்சக் கோரிக்கைகள். உண்மையில் இங்கே EPLF தனது முன்னைய நிலைப்பாடான பூரண சுதந்திரம் என்பதிலிருந்து இறங்கிவந்து மக்கள் விருப்பப்படி நடப்பதாக உறுதியளித்திருந்தது. இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால் முன்னர் அரசுடன் இணங்கி நின்ற ELF தற்போது சர்வசன வாக்கெடுப்பை விரும்பவில்லை. தாமும் EPLF உம் சேர்ந்து அரசுடன் பேசுவோம் என்று அது கூறியது.

1981 இல் சூடான் அதிபரின் முயற்சியானால் ரியூனிஸில் சந்தித்த இயக்கங்கள் தமக்கிடையே 'சகோதரக் கொலைகளை'

நிறுத்துவதாக உறுதியளித்தன. குறிப்பாக, அரபுலீக் என்ற பிராந்திய அமைப்பு இயக்கங்களை ஒற்றுமைப்படுத்தி அறிக்கை ஒன்றை வெளியிடுமாறுஞ் செய்தது. ஆனாலும் பின்னர் டேர்க், லிபியா, தென் யேமன் என்பவற்றின் உதவியுடன் தாக்குதலைத் தொடங்க மீண்டும் சமாதானம் எட்டிப் போய்விட்டது. இயக்கங்கள் தமக்கிடையே மோதலைத் தொடர்ந்தன. 5,000 ELF போராளிகளைச் சூடானுக்கு விரட்டிய EPLF தனது நிலையைப் பலப்படுத்திற்று. EPLF இக்காலத்தில் சில இராணுவ வெற்றிகளைச் சந்தித்தது. பிரான்சின் ஆளுங்கட்சி எரிட்றிய சுயநிர்ணய உரிமையை ஆதரிப்பதாக அறிவிக்க எதியோப்பியாவுடனான அதன் உறவு சீர்குலைந்தது.

இலங்கையில் 'வடமராட்சி ஒப்பரேசன்' போன்ற பாரிய தாக்குதல் ஒன்று 1982 இல் எரிட்றியா மீது நடாத்தப்பட்டது. 'சிவப்பு நட்சத்திரத் தாக்குதல்' என்று இதற்குப் பெயர். ஒரு லட்சம் படையினர் EPLF மீது முற்றுகையிட்டனர். ஆரம்பத்தில் தனக்கு வெற்றியென அறிவித்த அரசாங்கம் தமது படையினரின் திறமையினால் அல்ல எரிட்றிய மக்களின் ஆதரவே வெற்றிக்குக் காரணம் எனப் பிரச்சாரஞ் செய்தது. ஆனால் மூன்று மாதங்களில் படையினர் பின்வாங்க வேண்டி நேர்ந்தது. 1984 இல் EPLF அஸ்மாராவைச் சுற்றிப் பூரண முற்றுகையைப் பலப்படுத்தியது. இக்காலப்பகுதியிலேயே படிப்படியாக வரட்சியினால் பட்டினிச்சாவுகளும் தொடங்கின 1985 இல் அரசபடைகள் மீண்டும் தாக்கின. பின்வாங்கிய EPLF ஆல் கொல்லப்பட்டனர். கடற்கரையில் நான்கு பட்டினங்கள் மட்டுமே அரசின் கட்டுப்பாட்டில். இவற்றிற்கு விநியோகம் ஆகாயமார்க்கமாகவே சாத்தியமாக இருந்தது. 1989 இல் ரிக்ரே பிராந்தியத்திலும் அரசபடைகள் தோற்றன. அரசு பேச்சுவார்த்தையை ஆரம்பிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம்.

1982-85க்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் டேர்க்குடன் 10 தடவைகள் EPLF இரகசியத் தொடர்பில் உடன்பாட்டுக்கு வர முயற்சித்தும் பயனற்றுப் போனதை நினைவிற் கொள்ளல் வேண்டும். 1987 இல் தானே ஒரு சர்வசன வாக்கெடுப்பை நடாத்துவதாக அரசு போக்குக் காட்டியது. பூகோள அரசியலை கொர்ப்பச்சேவ் தலைகீழாக

மாற்றினார். இதுவரை கைகொடுத்த சோவியத் இப்போது சமரசத் தீர்வு காணும்படி எதியோப்பியாவை நெருக்கியது. வடக்கிலிருந்து தோல்விச் செய்திகள் மட்டுமே அரசுக்குக் கிடைத்த வண்ண மிருந்தன. இப்போது கூட EPLF அதிகாரப் பகிர்வுக்குச் சம்மதிக்கத் தயாராக இருந்தது. 1989 யூனில் 'டேர்க்' முன் நிபந்தனையற்ற பேச்சுவார்த்தைக்குச் சம்மதித்தது. முன்னாள் அமெரிக்க ஜனாதிபதி ஜிம்மி கார்ட்டர் தலைமையில் பேச்சுவார்த்தை தொடங்கியது. ஆனாலும் அரசாங்கம் "அவகாசத்தை வாங்குகிறதா" என்ற அச்சமும் போராளிகளிடையே இருக்கவே செய்தது. இந்நிலையில் அநாதரட்சகனான சோவியத் தனது பொம்மையைத் தொக்கெனக் கைவிடும் நிலை. அமெரிக்காவைப் பகைக்க முடியாத நிலையில் கொர்ப்சேவ். எதியோப்பியாவில் பல்வேறு ஆயுதக்குழுக்கள் உருவாகின.

அரசபடைகளிடையே கட்டுப்பாடு குலைந்தது. பிராந்தியங்களிலுள்ள போராளிக் குழுக்கள் இராணுவத்தை அலைக்கழித்தன. ரிக்வே பிராந்திய இயக்கமான EPRDF இன் போராளிகள் இராணுவத்தை ஒரு புறத்தில் விரட்ட மறுபுறத்தில் EPLF எரிட்றியாவில் வெற்றிக் கொடி நாட்டியது. இராணுவச் சர்வாதிகாரிகளுக்கு இறுதியில் ஏற்படும் விளைவு டேர்க் கின் தலைவரான Mengisty க்கும் காத்திருந்தது. எரிட்றியாவின் EPLF, ஒரோமாவின் OLF, ரிக்ரேயின் EPRDF என்பன தலைநகரை நோக்கி அணிவகுக்கத் தொடங்கின. 1991 மே 21 ஆந்தேதி விமானத்தில் ஏறிய இராணுவத் தலைவர் சிம்பாவேயில் போய்க் குதித்து அரசியல் புகலிடம் பெற்றுக் கொண்டார். நாடு கிளர்ச்சிப் படைகளின் கையில்.

மே 27-28 இல் லண்டனில் ஒரு கூட்டத்தை அமெரிக்கா ஏற்பாடு செய்தது. இயக்க முக்கியஸ்தர்கள் கலந்து கொண்டனர். இரண்டு தற்காலிக அரசாங்களை ஏற்படுத்துவதாக உடன்பாடு காணப்பட்டது. எரிட்றியாவை EPLF உம் மிகுதி எதியோப்பியாவை EPRDF (ரிக்வே பிராந்திய பிரிவினைப் போராளிகள்) உம் நிர்வகிப்பதாக உடன்பாடு எட்டப்பட்டது. இவ்வேளையில் தான் எதியோப்பியாவிலிருந்த யூதர்களில் 14,887 பேரை இஸ்ரேல்

விமான மூலம் வரவழைத்துக் கொண்டது. தற்காலிக அரசாங்கத் தை பொறுப் பேற்ற EPLF இரண்டு வருடத்தில் சர்வசன வாக்கெடுப் பை ஐ.நா.வின் மேற்பார்வையில் நடாத்துவதாக உறுதியளித்தது.

இதன்படி 1993 ஏப்பிரல் 23-25 ஆந்தேதிகளில் கருத்துக் கணிப்பு வாக்கெடுப்பு நடைபெற்றது. பதிவு செய்யப்பட்ட எரிட் றிய வாக்காளர் தொகை பத்து லட்சத்து 18 ஆயிரம். இதில் இரண்டு லட்சம் பேர் வெளிநாடுகளிலிருந்தபடி வாக்களிக்க விரும்பினர் (எதியோப்பியா, சூடான், அமெரிக்கா). சர்வசன வாக்கெடுப்புப் பற்றி நம்நாட்டில் பேசுவோர் இதனையுங் கவனத்திற் கெடுப்பார் களா? வாக்களிப்பு வீதம் 98.2% ஆக இருந்தது. வாக்களிப்புக்கு விடப்பட்ட வினா இது தான்:

எரிட்றியா சுதந்திர நாடாக இருப்பதை விரும்புகின்றீரா?

99.8% ஆனோர் ஆம் என்று வாக்களித்தனர். 1,882 பேர் மட் டுமே இல்லை என்று வாக்களித்தனர். EPLF எரிட்றியத் தலைநக ரான அஸ்மராவைக் கைப்பற்றிய நாளான 1991 மே 24ஐ மனதிற் கொண்டு 1993 மே 24 சுதந்திர நாளாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட் டது. சுதந்திர விழாவில் முக்கிய உரையை எதியோப்பியா ஜனாதி பதியே ஆற்றினார் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. பதிலுக்கு எரிட்ற் றியத் தலைவரான EPLF செயலாளர் நாயகம் Isseyas Afrworki செங்க டலுக்கான பாதையை எதியோப்பியாவுக்கு என்றுமே தருவோம் என உறுதியளித்துள்ளார். இந்த ஒற்றுமையில் கபடம் எதுவுமில் லை என்பது உண்மையே.

வெற்றியின் காரணிகள்

ஒருவிதத்தில் எரிட்றியப் போரின் 30 வருட இழுபறிக்குக் காரணமே செங்கடலின் முக்கியத்துவமே. திருகோணமலைத் துறைமுகம் பற்றிய மிகைப்படுத்தல்களை வைத்துப் பார்த்தாலும் எரிட்றியாவின் மசாவா துறைமுகத்தின் முக்கியத்துவத்துக்கு இது ஈடாகாது. எரிட்றியாவை இழந்ததின் மூலம் எதியோப்பியா இன்று கடல் எல்லையற்ற நாடாகிவிட்டது. இதன் எதிர்காலம் எரிட்றியாவு

டனான அதன் நட்புறவிலேயே தங்கியுள்ளது. செங்கடலின் இந்த முக்கியத்துவம் வல்லரசுகளை வலிந்தழைத்தது. சிவப்புப் புரட்சி வெற்றி பெற்ற மகிழ்ச்சியில் சோவியத், மக்களின் விருப்பை மதிக்காமல் அரசுக்கு முண்டுகொடுக்க முற்பட்டது (ஆப்கானிஸ்தானுக்கும் இதே பாடமே). வல்லரசுப் போட்டி முடிய மக்கள் விருப்பு வென்றது. இங்கே சோவியத்தின் தோல்வி அமெரிக்காவின் வெற்றி என்று பார்ப்பதை விட மக்களது உண்மை விருப்பின் வெற்றி என்றே கூற வேண்டும். இந்த விருப்பு வெளிப்படாமல் வல்லரசுகளினால் அமுக்கப்பட்டிருந்தது.

மறுபுறத்தில், மற்றைய சுதந்திரப் போராட்டங்களை விட எரிட்றியப் போர் இழுபடக் காரணம் இயக்க மோதலே என்பதில் தவறில்லை. தமக்குள்ளே மோதியமை, அரசு படைகளுடன் சேர்ந்து எரிட்றியாவில் தாக்குதல் நடாத்தியமை, சூடானின் கைப்பொம்மையாக மாறியமை என்பவற்றால் இயக்கங்கள் 'அமீபா' போன்று பிரிந்து பிரிந்து பெருகின. ஒன்றையொன்று விழுங்கிப்பருத்தன.

அதேவேளை, இப்போரில் உற்சாகம்தரும் அம்சம் யாதெனில் எரிட்றியாவின் சனத்தொகை 35 இலட்சத்தில் (1991) 50% முஸ்லீம்களும் 50% கிறிஸ்தவர்களும் இருந்தும் கூட முஸ்லீம்களால் முன்னெடுக்கப்பட்டு அரபுலகால் ஆதரிக்கப்பட்ட போர் முடிவின் பின் வாக்கெடுப்பில் 99.8% ஆனோர் பிரிவினையை ஆதரித்து வாக்களித்திருப்பதேயாகும். எல்லாக் கிறிஸ்தவர்களும் இல்லை என வாக்களித்திருப்பின் எரிட்றியப் போர் இப்போதும் அவலநிலையில் தொடர்வதாக இருக்கும். இங்கே மதம் மக்களைப் பிரிக்கவில்லை. அதற்கும் மேலாக சுதந்திர விருப்பு செயற்பட்டுள்ளது.

தற்போது எரிட்றியாவின் படையில் 5 லட்சம் EPLF வீரர்கள். போராளிகளாக இருந்த போது EPLF இல் 30% பெண்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இன்னும் நான்கு வருடங்களுக்குள் அரசியலமைப்பைத் தயாரித்து பல கட்சி ஆட்சிக்கு வழியமைப்பதாக EPLF உறுதியளித்து அதற்கான வேலைகளில் ஈடுபட்டுள்ளது. தற்போது EPLF இன் மத்திய குழுவின் உறுப்பினர்களும் வேறு 60 பேருங்

கொண்ட தேசிய சபை ஆட்சியை நடாத்துகிறது. இதில் 11 உறுப்பினர்கள் பெண்கள், சபையின் தலைவர் EPLF இன் செயலாளர் நாயகம். இப்போரில் சூடானை எமது வரலாற்றில் இந்தியாவுடனும் EFL ஐ இங்கு EPRLF டனும் என்னால் ஒப்பிட முடிகிறது. மிகுதியை ஒப்பிட வேண்டியவற்றுடன் வாசகர்களே ஒப்பிட்டுக் கொள்ளுஞ் சுதந்திரத்தைப் பெறுகிறீர்கள். எரிட்றியாவை உடனடியாகவே எதியோப்பியா, எகிப்து, இஸ்ரேல், சிரியா, ரஷ்யா, அமெரிக்கா, இத்தாலி போன்றன அங்கீகரித்துவிட்டன.

(மார்ச் - ஏப்ரல், 1994)

பிரிவினையா? புரட்சிகர ஆட்சியா? இஸ்லாமியவாதம் சூடானில் எழுப்பியுள்ள வினா!

பஞ்சம், பிணி, இறப்பு என்ற வரிசையான பட்டியலால் பெயர் பெற்ற ஆபிரிக்க நாடுகளில் எதியோப்பியாவுக்கு எவ்விதத்திலும் சளைக்காதது சூடான். அங்கு இன்று நடைபெறும் போராட்டத்தின் தன்மை, காரணம் என்பன குறித்து அரசியல் ஆய்வாளர்களிடையே ஒருமித்த கருத்தில்லை. பிரித்தானியரின் வழக்கமான பிரித்தாளும் சூழ்ச்சியினால் ஒன்று வாழ, மற்றது தேய - அதிலிருந்து பிறந்த வாரிசுதான் இன்றைய போராட்டத்துக்கு அடிப்படைக் காரணம் என்பதை மறுக்க முடியாது. ஆனால் இன்றும் அதே காரணத்தைக் கூறிக் கொண்டிருத்தல் யதார்த்தத்தைச் சரியாக எடை போட்டதாகாது என்ற முடிவுக்கே எம்மை வரச்செய்யும். சூடான் வடக்கு, தெற்கு என இரண்டாகப் பிரிந்து மோதிக்கொள்ள ஆரம்பித்த போது மோதலுக்குக் காரணம் சுயநிர்ணய உரிமை மறுக்கப்படுதலே என்று சரியாக அடையாளங் காணப்பட்டது. ஆனால் நாளடைவில் போராட்டத்தின் பரிமாணங்கள் பல திசைகளிலுமாகப் புதிய வடிவங்களைப் பெறவேண்டி ஏற்பட்டுவிட்டது.

ஆக, சுயாட்சிக்கும் அபிவிருத்திக்கும் என ஆரம்பிக்கப்பட்ட போராட்டம் பின்னர் தனிநாட்டுப் போராட்டமாக மாறி நாளடைவில் புதிய திசையில் செல்லத் தொடங்கி இன்று சனநாயகம், மதச்சார்பற்ற சோசலிஸக் குடியரசை நாட்டல் என்ற பொதுவான இலக்குகளை நோக்கி மிகுந்த முதிர்ச்சியுடன் நடைபோட்டு வருவதை அவதானிக்க முடிகிறது. கிணறு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்ட கதையாக கூடுதல் அதிகாரங்கேட்டுப் போராடப் புறப்பட்டு இன்று இஸ்லாமியப்படுத்துதலை எதிர்த்து முறியடித்தல் என்பதில் சூடா

னின் போராட்டக் குழுக்கள் தமது முழுச்சக்தியையுஞ் செலுத்த வேண்டியுள்ளது. வடக்கிலும் பக்கத்து நாடுகளிலும் இருந்துவரும் நியாயமான அச்சுறுத்தல்களை விட அராபியமயப்படுத்தல் என்பதன் மூலம் கொண்டு வரப்படும் ஒழுக்கநெறிகளே சூடானை பாடாய்ப்படுத்திவிட்டன. சூடான் இயன்றளவு ஒருமைப்பாட்டுடனும் சோசலிஸக் கொள்கைகளுடனும் முன்னேற முயற்சித்த காலமொன்றிருக்கவே செய்தது. ஆனால் அம்முயற்சி அன்றும் இன்றும் பயனளித்ததாகத் தெரியவில்லை. சூடானின் வடக்கே வாழ்பவர்கள் பெருமளவில் இஸ்லாமியர்கள். தெற்கே வாழ்பவர்கள் கிறிஸ்தவத்தையும் ஏனைய புராதனக்கிளை மதப் பிரிவுகளையும் பின்பற்றுபவர்கள். இந்த அடிப்படையில் பிரிவினைவாதம் வளர்ந்ததாகக் கருதுதல் தவறு. 19ம் நூற்றாண்டு வரைக்கும் அப்படியொரு பிரிவு இருந்ததற்குச் சான்றேதும் கிடையாது. 1821-23 இல் துருக்கிய, எகிப்தியப் படைகள் சூடானுக்குள் பிரவேசித்து தெற்கு நோக்கி நடைபோட்டதன் விளைவாக அந்நியக் கலாசாரம் உட்புகுந்து வடக்கு தெற்குப் பிரிவுக்கு முளையூன்றியது. குறிப்பாக, அடிமை வியாபாரத்துக்குப் பொருத்தமான சந்தைக் காடாக தெற்குப் பிரதேசச் சூடானை முதலில் அரபுலகும் பின்னர் பிரித்தானியாவும் பயன்படுத்தியிருந்தன.

தெற்கத்தியச் சூடானியரை ஈகுவற்றோரியன் என்றும் கூறுவர். இதில் பல்வேறு இனக்குழுக்கள் உள்ளடங்கும். இந்த இனத்தவர்களுக்கான முகாம்கள் மத்திய, வட பிரதேச சூடானிலும் இருக்கவே செய்கின்றன. தெற்குச் சூடான் மக்களது தொகை ஏறக்குறைய ஆறு மில்லியன். நாட்டின் மொத்தச் சனத்தொகையில் இவர்கள் 28% மட்டுமே. சுதேச மொழிகளுடன் ஆங்கிலமும் இங்கு நீண்டகாலமாகப் பாவனையிலிருந்து வருகிறது. தெற்கத்தியர் என்று பொதுவாகக் கூறுதல் இந்த இனக்குழுக்கள் யாவற்றையுச் சேர்த்தேதான். ஆபிரிக்கக் கண்டத்தின் மிகப் பெரிய நாடும் அதேவேளை இன்று மிகவறிய நாடாக விளங்குவதுஞ் சூடானேதான். அரசியல் வாழ்வில் தாக்கம் ஏற்படுத்திய நான்கு இனக்குழுக்களையுந் தெற்குச் சூடானில் அதாவது நாட்டின் மிகவறிய பிரதேசத்திலேயே காண முடிகின்றது.

வடக்கே அந்நிய ஆட்சியாளர் இஸ்லாத்தையும் அராபிய அடையாளத்தையும் தழுவிப் பெருமை பெற்றுக் கொண்டிருக்கத் தெற்கேயுள்ளவர்கள் கல்வி, பொதுவசதிகள் எதுவுமேயின்றி பழங்குடிகளின் தலைமைகளுக்கு விசுவாசங் காட்டுபவர்களாகக் கட்டுண்டு வாழ்ந்து வந்தனர். கடந்த இரு நூற்றாண்டு கால தெற்குச் சூடானின் வரலாற்றைப் பார்த்தால் அதற்கும் எமது நாட்டிற்கும் இடையில் நிறைந்த ஒற்றுமை காணப்படுவதாகக் கூறலாம். ஒரு காலத்தில் யாழ்ப்பாணக் குடிமகன் தானுண்டு, தனது வேலையுண்டு அல்லது படிப்புண்டு என அடைபட்ட வாழ்க்கை வாழ்ந்தவனே தான். இன்று அவனே உலகளவில் பேசப்படும் போராட்டத்தின் விளைநிலமாக மாறிவிட்டிருக்கின்றான். தெற்குச் சூடானியரும் இப்படித்தான் பழமை வாழ்வில் பழகிப் போனவர்கள்.

1960களின் பிற்பகுதியிலும் 1970களிலும் தெற்கத்திய சூடானியர் இராணுவ அமைப்புப்பற்றிக் கூடுதல் விருப்புக் காட்டியமைக்கான பொறுப்பையும் பிரித்தானியரே ஏற்க வேண்டும். முஸ்லீம் தலைவர்கள் தமது அதிகாரத்தைத் தெற்கு நோக்கி விஸ்தரிக்க முயல, அதைத் தடுத்து நிறுத்தும் வல்லமை கொண்ட சங்கம் ஏதேனும் (Association) இருந்திருக்கவில்லை. வடக்கு சூடானிலுள்ள பலருந் தம்மை முஸ்லீமாகவே காட்டிக் கொள்வதிலும் அராபிய அடையாளத்தைப் பெறுவதை விரைவுப்படுத்தலிலும் அக்கறை காட்டி வந்தனர். ஆக, இந்த நூற்றாண்டில் சூடானின் வெடிப்பு அகலமா எனதற்கு உள்ளூர்ப் புகைச்சல், வெளிநாட்டுச் செல்வாக்குகள் என்பவற்றின் பங்களிப்புகளை விட சூடானிய அரசு கையாண்ட பாரபட்சமான அபிவிருத்திக் கொள்கையே (பிரித்தானிய குடியேற்றவாத கொள்கைப்படியான) மூல காரணம் என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்தல் வேண்டும்.

1898 லிருந்து அறிமுகமான அதிகாரப் பரவலாக்கல் கொள்கையின் வெற்றியே இன்று சூடானில் பிரிவினைக் கோஷம் மும்முர மடையக் காரணம். வடக்குச் சூடானில் 'சாரிய' முஸ்லீம் சட்டம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட அதே வேளையில் தெற்கில் பழங்குடிகளது பாரம்பரிய விதிகள் பின்பற்றப்பட்டன. தெற்கிலே கல்வி

வசதி இல்லை, வேலை வாய்ப்பு அரிது, வர்த்தக ஸ்தாபனங்கள் உருவாக முடியவில்லை. இத்தனைக்கும் வளமிக்க எண்ணெய்க் கிணறுகள் சில தெற்கிலேதான் இருந்தன. இருந்தும் வடக்கு வாழ்ந்திடத் தெற்குத் தேய்ந்தது. 1956 இல் சூடான் பிரித்தானியாவிடமிருந்து சுதந்திரம் பெற்ற போது தெற்குச் சூடானியரின் உயர்கல்வி என்பது எழுதுவினைஞர் தரத்துக்கு மேல் செல்ல முடியாததாக இருந்தது. இந்த ஊழியர்கள் அரசியல் கட்சிகளை அமைத்து சுதந்திரத்தைப் பிற்போடுமாறு வாதிட்டு வந்தனர். இருந்தும் அக்கோரிக்கை பயனளிக்கவில்லை. சுதந்திரம் கிடைத்த இரு ஆண்டுக்களுக்கள்ளேயே இராணுவம் ஆட்சியைக் கைப்பற்றி விட்டது. இதைத் தொடர்ந்தே தெற்கத்தியரின் கெரில்லாப் போராட்டமும் கால்கோளிடப்பட்டது.

1972இல் இலங்கை குடியரசாக முற்பட்டபோது தமிழ்க் கட்சிகள் சமர்ப்பித்த கோரிக்கைகள் நிராகரிக்கப்பட்டன 1947ஆம் ஆண்டு யாப்பின் கீழான பாதுகாப்பைத் தாம் இழப்பதாகத் தமிழ் மக்கள் நியாயமாகவே நம்பினர். ஆக முதற் குடியரசின் இந்த உதாசீனம் தமிழ் இளைஞர்களை ஆயுதப் போராட்டம் பற்றிச் சிந்திக்க வைத்தது. இதே விடயம் சூடானில் 1960களில் நடைபெற்றது. இராணுவ ஆட்சி மக்களைத் திருப்திப்படுத்தும் நோக்குடன் வடக்குக்கு மேலுஞ் சலுகைகளை அளித்தது. குறிப்பாக வெளிச் செல்வாக்கைக் குறைத்தல் (1970-77 இல் இலங்கையிலும் இதே கோஷம்), தேசிய மொழிக்குக் கூடுதல் அந்தஸ்து என்பவற்றை சூடான் வலியுறுத்தியது. விளைவாக, அரபு மொழியானது பாடசாலைகளிலும் அலுவலகங்களிலும் கட்டாயமாயிற்று. ஞாயிற்றுக் கிழமைக்குப் பதிலாக வெள்ளிக்கிழமை ஓய்வு நாளாயிற்று. இலங்கையில் 'போயா' நாள் வந்த விதத்தையும் இதனுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாம்.

1964 இல் சூடானில் இராணுவ ஆட்சி முடிந்து பாராளுமன்றம் செயற்படத் தொடங்கியது. ஆனால் தெற்குப் பிரச்சினைக்கு தீர்வு காணக் கூட்டப்பட்ட சர்வகட்சி மாநாடு தோல்வியடைந்ததன் பின் வடக்கில் தீவிரவாதக் கட்சிகள் உருவாகின. இவை சூடானை இஸ்

லாமிய அரசாகப் பிரகடனப்படுத்தும்படி கோரிக்கை விடுத்தன. 1968 இல் வந்த புதிய யாப்பு தீர்வுகளைத் தராததால் முழு அளவி லான உள்நாட்டு யுத்தம் வெடித்தது. இதைப் பயன்படுத்தி 1969 மே மாதத்தில் இராணுவச் சதிப்புரட்சி மூலம் கேணல் நிமெய்ரி ஆட்சியைக் கைப்பற்றி விட்டார். கட்சிகள் கலைக்கப்பட்டன. மதச் சார்பற்ற சோசலிஸ அரசாக சூடான் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. தெற்குப் பிரதேசத்துக்குச் சுயாட்சி வழங்குவதாக நிமெய்ரி கூறி னார். தென் சூடான் விடுதலை இயக்கம் (SSLM) அரசாங்கத்துடன் 1971 இல் பேச்சுவார்த்தைகளை ஆரம்பித்தது.

பாடங்கள் பல தரும் அடிஸ் அபாபா உடன்படிக்கை!

எதியோப்பியத் தலைவரின் சமரச முயற்சியினால் அந்நாட் டுத் தலைநகரில் கையெழுத்தானது என்பதால் இது அடிஸ் அபாபா உடன்படிக்கை என்ற பெயரைப் பெற்றது. சிறுபான்மையினரும் விடுதலை இயக்கங்களும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியதான பல பாடங்கள் இந்த உடன்படிக்கையில் காணப்படுகின்றன. அத்துடன் இதற்கும் 1987 யூலையில் கைச்சாத்தாகிய இலங்கை-இந்திய 'சமாதான' ஒப்பந்தத்துக்கும் இடையில் அதிசயிக்கத்தக்க ஒற்றுமை இருப்பதையும் கவனிக்கத் தவறக்கூடாது.

அடிஸ் அபாபா உடன்படிக்கையின்படி போராட்டம் 1972 இல் முடிவடைந்தது. பிராந்திய அரசாங்கம் தெற்கே உருவாகியது. சட்டவாக்க, நிதித்துறை அதிகாரங் கொண்ட பிரதேச ஆட்சிச்சபை உருவானது. இது தலைவரைத் தெரிவு செய்யும். High Executive Council என்பதே அமைச்சரவையாகும். உள்ளூர் நிர்வாகம், பாது காப்பு என்பவற்றுக்கு இது பொறுப்பு. கெரில்லாப் போராளிகளை தேசிய பொலிஸ் படையில் சேர்த்துக் கொள்ளவும் உடன்படிக்கை வழிசெய்தது. இராணுவம், சிறைச்சாலை ஊழியர் எனவும் இவர்கள் உள்ளிழுக்கப்பட்டனர். ஆனாலும் இந்த உடன்படிக்கை தோல்வியடைந்தது. காரணம் என்ன?

இலங்கை-இந்திய ஒப்பந்தம், அரசியலமைப்புக்கான 13வது திருத்தம், மாகாண சபைகள் அமைப்பு எல்லாம் இருந்தும் இலங்கையிலும் நடந்தது என்ன? சூடானில் 16 ஆண்டுகளுக்கு முன் நடந்த அதே விடயங்கள்தான் இலங்கையில் பின்னாளில் ஒன்று பட்ட சம்பவங்களாகத் தெரிகின்றன. பேச்சுவார்த்தையில் ஈடுபடச் சென்ற நிமெய்ரி பொதுமக்களின் கருத்தை அறிந்திருக்கவில்லை (ஜே.ஆர் மீதும் இதே குற்றச்சாட்டு). மறுபுறத்தில் SSLM இன் இராணுவ அமைப்பான SPLA யுடன் கலந்து பேசாமல் தெற்குப் பிரதிநிதிகள் அடிஸ் அபாபா சென்று விட்டனர். உடன்படிக்கை நடைமுறைக்கு விடப்பட்டபோது பலவித வேடிக்கைகள் அரங்கேறின. மத்திய அரசாங்கம் மனம்போன போக்கில் செயற்படத் தொடங்கியது. மத்திய அரசின் வரையறை என்ன என்று தெற்கத்தியர் கேட்டபோதெல்லாம் “இதுதான் உங்களது வரையறை” என்று பதில் தரப்பட்டது. அதாவது மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்களை வரையறுக்காமல் பிராந்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்களை வரையறுத்தலே நடைபெற்றது. இது மத்திய அரசின் தொடர்ச்சியான தலையீட்டை நியாயப்படுத்தும் உத்தியாகும். இலங்கையிலும் 13வது திருத்தத்தின்படி மத்திய, மாகாண, பொதுவான என்று மூன்று வகைப்பட்டியல் எமக்குத் தரப்பட்டதும் அதிகாரங்களை வரையறுத்தல் இன்றும் கூட நிச்சயமற்ற நிலையில் தொங்குவதையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாம். தென் சூடானில் கல்வி, பொருளாதாரத் திட்டமிடல், அதிகாரப் பரவலாக்கல் என்பவற்றில் நிதித்துறை முடக்கப்பட்டுவிட மோதல் முற்றியது.

இக்காலகட்டத்தில் (1978) தென் சூடானிய மக்களிடையே சகோதரக் குழுக்களிடையான மோதல்கள் தலைகாட்டின. பிராந்திய அரசாங்கத்தின் புதிய தலைவராக ஜோசப் லாகு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். முன்னைய தலைவரைவிட இவர் தீவிரமானவர். சிறந்த பேச்சாளர் ஆனால் நிர்வாகத் திறமையிருக்கவில்லை. இதனால் ஜனாதிபதி நிமெய்ரி பிராந்திய அரசாங்கத்தைக் கலைத்து விட்டார். 1980 இல் மீண்டும் பழைய தலைவர் ஆட்சிக்கு வந்தார்.

தெற்கிலுள்ள சிறுசிறு பிராந்தியங்களுடன் ஏற்பட்ட கருத்து மோதல்கள் காரணமாக தெற்கிலும் உள்நாட்டுக் கலவரங்கள் மூண்டன. தெற்கிலே எல்லைப் பிரச்சினையும் முக்கிய கலவரக் காரணியாக இருந்தது. உடன்படிக்கையின்படி கனிவளமிக்க காபியா என்ற பகுதி தெற்குக்குச் சேரவேண்டும். எல்லைகள் தொடர்பில் கருத்துக்கணிப்பு நடைபெறுவதாக இருந்தது (வடக்கு கிழக்கு சர்வசன வாக்கெடுப்பு ஞாபகம் வருகிறதா?). நாட்டின் முதலாவது எண்ணெய் வடிசாலை வடக்கிலே அமைக்கப்பட்டது. ஆனால் கிணறுகள் பலவும் தெற்கிலே இருந்தன.

இராணுவத்தில் தொடர்ச்சியான கலகம். படைவீரர்கள் உகண்டாவுக்குத் தப்பியோடி அங்கு இராணுவத்தில் சேர்ந்தனர். சிலர் எதியோப்பியாவுக்குத் தப்பிச் சென்று அங்கு அமைப்புகளை ஏற்படுத்தியதுடன் அடிஸ்-அபாபா உடன்படிக்கையை அகற்றுவது என்று முடிவெடுத்தனர். எதியோப்பியாவின் உதவியுடன் இராணுவம் நிமெய்ரிக்கு எதிராகக் கிளர்ந்தது. தெற்கு நோக்கியும் முன்னேறியது. 1983 இல் புதிய போராட்டக்குழு உருவானது. சூடானிய மக்கள் விடுதலை இயக்கம் (SPLM) ஆட்சியை அகற்றச் சங்கற்பஞ் செய்தது.

இங்கேதான் திசைதிருப்பம் ஆரம்பமானது. வடக்கு-தெற்கு வேறுபாடு போய்-நிமெய்ரியை அகற்றிவிட்டுச் சூடானை இஸ்லாமிய மயப்படுத்தப் போவதாக SPLM அறைகூவல் விடுத்து அதிருப்தியாளர்களைக் கவர்ந்திழுத்தது. 1983இல் சாரியா சட்டமே முழுச் சூடானுக்கும் என்ற நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது. இதன் விளைவாக 1985இல் நிமெய்ரின் ஆட்சி முடிவடைந்தது. தெற்கு மக்களுக்குக் கிடைக்கக் கூடியதாக இருந்த சுயாட்சி இனிச் சாத்தியப்படாது என்பது 1985இல் நிச்சயமாயிற்று. ஏனெனில் அரசு மதச்சார்புடையதாக மாறவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உருவாகியிருந்தது.

1986 இல் புதிய அரசு பதவிக்கு வந்த போது தெற்கின் மாகாணங்களை ஒன்றிணைத்த அதிகாரம் வழங்குவதாக உடன்பாடு காணப்பட்ட போதிலும் இஸ்லாமிய நெருக்கடியால் அது சாத்தியப்படவில்லை. தெற்கைப் பல அலகுகளாகக் கூறுபோட்டு வைத்திருத்

தலே தெற்கு மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை அமுக்கிவிடுவதற்கு மிக இலகுவான வழியென இஸ்லாமியத் தீவிரவாதிகள் வலியுறுத்தினர். இக்காலப் பகுதியில் தெற்கில் ஆயிரக்கணக்கில் இனக்குழுக்கள் படுகொலையிலீடுபட்டன. மூன்று லட்சம் அகதிகள் எதியோப்பியாவுக்குச் சென்றனர். இயற்கை அனர்த்தங்களும் ஏற்பட்டன. பட்டினிச் சாவு ஆயிரக்கணக்கில். இதன் பின்னரே சர்வதேசக் கவனம் திரும்பியது. அமெரிக்காவும் அழுத்தம் பிரயோகித்தது. தீவிரவாதிகளுடன் உடன்பாடு 1988 நவம்பரில் எட்டப்பட்டது. வடக்கேயிருந்து முஸ்லீம் அல்லாதவர்கள் தாக்கப்பட்டு தெற்குக்கு விரட்டப்பட்டனர். தெற்கில் யுத்தம் தொடர்ந்தது.

நிமெய்ரியை அகற்றிவிட்டுப் பதவிக்கு வந்தவர்கள் சிவில் நிர்வாகத்தைப் படிப்படியாக ஏற்படுத்துவோம் என்று வாக்குறுதியளித்திருந்தனர். இதன்படி சில நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டதும் உண்மையே. இதனால் வடக்கில் இஸ்லாமியத் தீவிரவாதிகளிடையே அதிருப்தி வளர்ந்தது. நிமெய்ரியை அகற்றியதே மதச்சார்பான அரசை நிறுவுவதற்கே. அந்த இலக்கிலிருந்து ஆட்சியினர் விலகுவதாகத் தெரிந்ததும் அடிப்படைவாதிகள் கொதித்தனர். இவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து தேசிய இஸ்லாமிய முன்னணி (NIF) என்பதை உருவாக்கினர். சூடானை ஓர் இஸ்லாமிய அரசாக மாற்றியே தீருவோம் என்று இவர்கள் சூளுரைத்தனர். இவர்களுக்கு இராணுவத்தின் ஒரு பகுதியினரும் ஆதரவளித்தனர். கட்சி வேகமாக வளர்ந்தது இந்த வேகம் ஈரானின் கவனத்தை ஈர்த்தது. இஸ்லாமிய அடிப்படைவாதத்தில் தனக்கு எதிரியாகி விட்ட என்கிப்தினை மடக்க இதுவே நல்ல தருணம் என உணர்ந்த ஈரான் புதிய கட்சிக்கு ஆதரவளித்ததோடு இராணுவத்துக்குள்ளும் மூளைச் சலவை செய்ய முற்பட்டது.

இராணுவத்துக்குள் இருந்த 15 முக்கிய அதிகாரிகள் புரட்சிகர கட்டளைச் சபை (RCC) என்பதை உருவாக்கிய கையுடன் சிவில் அரசாங்கத்தைக் கவிழ்த்து ஆட்சியை 1989 யூனில் கைப்பற்றினர். ஈரானுக்கு இது பெரிய வெற்றியாகும். சூடான் இஸ்லாமிய அரசாக மாறத் தொடங்கியது. இந்த மாற்றம் தெற்கத்திய மக்களின் போராட்

டத்தையும் இலக்கு மாற்றும்படி தூண்டிற்று எனலாம். போராட்டம் ஆரம்பித்தமைக்கான காரணங்கள் இப்போது இரண்டாம் பட்சமாகிவிட்டன. இஸ்லாமியப்படுத்தலினால் ஏற்படப்போகும் விளைவுகளைத் தடுப்பதற்கு இராணுவாட்சியை அகற்றியேயாக வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தம் SPLA க்கு ஏற்பட்டது. பல்வேறு இனக்குழுக்களைச் சேர்ந்தவர்களை கிளர்ச்சிப் படையாகப் பயிற்றி எடுப்பதில் SPLA அக்கறை காட்டியது. முறையான அதிகாரப் பரவலாக்கல் நடந்திருந்தால் வடக்குப்பற்றிய கவலையை தெற்கத்தியர் மறந்திருப்பார்கள். ஆனால் இப்போது முழுநாட்டுக்கு மான ஆயுதப்போரை நடாத்துவதாக SPLA அறிவித்தது. இந்த அறிவிப்புக்குப் பின்னால் இராணுவ தந்திரோபாயங்களும் இருந்தன. எகிப்தின் ஆதரவைப் பெறும் வழியில் SPLA செயற்படத் தொடங்கிற்று.

மறுபுறத்தில், இராணுவ ஆட்சி முற்று முழுதான அடிப்படைவாத ஆட்சியாகத் தன்னை மாற்ற வேண்டியிருந்தது. இஸ்லாமிய முன்னணியின் செல்வாக்கிலேயே ஆட்சியைக் கொண்டு நடாத்த வேண்டிய நிலை. இஸ்லாமிய அரசென்ற லேபல் மட்டும் போதாது என்பதைக் காட்டும் நடவடிக்கைகளையும் அரசு முடுக்கிவிட்டது. தனது விவகாரங்களில் எதியோப்பியா அநாவசியமாகத் தலையிடுவதாகவும் இராணுவ ஆட்சியினர் குற்றஞ்சாட்டினர். தெற்குச் சூடானில் சோஷலிச அரசை நிறுவ எதியோப்பியா சதி செய்வதாகச் சூடான் குற்றஞ்சாட்டியது. ஆனால் யதார்த்தம் யாதெனில் SPLA யைக் கட்டுப்படுத்தும் செல்வாக்கு எதியோப்பிய அரசுக்கு இல்லை என்பதேயாகும். ஆனால் அந்த இயக்கத்தை ஆதரிக்காமலிருக்கவும் முடியாத நிலை எதியோப்பியாவுக்கு இருந்தது.

SPLA யின் தலைவர் ஜோன் கராங் கூடுதலான நாட்களைச் சூடானிலேயே செலவிடுபவர், கிழக்கு ஆபிரிக்க நாடுகளுக்கும் இடைக்கிடை விஜயஞ் செய்வார். உகண்டாவும் கென்யாவும் தெற்குச் சூடானிய மக்களிடையே ஒற்றுமை ஏற்படுத்துவதில் பங்கெடுத்தன. ஆனால், உகண்டா தான் நடுநிலை வகிப்பதாகப் பகிரங்கமாகப் பிரகடனஞ் செய்துள்ளது. சூடானிய இராணுவ வீரர்கள் பின்வாங்கி உகண்டாவுக்குள் நுழைந்த போது அவர்களைக் காப்பற்றி அனுப்பியது உகண்டா.

1988இல் லண்டனில் எட்டப்பட்ட உடன்படிக்கை பயனளிக்க வில்லை. தீவிவாதிகளும் இராணுவ அரசும் தத்தமது நிலைப்பாட்டில் விடாப்பிடியாக நின்றன. உகண்டா எல்லையிலுள்ள பிரதான நகரை (Kapoeta) கிளர்ச்சிவாதிகள் கைப்பற்றியதும் அரசு சமாதான முயற்சிகளுக்கு முற்றுப்புள்ளியிட்டது. இது நடந்தது டிசம்பர் 1989 இல். அடுத்த மாதத்திலேயே SPLA மேலும் பல வெற்றிகளையீட்டியது. இதேவேளை மத்திய சூடானிலும் கலவரங்கள் வெடித்தன. அடிப்படைவாதத்தின் விளைவாக கிறிஸ்மஸ் விடுமுறை நாட்கள் எத்தனை என்ற விவாதம் மோதலில் போய் முடிந்தது. 600 குடிமக்கள் கொல்லப்பட்டனர். மோதியவர்கள் அராபியரும் ஆபிரிக்க ருமாவர். இது SPLA யின் போராட்டத்தைப் பலப்படுத்தியது. அராபிய ஆதிக் கத்தை அகற்றிட முன்வருமாறு SPLA மக்களுக்கு வேண்டுகோள் விடுத்தது. எல்லாவற்றுக்கும் எகிப்தையும் மேற்குலகையும் காரணம் காட்டி ஆட்சியாளர்கள் தப்பிக் கொண்டனர். ஆனாலும் ஆட்சி பலவீனப்படுவதை அவர்களால் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை.

இங்கேயும் இயக்க மோதல்கள்

இராணுவத்துக்குள் இனரீதியான சமநிலைமையைப் பேணுவதில் குடியேற்ற நாடுகளில் பிரிட்டிஷார் வெற்றிகரமாகச் செயற்பட்டனர். உதாரணமாக, இந்திய, பர்மிய, சூடானிய இராணுவங்களைக் குறிப்பிடலாம். இராணுவப் பிரிவுகள் தமது இனப்பெயரைக் கௌரவத்துடனும் பெருமிதத்துடனும் கூறிக் கொள்வதுண்டு. சூடானில் இந்த நிலைமை இருந்ததால் இராணுவத்தினைப் பின்பற்றி SPLAயும் தனக்குள் பல்வேறு இனக்குழுக்களை உள்ளடக்கியது. ஆனால் நாளடைவில் இது எதிர்விளைவை ஏற்படுத்தியது.

ஆரம்பத்தில் போராளிகள் ஈகுவாரோறியா மாகாணத்தில் மட்டுமே கவனஞ் செலுத்தினர். பிலிப்பைன்ஸிலுள்ள சுலு மாகாணத்தைப் போல இது தெற்குமுனை மாகாணமாகும். இந்த மாகாணத்துக்குள்ளேயே போராட்டம் அடங்கியிருந்த போது மாகாண மக்களிடையேயுள்ள இசாண்டே, மாடி என்ற இரு இனங்கள் போராட்டத்தில் பங்குபற்றின. டிங்கா, நியூர் என்ற இனங்கள்

அவ்வளவாகப் பங்குபற்றவில்லை. இந்த இனங்கள் அண்டைய மாகாணங்களிலேயே பெரும்பான்மையாக இருந்தன. தெற்கிலுள்ள இனக்குழுக்கள் யாவற்றிலுமே பெரியது டிங்கா இனக்குழுவே யாகும். வடக்குச் சூடானைப் பொறுத்தளவில் மிதவாதப் போக்கினையே இந்த இனக்குழு விரும்பியது. பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வு காணப்பட வேண்டும் என்பதில் இவர்களுக்கு நிஜமான அக்கறை. டிங்காக் குழுவின் கட்சி என்பது இதற்குப் போட்டியாக முளைத்தது. தெற்கத்திய முன்னணி என்பது தென்சூடானில் டிங்கா இனத்தின் ஆதிக்கத்தைக் குறைப்பதையே நோக்காகக் கொண்டிருந்தது.

போராளிகளும் இதே வகையில் பிளவுண்டிருக்கிறார்கள். அன்யன்யா, இசான்டே, கிழக்கு-மேற்கு டிங்கா என்று இராணுவப் பிரிவுகளை போராளிகளே ஏற்படுத்தினார்கள். இவை யாவற்றையும் சேர்த்து ஒன்றிணைந்த அமைப்பை (Umbrella Organization) ஏற்படுத்த எடுத்த எல்லா முயற்சிகளுமே தோல்வி கண்டன. ஒவ்வொரு தடவையிலும் தெற்கில் மாநில அரசாங்கங்கள் உருவாக முயன்ற போதிலெல்லாம் இந்தக் குழு மோதல்கள் அம்முயற்சியை சீர்குலைத்து விட்டன. ஏறக்குறைய பத்தாண்டுகளின் பின்புதான் அன்யன்யா என்ற குழு தனது கட்டுப்பாட்டில் போராட்ட முனைகளைத் தக்க வைக்க முடிந்தது. வழக்கமான படிப்பினையின் வழியில் இங்கும் போராட்டம் இழுபறிப்பட்டது மட்டுமன்றி இனத்துவப் பாடங்களையும் தரத்தக்க வகையில் தென்சூடான் போராட்டம் அமைந்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தென் சூடான் ஏனையவற்றை விடச் சிக்கலான அரசியல் பின்னணி கொண்டது. ஆயினும் ஏனைய பிரிவினைப் போராட்டங்களைவிடப் பெரிதாக வேறுபட்டதல்ல என்று கூறுவதற்கு இடமுண்டு. பயாஃவ்ரா போராட்டத்தில் "ஆற்று மக்கள்" என்ற பிரிவினர் இபோஷுடன் ஒத்துழைக்கவில்லை. பர்மாவில் "சான்" மக்கள் நான்கு இயக்கங்களாகப் பிரிந்தனர். "சான்" அல்லாத மக்கள் தங்களைப் பாதுகாக்க தமது சொந்தப் படையினை அமைத்தனர். பாகிஸ்தானில் பலுசிஸ்தான் போரில் மென்கால்ஸ், மாரிஸ்

குழுக்கள் மோதிக்கொள்கின்றன. எரிடரியப் போரில் கிறிஸ்தவ, முஸ்லீம் படைகளைத் தமக்குள் மோதியதும் மத்திய அரசின் படைகளுக்குத் தவிர வரலாறும் உண்டு. சாட் நாட்டில் பிரிவினைப் போராளிகள் வடக்கிலும் கிழக்கிலும் தமக்குள்ளாகவே மோதினர் (1960-70). பிலிப்பைன்சில் கூட முஸ்லீம்கள் இரு குழுக்களாகப் பிரிந்து மோதி வருகின்றனர். பங்களாதேஷ் பிரிவினைப் போரில் அங்கிருந்த பீகாரின் சிறுபான்மையினர் பாகிஸ்தானிய ரூடன் சேர்ந்து வங்காளிகளுக்கு எதிராகப் போரிட்டனர். கானா நாட்டில் அசாந்தியினர் கோரிக்கையை எதிர்த்து பிரோங் பிரிவினர் மத்திய அரசை ஆதரித்தனர்.

ஆக, இயக்க மோதல் என்பது ஒன்றுமே புதிதான விடயமல்ல. மத்திய அரசிலிருந்து விடுபடத்துடிக்கும் இனங்கள் போராட்டத்தை ஆரம்பித்ததும் தமக்குள்ளே இருக்கும் சிறு வேறுபாடுகளைப் பெரிதுபடுத்தி தாமாகவே மோதிக்கொள்கின்றன. இது உளவியல் சம்பந்தப்பட்டது என்ற நோக்கில் சிலர் ஆய்வுகளை மேற்கொள்கின்றனர். அது எப்படியிருப்பினும் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகள் புதிய நற்பாசைகளை ஊட்டுவதும், மத்திய அரசு வழங்கும் கபடமான உதவிகளும் இந்தப் பெரிதுபடுத்தல்களுக்குப் பின்னணியிலிருக்கின்றன என்பதையும் இன்று கண்டறிய முடிகின்றது. குறிப்பாக, போராட்டம் முனைப்புப் பெற்று தீர்வொன்று அண்மிக்கும் வேளையில் இந்த உள்கட்சி மோதல் புதிய வேகத்தைப் பெற்றுவிடும். விளைவு, தீர்வு பின்னடையும். இந்தப் போக்கிலிருந்து இலங்கையில் நடைபெறும் போராட்டத்தையும் நாம் ஏன் வேறுபடுத்திப் பார்க்க வேண்டும் என்பதற்கு எந்தவித நியாயமும் தென்படவில்லை.

மத்திய அரசுகள் எப்போதும் இந்தச் சந்தர்ப்பங்களை நழுவ விடுவதில்லை. பிரிவுகளை உருவாக்கல், ஆயுதம் வழங்கல், மிதவாதக் குழுவுக்கே எதிர்காலம் உண்டு என்ற பிரமையை ஏற்படுத்தல், ஐந்தாம் படையை உருவாக்கல் இவையெல்லாம் ஒரு சில தந்திரங்களே. இவற்றை இலங்கையில் தான் முதன் முதலாகப் பார்க்கிறோம் என்பது சுத்தமான பொய். அப்படி ஒரு பிரச்சாரத்தை

மேற்கொள்ளல் கூட மத்திய அரசாங்கத்தின் தந்திரங்களில் ஒன்றாகவே இருக்கும். ஈராக், நைஜீரியா, பாகிஸ்தான், எதியோப்பியா, பிலிப்பைன்ஸ், பர்மா, சூடான் அரசாங்கங்கள் முயன்றதையே இலங்கை அண்மைக்காலமாக முயற்சித்து வருகின்றது என்பதே மெய்யாகும்.

போராட்டத்துக்கு ஆயுத உதவி வெளியிலிருந்து கிடைப்பின் இந்த இனவாரிமோதல் மேலும் ஆழமாகி விடும். ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட இயக்கங்கள் இனவாரியாக இருந்தால் உதவியும் இனவாரியாகவே வழங்கப்படும். அப்போது கூடுதல் உதவிபெறும் இயக்கம் மற்றவற்றை அழுக்கிவிடுவது சாத்தியமாகிறது. சூடானில் ஈக்குவாற்றோரியா மாகாணம் முன்னணி வகிப்பதற்கும் சாட்டில் லிபியாவின் உதவிபெறும் கிமசுச்சாட் போராளிகள் முன்னேறுவதும் நல்ல உதாரணங்கள். நல்ல வேளையாக இலங்கையில் இயக்கங்கள் இன்னும் இனரீதியாக மோதல் தொடங்கவில்லை.

அதிகாரப் பரவலாக்கல் : அசலும் நகலும்

1972 அடிஸ் அபாபா உடன்படிக்கையின் படி தென் சூடானில் ஏற்படுத்தப்பட்ட மக்கள் பிராந்தியப் பேரவை மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அதிகாரங்களைக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தோம். அதிகாரம் எத்தன்மையானதாக இருந்தாலும் உடனடியாக வெளிவந்த விடயம் ஒன்றுண்டு. அதுதான் தென்சூடானில் புகைந்து கொண்டிருந்த வேறுபாடுகள் முனைப்புற்றமையாகும். இலங்கையிலும் அசல்-நகல் நிலைமையினை ஆராயலாம்.

சூடானில் 1972வரை அங்கிருந்தே போராடியவர்களுக்கும் வெளிநாடுகளில் தஞ்சம் புகுந்திருந்து போராட்டத்தை நடாத்தியவர்களுக்கும் இடையில் அதிகாரப் பகிர்வில் மோதல் ஏற்பட்டது. அதாவது கிடைத்த ஓரளவு அதிகாரங்களையும் யார் பிரயோகிப்பது? தெற்கிலுள்ள இனக்குழுக்கள் யாவுமே பங்குகோரின. நிர்வாகப் பதவிகள், நிதியொதுக்கல்கள் யாவற்றிலும் நுணுக்கமான நோக்குகளும் குற்றச்சாட்டுகளும் குறைவில்லாமல் வந்தன. நிமெய்ரியின் ஆட்சியின் முடிவோடு அதிகாரப் பகிர்வும் குலைந்து போக இந்தப் 'பிச்சுப்-பிடுங்கல்' தானாகவே ஓய்ந்து போயிற்று.

சுயாட்சி, பிரிவினை என்பவற்றுக்கான போராட்டங்களில் ஓர் இனக்குழு வெற்றியடையும் நிலை ஏற்பட்டால் அதே ஆள்புலத்திலுள்ள இன்னொரு சிறுபான்மைக் குழு நிச்சயமாக விழித்துக் கொள்ளும். புது விதமான ஆதிக்கம் அல்லது குடியேற்றவாதம் ஏற்படப்போகிறது அதைத்தடுத்து நிறுத்துவோம் எனச் சிறிய குழு முழங்கத் தொடங்கும். விசேடமாக, அதிகாரப் பகிர்வில் தனது பங்கு கிடைக்கிறதா என்பதையிட்டே இக்குழு பிரச்சினையை ஆரம்பித்து வைக்கும்.

இலங்கையில் மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகள் அறிமுகமாகிய 1981 இலிருந்து இத்தகைய அச்சத்தை முஸ்லீம் சிறுபான்மையினர் முன்வைத்து வருவதைக் காணலாம். இனம், மதம் என்ற அடிப்படையில் தாம் வேறுபடுவதாக முஸ்லீம்கள் கூறுகின்றனர். 1989 இல் மாகாண சபைகள் வந்தபோது பிராந்திய வேறுபாடுகள் கூடச் சிறுபான்மையினர் மத்தியில் தலைதூக்கியமையையும் காணலாம். இவை விதிவிலக்குகள் அல்ல சாதாரணமான விளைவுகளே என்பதை மீண்டும் வலியுறுத்தல் அவசியமாகிறது.

இன்றைய நிலை

இயக்க மோதல்கள் 1991 இறுதியில் ஓய்ந்தன. அவ்வாண்டு டிசம்பரில் 12 அம்ச சமாதானத் திட்டம் கென்யாவில் உருவாகியது. அந்நாட்டின் தேசிய திருச்சபைகளின் பேரவை இம்முயற்சிகளை முன்னெடுத்திருந்தது. வட சூடானில் அடிப்படைவாதிகள் இதனைக் கண்டித்தனர். உள்நாட்டு விவகாரத்தில் திருச்சபைகளும் வெளிநாடுகளும் ஏன் தலையிட வேண்டும் என அவர்கள் குரலெழுப்பினர். 1991 டிசம்பர் 3-15 ஆந் தேதிகளில் ஈரானியத்தலைவர் ரவ்ஸான்ஜானி தனது 157 பேர் அடங்கிய குழுவுடன் சூடானின் தலைநகர் காற்றோம் வந்தார். “இஸ்லாமியப்படுத்தலில் முன்னேறும் நாட்டைப் பார்க்கும்” வாய்ப்புக் கிடைத்ததாகப் பெருமைப்பட்டார் அவர். சீன ஆயுதங்களும் 2,000 ஈரானிய இராணுவ வீரர்களும் சூடான் மண்ணை தொட்டுள்ளனர் எனக் கூறப்பட்ட செய்திகளை ஈரானிய ஜனாதிபதி மறுத்துரைத்தார்.

1992 டிசம்பரில் மீண்டும் அரசும் போராளிக்குழுக்கள் மூன்றும் ஐ. நா. வின் மேற்பார்வையில் நைரோபியில் பேச்சுவார்த்தையிலிறங்கின. ஆனால், இது எப்படி நிவாரணப் பொருட்களைத் தெற்குக்கு விநியோகிப்பது என்பது தொடர்பாகவே நடைபெற்றது. எவ்வித மனித உரிமை மீறல்களும் கிடையாது என சூடான் ஜனாதிபதி ஒமார் ஹஸன் அகமட் மீண்டும் வலியுறுத்திய காலகட்டமிது. ஆனாலும், ஐ. நா. ஊழியர்களே கொல்லப்பட்டதும் ஐ. நா. பொதுச்சபை கண்டனத் தீர்மானம் நிறைவேற்றியதும் மறைக்கப்பட முடியாதன. இங்கு விஜயஞ் செய்திருந்த ஈரானிய பிரதம நீதியரசர் “எகிப்திலுள்ள எமது தீவிரவாதச் சகோதரர்களைப் பாதுகாக்க சூடானுடனான எமது உறவு மிக அவசியம்” என வலியுறுத்தினார். இவ்வேளையில் எகிப்து மேற்குலகின் ஆதரவைப் பெற்று இஸ்லாமிய அடிப்படைவாதத்தை அடக்க முற்பட்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. 1993 ஜனவரியில் இதே காரணத்தினால் அரசாங்கத்தில் நெருக்கடி தோன்றியது. அமைச்சரவையில் மாற்றந் தேவைப்பட்டது.

ஆயினும் 1993 நவம்பரிலேயே மாற்றங்கள் அறிவிக்கப்பட்டன. இதன்படி 1994 இல் ஜனாதிபதித் தேர்தலும் 1995 இல் பொதுத் தேர்தல்களும் நடாத்தப்பட வேண்டும். இராணுவச் சபை (RCC) கலைக்கப்பட்டது. 1983இல் விதிக்கப்பட்ட அவசரகாலநிலை 1993 ஒக்டோபரில் நீக்கப்பட்டது. இவ்வேளையிலேயே IMF சூடானின் வாக்குரிமையை இடை நிறுத்தியது பெற்ற கடன்களை சூடான் திருப்பிச் செலுத்த முடியவில்லை. எதியோப்பியா, எரிட்ரியா, கென்யா, உகண்டா என்பன எடுத்த சமாதான முயற்சிகள் தோல்வியுற்றன. சூடான் பயங்கரவாதத்தை ஏற்றுமதி செய்வதாக அமெரிக்கா உட்பட மேற்கு நாடுகள் பலகுற்றஞ்சாட்டின. அபுநிடால் இங்கு வந்தார் எனவும் கூறப்பட்டது.

1994 பெப்ரவரியில் - உலர்காலம் என்பதால் வாய்ப்பாக இருக்கும் என மேற்கொள்ளப்பட்ட இராணுவ நடவடிக்கை பெரிய அளவில் இருந்தும் வெற்றிபெற முடியவில்லை. அரசாங்கம் முன்னைய 9 மாகாணங்களுக்குப் பதிலாக 24 புதிய மாநிலங்களை

உருவாக்கியது. மாநிலங்களுக்கு நிர்வாக, சட்டவாக்கத்துறை அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு மாநிலத்துக்கும் ஒரு கவர்னரும் 5 அமைச்சர்களும் இருப்பர். தென்கூடான் மாநிலங்களுக்கு 6 அமைச்சர்கள் என்ற சலுகை. 'சாரியா' சட்டங்களிலிருந்து தெற்கு மாநிலங்கள் விடுவிக்கப்பட்டு விட்டதாகவும் அறிவிப்பு வெளியானது. கொன்சர் அரொப் என்ற தென் சூடானியரை உபஜனாதிபதியாக பசீர் அகமட் நியமித்தார்.

இதே பெப்ரவரியில் மத்திய சூடானில் பள்ளிவாசல் தாக்கப்பட்டதில் 16பேர் தொழுகையின் போதே கொல்லப்பட்டனர். இதில் அரசாங்கத்தின் பங்களிப்பு இருந்ததாகவே பெரிதும் நம்பப்படுகின்றது. இப்பள்ளிவாசல் அடிப்படைவாதிகளுக்கு ஆதரவானதல்ல. இதேமாதம் IMF சூடானை வெறியேற்றியே விட்டது. மார்ச் மாதத்தில் சூடான் சென்ற ஐ.நா. விசேட பிரதிநிதி மனித உரிமைகள் மீறல் பற்றி விரிவான அறிக்கையை ஐ.நா. பொதுச் சபை முன் வைத்தார். "இப்பிரதிநிதி சல்மான் ருஷ்டியைவிட மோசமானவர். இவர் உயிருக்கு நாங்கள் உத்தரவாதமில்லை" எனச் சூடானின் பிரதிநிதி ஜெனிவாவில் கூறினார். மார்ச் 8 ஆந் தேதி மீண்டும் அதே நான்கு நாட்கள் நைரோபியில் சந்தித்து போர்நிறுத்தம் குறித்து ஆராய்ந்தும் உடனடிப் பலன் கிடைக்கவில்லை. குறிப்பாக, நிவாரணப் பொருட்கள் விநியோகம் தொடர்பாக இவர்கள் மீண்டும் மே 16 இல் கூட இருந்தனர். ஆனால் அரசியல் முடிவுகள் எடுக்கப்பட்டதாகத் தகவலில்லை.

பிரிவினைப் போராக ஆரம்பித்து, அதிகாரப் பரவலைச் சந்தித்து அதிலும் திருப்தியுறாமல் இன்று மதச்சார்பின்மைக்காகப் போராடும் SPLA மேற்கு நாடுகளின் ஆதரவைப் பெறுகின்றமை விரைவில் அங்கு பிராந்திய அரசு ஏற்படுத்தப்படும் என்ற நம்பிக்கையைத் தருகின்றது. தெற்குக்குப் பூரண சுயாட்சி கிடைக்கும் போது சூடான் பிளவுபடால் தப்பிக்கும் வாய்ப்புண்டு. ஆனால் இஸ்லாமிய அடிப்படைவாதம் இன்னும் வளருடையானால் தென் சூடான் தனிநாடாக மாறுவதும் தவிர்க்க முடியாததே. அமெரிக்காவும் எகிப்தும் பிரிவினையை ஆதரிக்கின்றன. சூடானின் படைக

ளில் 72,800 பேர் உள்ளனர். எமது நாட்டோடு ஒப்பிட்டால் படையினர் எண்ணிக்கை குறைவு என்று கூறவும் முடியாது. இஸ்லாம் எதிர் மேற்குலகு என்றளவில் வந்துவிட்ட போர் ஆரம்பப் பிரிவினை முறையை இப்போதைக்குப் பின் தள்ளி விட்டமை மட்டும் தெளிவாகத் தெரிகிறது. நாளை எப்படியோ?

(மே - யூன், 1994)

பலாத்காரம் பரிசளித்த சிறுபான்மை ! உதவும் கரங்களின்றி உருக்குலையும் கிழக்கு ரிமோர் !!

அணிசேரா நாடுகளின் பத்தாவது உச்சிமாநாடு 1992இல் இந்தோனேசியாவில் நடைபெற்றது. இந்த மாநாட்டுக் காலத்தில் பல்வேறு மனித உரிமைகள் அமைப்புகள் இந்தோனேசியா மீது பிரச்சாரப் போரைத் தொடுத்தன. கடந்த மாதம் தென்கிழக்காசியப் பொருளாதாரப் பேச்சிற்காக அமெரிக்க ஜனாதிபதியும் அவரது வெளியுறவு அமைச்சரும் இந்தோனேசியா வந்திருந்தனர். இவ்வேளையில் கிழக்கு ரிமோர் மாணவர்கள் சிலர் தலைநகர் ஜகார்த்தாவிலுள்ள அமெரிக்கத் தூதரகத்தினுள் சுவரேறிக் குதித்து உட்புகுந்தவர்கள் பின்பு வெளியேற மறுத்து விட்டனர். அவர்களது கோரிக்கை அமெரிக்க ஜனாதிபதியும் அமைச்சரும் தங்களைச் சந்திக்க வேண்டும் என்பது. இங்ஙனம் கோரிக்கை விடுத்தவர்களை ஒன்றுஞ் செய்ய வேண்டாமென்று வெளியுறவு அமைச்சர் உவாரன் கிறிஸ்தோபர் இந்தோனேசியா அரசிடம் வேண்டுகோள் விடுத்திருந்தார். மேற்கொண்டு எதுவும் நடந்ததாக இது வரை தகவலில்லை.

கிழக்கு ரிமோரில் என்ன பிரச்சினை? ஏனிந்த மாணவர்கள் இந்தக் கோரிக்கையை முன்வைத்தனர் என்று நண்பனொருவன் ஆர்வத்தோடு தொடுத்த வினாவினால் தான், சிறுபான்மையினர் பற்றி எழுதி வந்த இந்தத் தொடரில் இம்முறை கிழக்கு ரிமோரை உள்ளடக்க வேண்டியேற்பட்டது. நாங்கள் ஏற்கனவே பார்த்த சிறுபான்மையினரது விடுதலைப் போராட்டங்கள், அவற்றின் வெற்றி தோல்வியென்பதிலிருந்து கிழக்குரிமோர் முற்றாக வேறுபட்டது. ஆனாலும் இதனையும் சிறுபான்மையினர் என்ற

வகுப்புக்குள் கொண்டு வந்துதான் ரிமோரியரின் பிரச்சினைகளை ஆராய வேண்டியுள்ளது.

தனிப்பட்ட முறையில் எனது கருத்தில் கிழக்குரிமோர் பிரச்சினை சிறு பான்மையினர் பிரச்சினை அல்ல என்பதையும் இது ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிரான யுத்தம், குடியேற்றவாதத்தின் புதிய முகத்தை எதிர்த்து நடாத்தும் போராட்டம், ரிமோரியர்களின் சுயநிர்ணய உரிமைப் போராட்டம் என்பதையும் முன் கூட்டியே தெளிவுபடுத்த விரும்புகிறேன். ஆனால் என் போன்றவர்களது கருத்து இன்னும் கடதாசிப் பெறுமதியாகவே இருப்பதால் தான் சிறுபான்மையினர் என்ற நடைமுறை வகுப்பில் கிழக்குரிமோரியரை உள்ளடக்கி விளக்கலாம் என நினைக்கிறேன்.

யார் இவர்கள்? ஏனிந்தப் போராட்டம்?

இதற்கு விடை காண்பதாயின் இந்தோனேசியாவின் வரலாற்றையுஞ் சற்றுத் திரும்பிப் பார்த்தல் வேண்டும். இன்றைய இந்தோனேசியாவின் நீளம் சுமார் 3200 மைல். அதாவது இலண்டனுக்கும் நியூயோர்க்கும் இடையிலான தூரத்துக்குச் சமனாகும். வடக்குத் தெற்கான அகலம் சுமார் 1200 மைல். இன்றைய சனத்தொகை 19 கோடியே 12 இலட்சமாகும். சனத்தொகையில் உலகில் ஐந்தாவது இடம். உலகிலுள்ள முஸ்லீம்களில் 10% வீதமானோர் இங்குதான் உள்ளனர். 13,700 தீவுகளை உள்ளடக்கிய நாடாக இது விளங்குகிறது. இவற்றுள் யாவா, சுமாத்திரா என்ற இரண்டுமே மிகப் பெரியவை. நாட்டின் 60% மக்கள் யாவாத் தீவில் வசிக்கின்றனர். இங்குதான் தலைநகர் ஜகார்த்தாவும் அமைந்துள்ளது.

இந்த நாட்டின் வரலாற்றில் உலக வரலாறும் பின்னிக் கிடப்பதை அறியலாம். இந்திய, சீனக் கலாசாரப் பரம்பலும் ஐரோப்பிய நாடுகளின் அரசியல் பாரம்பரியமும் இரண்டறக் கலந்த நாடு இதுவாகும். கப்பலோட்டிய தமிழர்கள் கால்பதித்த நாடாகவும் இதனை அறிகிறோம். சிறிய தீவான பாலியில் இந்துக்கள் இன்றும் செறிவாக உள்ளனர். 14ஆம் நூற்றாண்டில் இங்கு இஸ்லாம் வந்தது. போர்த்துகேயரால் கிறிஸ்தவம் கொண்டு வரப்பட்டது. இது 16ஆம்

நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் நிகழ்ந்தது. ஆனாலும் அரசியல், பொருளாதார மாற்றங்களை உட்புகுத்தியவர்கள் டச்சுக்காரர்களே. 17ஆம் நூற்றாண்டில் ஜகார்த்தாவில் அவர்களுடைய கிழக்கிந்தியக் கம்பனிகள் தலைமை அலுவலகம் அமைந்திருந்தது. இது பட்டேவிய நகர் என்று அன்று அழைக்கப்பட்டது.

நெதர்லாந்து 19ஆம் நூற்றாண்டில் அடைந்த துரித வளர்ச்சியும் சுபீட்சமும் இந்தோனேசியாவிலிருந்து உறிஞ்சப்பட்ட 'சத்துக்கள்' கொண்டு முன்னெடுக்கப்பட்டவையே. இதனால் 1824-30 இலும் 1894-99 இலும் யாவாவில் மோசமான கிளர்ச்சிகள் அந்திய ஆட்சிக்கு எதிராக வெடித்திருந்தன. தமது ஆட்சியாளர்களை இவர்கள் அடியோடு வெறுத்தனர். இதனால் தான் யப்பானியர் மிகச் சுலபமாக இந்நாட்டை 1941 டிசம்பரில் தமது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வந்தனர். தங்களுக்கு விடுதலை வாங்கித் தந்தவர்கள் யப்பானியர்கள் என மக்கள் அப்பாவித்தனமாகக் கருதியிருந்தனர். யுத்தம் முடிந்த கையோடு 1945 ஓகஸ்ட் 17 இல் இந்தோனேசியா சுதந்திரப் பிரகடனஞ் செய்தது. ஆனால் டச்சுக்காரர் இதனை ஏற்காமல் கொடிய அடக்குமுறைகளைக் கையாண்டனர். இதனால் தேசியவாதிகளிடையே ஹீரோக்கள் உருவாகினர். இவர்களின் தலைவர்தான் சுகர்னோ. வழக்கமான 'பிரித்து ஆளும்' சூழ்ச்சியை டச்சுக்காரரும் கையாண்டனர். தீவுக் கூட்டங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று மோதிக் கொண்டன. இதில் டச்சுக்காரர் தோல்வியடைந்தது மட்டுமன்றி உலக அபிப்பிராயத்தில் கண்டனத்தையும் பெற்றனர். 'மார்சல் பிளான்' என்பதன் கீழ் அமெரிக்கா வழங்கிய நிதியுதவி முழுவதுமே யுத்தத்தில் செலவழிக்கப்பட்டது. இதனால் அமெரிக்கா ஆட்சேபந் தெரிவித்தது. அதேவேளை அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து தொழிற்கட்சி அரசாங்கம் தேசிய வாதிகளைப் பலமாக ஆதரித்தது. 1949 டிசம்பர் 27இல் டச்சுக்காரர் தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு இறைமையை இந்தோனேசியக் குடியரசிடம் ஒப்படைத்தனர். ஆனால் 'மேற்கு இரியன்' என்ற பகுதியை அவர்கள் ஒப்படைக்கவில்லை. நாட்டின் தேசியக் கட்சியை 1927 இல் ஸ்தாபித்திருந்த சுகர்னோ முதலாவது ஜனாதிபதியானார்.

இப்பிரதேசத்தில் போர்த்துக்கேய - டச்சு மோதல்களினால் பிளவுபட்ட பிரதேசங்களில் ஒன்று ரிமோர் தீவாகும். இதன் மேற்குப்பகுதியை 1859இல் டச்சுக்காரர் கைப்பற்றினர். கிழக்குப் பகுதி 1520இலிருந்து போர்த்துக்கேயர் வசமே தொடர்ந்து இருந்து வந்தது. கிழக்குரிமோரின் நிலப்பரப்பு இந்நோனேசிய நாட்டின் (இன்றுள்ளபடி) 4%மட்டுமே என்பதை நினைவிற் கொள்ளல் வேண்டும். ரிமோர் தீவு மக்கள் கிழக்கிலும் மேற்கிலும் சரி போர்த்துக்கேய, டச்சு ஆட்சியாளர்களை மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக் கொண்டவர்களாக இல்லை. மேற்கு ரிமோரின் சனத்தொகை சுமார் 9 இலட்சம். கிழக்கு ரிமோரின் மக்கள் தொகை அண்ணளவாக 7 இலட்சம். 19 ஆயிரம் ச.கி.மீ. பரப்பளவைக் கொண்டது கிழக்கு ரிமோர். போர்த்துக்கேயர் இதனைக் கைப்பற்றும்வரை இது சுதந்திரமாக விளங்கிய நாடாகும்.

கிழக்கு ரிமோர் மத்திய பகுதியில் நிறைந்த மலைகளையும் அடர்ந்த காடுகளையும் கொண்டது. இங்கு விளையும் வெண் சந்தன மரங்கள் ஐரோப்பிய நாடுகளில் கூடுதலாக விலைபோயின. அதற்கு முன்பு சீன வர்த்தகர்கள் இந்த வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். இன்று ரிமோரிய மக்களிடையே மலே, அரபு, சீன, ஆபிரிக்க இனத்தவர்களின் கலப்பைக் காணமுடிகிறது. ஆனால் இந்த மக்கள் ரிமோரிய மொழியையும் கலாசாரத்தையும் பக்குவமாகப் பேணி வருகிறார்கள்.

கிழக்கு ரிமோர் மீதான ஆக்கிரமிப்பு

1974 ஏப்ரலில் இராணுவம் சதி மூலம் போர்த்துக்கல்லில் ஆட்சியைக் கவிழ்த்தது. சர்வாதிகாரி மார்க்செல்லோ கெயிற்றனோவின் ஆட்சிக்கு இராணுவம் முடிவுகட்டியது. குடியேற்றநாடுகள் விடுதலைப் போராட்டத்தை தீவிரப்படுத்தியிருந்த தசாப்தம் இது. போர்த்துக்கல் தன்னை விட 20 மடங்கு பெரிய நிலப்பகுதியைத் தனது குடியேற்ற நாடுகளாகக் கொண்டிருந்தது. இவற்றைக் "கட்டிக் காத்தல்" என்பது பெரிய பிரச்சினையாக இருந்தது. வியட்நாமில் அமெரிக்கா செலவிட்ட பணத்தைவிடக் கூடுதலாகப் போர்த்துக்கல் தனது குடியேற்ற நாடுகளுடனான போரில் செலவிட்ட

டு வந்தது. எனவே புதிய இராணுவ அரசாங்கம் இந்த வீண் செலவைக் கட்டுப்படுத்த முடிவு செய்து சுதந்திரத்துக்கான சைகையைக் காட்டியது. புரட்சி செய்து வந்த ஆபிரிக்க குடியேற்ற நாடுகள் மனமார வென்று சுதந்திரக் கொடி நாட்டின. ஆனால் கிழக்கு ரிமோர் அந்தளவுக்கு அரசியல் பக்குவம் பெற்றதாக இருந்திருக்கவில்லை என்பதால் போர்த்துக்கல் இந்தத் தீவை முன்னுரிமைப்பட்டியலில் சேர்த்திருக்கவில்லை.

ஆயினும் இக்காலப்பகுதியில் கிழக்கு ரிமோரில் மூன்று கட்சிகள் உருவாகின. UDT என்ற கட்சி ஏதோ ஒருவகை உறவில் போர்த்துக்கல்லுடனான உறவை நீடிக்க வேண்டும் என்ற கொள்கையை முன்வைத்தது. APODETI என்ற கட்சி நாட்டை இந்தோனேசியாவுடன் இணைக்க வேண்டும் என்று வாதாடியது. ஆனால் சுதந்திரக் கிழக்கு ரிமோரின் புரட்சிகர முன்னணி FRETILIN என்பதே நாட்டைச் சுதந்திர நாடாகப் பிரகடனப்படுத்த முனைந்தது. இக்கட்சிக்கே மக்களின் ஏகோபித்த ஆதரவிருந்தது. மற்ற இரு கட்சிகளும் தமது விசுவாசத்தை வெளியார்பால் கொண்டிருந்தமை வெளிப்படை. 1974 செப்டெம்பரில் FRETILIN உதயமானது. ஆபிரிக்க நாடுகளின் விடுதலைப் போராட்ட வீரர்களது சிந்தனைகளால் உந்தப்பட்ட இளைஞர்கள் அதேவழியில் சுதந்திரம் பெற இக்கட்சியில் இணைந்தனர். ஆனால் கம்யூனிஸம் என்றாலே அலறியடிக்கும் இந்தோனேசியா இக்கட்சியை கம்யூனிஸ்டுகளின் பாசறை என்று வர்ணித்தது.

1949 இலிருந்து 1966 வரை ஜனாதிபதியாக இருந்த சுகர்னோ மார்க்ஸி ஸம், தேசியவாதம், இஸ்லாம், பாவா வழக்காறுகள் என்பவை கலந்த கோட்பாடுகளை முன்வைத்து வந்தார். அணிசேரா நாடுகளின் முக்கிய தலைவர் என்ற பெயரைச் சம்பாதித்துக் கொண்டதால் ஐ.நா.வில் அவருக்கு நிறையச் செல்வாக்கிருந்தது. எண்ணெய்வளம், கனிப்பொருட் செறிவு, பணங்குவிக்கும் (சந்தனக்) காடுகள் என்பவற்றால் இந்தோனேசியா மீது எப்போதும் ஒரு கண்ணாக இருந்த மேற்குலகுக்கு சுகர்னோ இடைஞ்சலாகவே இருந்தார். அவரைத் தனிமைப்படுத்தவும் முடியவில்லை. போகப்போக அவருக்கு நண்பர்கள் அதிகரித்தபடி இருந்தனர்.

இப்படியே போனால் தென்கிழக்காசி யாவில் ஏன் அவுஸ்ரேலியா வரை சோஷலிச சித்தாந்தம் கொடி போட முற்படலாம் என்ற நியாயமான அச்சம் மேற்குலகின் மனத்தை வருத்தியது. மேற்குலக பத்திரிகைகள் சுகர்னோவின் காமலீலைகள் பற்றி எழுதுவதிலேயே அதிகப் பக்கங்களைச் செலவிட்டு வந்தன. இந்தப் பிரச்சாரப் பின்னணியோடு 1965 ஒக்டோபர் 1ஆந்தேதியன்று இராணுவம் திடீர் புரட்சி செய்தது. இராணுவ அதிகாரிகள் ஆறுபேர் தமக்கு கீழ் உள்ளவர்களால் கொல்லப்பட்டனர்.

இது கம்யூனிஸ்டுகளின் வேலை என்று கூறப்பட்டவுடன் இராணுவம் அட்டகாசத்தில் இறங்கியது. ஆசியாவிலேயே மிகப் பழைய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியான PKI யின் தலைவர்கள் யாவரையும் கொன்றொழித்தது இராணுவம். நாடு ரணகளமாயிற்று. ஆக்குறைந்தது ஒரு லட்சம் மக்கள் பலியாகிப் போனதாக மதிப்பீடுகள் கூறுகின்றன. இப்புரட்சியில் சுகர்னோ சம்பந்தப்பட்டாரா? கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் PKI இன் பங்கு என்ன? என்பதற்கு இன்று வரை முடிவானபதில் இல்லை. இப்புரட்சியின் பின் சுகர்னோவின் செல்வாக்கு மங்கத் தொடங்கியது.

தன்னை ஆயுட்காலத்தலைவராக வர்ணித்தார் அவர். ஆனால் இராணுவம் அவரை 1966இல் பதவி நீக்கியது. 1970இல் அவர் காலமான போது மக்கள் அவரை முற்றாக மறந்து விட்டார்கள் என்றே பலரும் கருதினர். ஆனால் இன்று அவர் தேசியத் தலைவராகப் போற்றப்பட்டு வருகிறார்.

சுகர்னோவின் இடத்திற்கு வந்த சுகார்டோ மனித உரிமைமீறல் என்ற சித்தாந்தத்தின் மீது பதவியைப் பிடித்தவர். கம்யூனிஸ்டுகள் என்று நாமம் சூட்டுவதும் அவர்களைச் சித்திரவதை செய்வதுமே இந்த ஆட்சியாளரின் பிரதான இலக்கு. மேற்கு நாடுகளில் இருந்து வேண்டியதைப் பெறுவதற்காக கம்யூனிஸ்ட் ஒழிப்பின் கதாநாயகனாக தன்னைக் காட்டிக் கொண்டார் சுகார்டோ. உச்சி குளிர்ந்து போன மேற்கு நாடுகள் ஒடோடியும் வந்து கடை விரித்தன. பல் தேசியக் கம்பனிகளுக்கு அவசியமான மலிவான கூலி என்பது இங்கே மிகத் தாராளமாகக் கிடைத்தது. அமெரிக்கப் பல்கலைக்கழகங்

களிலிருந்து வந்தோர் ஆட்சியாளருக்கு. ஆலோசகர் ஆயினர். இராணுவம் அரசாங்கத்தின் எல்லாத்துறைகளிலும் தலையிட்டது. ஏகப்பட்ட சுதந்திரம் அவர்களுக்கு ஆயுதப்படை பன்மடங்காகப் பெருகியது. இராணுவத்தளபதிகள் போர்முனைக்குப் பதிலாக கம்பனிகளின் தலைவர்களாவதில் போட்டியிட்டனர். இலஞ்ச, ஊழல், ஒழுக்கச் சீர்கேடுகளை எவருமே தட்டிக் கேட்க முடியாது போயிற்று. அமெரிக்க, கனேடிய, அவுஸ்ரேலிய கம்பனிகளின் வேட்டைக்காடாக இந்தத் தீவுக்கூட்டம் மாற்றப்பட்டது.

ஜனாதிபதியிடம் நிறைவேற்றுத்துறை அதிகாரம் இருக்கின்றது. 1000 உறுப்பினர்கள் கொண்ட மக்கள் ஆலோசனைச் சபையினால் இவர் தெரியப்படுவார். இதில் பெரும்பான்மையோரை ஜனாதிபதியே நியமிக்க வழிவகையுண்டு. இதனால்தான் சுகார்ட்டோ 1993 மார்ச்சில், ஆறாவது தடவையாகவும் ஏகமனதாக ஜனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளார். நல்லவேளையாக இப்படியொரு அரசியலமைப்பை எமக்கு ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனா அறிமுகமாக்காமல் விட்டுவிட்டார். இலங்கையும் மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழுவை நியமிக்கப் போகிறதல்லவா! இந்தோனேசியாவில் சுகார்ட்டோ கூட இப்படியொரு ஆணைக்குழுவை கடந்த ஆண்டு யூனில் நியமித்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இத்தகைய சாதனைகள் படைத்த வீராதிவீரரான சுகார்ட்டோ தான் கிழக்கு ரிமோர் மீது ஆக்கிரமிப்பு நடாத்தி அதனை கபளீகரஞ் செய்ய 1973-75 காலப்பகுதியில் திட்டநீட்டியவர், மேற்குலகின் செல்லப்பிள்ளையாகத் தன்னை உறுதிப்படுத்திய பின்பே அவர் திட்டத்தைச் செயற்படுத்த முனைந்தார். ஜனநாயகம், சட்ட ஆட்சி, மனித உரிமைகள் பற்றி வாய்கிழியப் பேசும் அமெரிக்கா, கனடா, பிரான்ஸ், பிரிட்டன், அவுஸ்ரேலியா போன்ற காவற்காரர்கள் இந்தோனேசியாவைப் பொறுத்தவரை அன்புக்கு அடிமையானார்கள். இதற்கான காரணம் பொருளாதாரம் மட்டுமல்ல. பசுபிக் பிராந்தியத்தில் வடக்கே சீனா, வியட்நாம், லாவோஸ் என்பவற்றின் செல்வாக்கினால் அவுஸ்ரேலியாவும் நியூசிலாந்தும் சோசலிஸ நாடுகளாக மாறும் அபாயம் உண்டு. அதைத்தடுப்பதானால் இந்தோ

னேசியா முதலாளித்துவ நாடாக என்றென்றைக்கும் இருக்க வேண்டும். அதற்காக என்ன விலையும் கொடுக்கலாம் என்பது மேற்குலகின் அணுகுமுறை. அந்தளவில் மனித உரிமைகளும் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமையும் மிகக் குறைந்தளவு விலைகளே என்பதை இங்கு நாம் விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.

கண்களை மூடிய கனவான்கள்

சுதந்திரப் பிரகடனஞ் செய்த FRETILIN நாட்டைக் கட்டியெழுப்புவதில் தீவிரமாக முனைந்தது. 1976 ஒக்டோபரில் தேர்தலை நடாத்துவதாகவும். 1978 ஒக்டோபரில் புதிய அரசியலமைப்புடன் பூரண சுதந்திரத்தை வழங்குவதாகவும் போர்த்துக்கல் ஒப்புக் கொண்டது. இந்த முடிவு 1975 மே மாதமளவில் லிஸ்பனில் எடுக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. ஆனால் உடனடிச் சுதந்திரம் வேண்டுமென FRETILIN வலியுறுத்தியது. இந்நிலையில் இந்தோனேசியா ஆதரவுக்கட்சியான UDT அதிரடித் தாக்குதல் நடாத்தி (கிழக்குரிமோரின்) இரு பிரதான நகரங்களைக் கைப்பற்றியது. போர்த்துக்கேய அதிகாரிகள் நாட்டைவிட்டு ஓட்டம் பிடித்தனர். எஜமான விசுவாசத்துடன் இருந்த சிலர் பின்பு புரட்சிகர முன்னணியில் தம்மை இணைத்தனர். ஏற்பட்ட உள்நாட்டு யுத்தத்தில் 2,000 பேர் கொல்லப்பட்டனர். முன்னணியானது நடைமுறை அரசாங்கத்தை ஸ்தாபித்தது. போர்த்துக்கீச கலாசாரத்திலிருந்து மீண்டு ரிமோரில் மக்கள் தமது சொந்தக் கலாசாரத்துக்குப் புத்துயிர் கொடுப்பதில் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருந்தனர்.

1975 நவம்பர் 28இல் புரட்சிகர முன்னணி நாட்டை கிழக்கு ரிமோர் ஜனநாயகக் குடியரசு எனப்பிரகடனப்படுத்தியது ஆனால் நாட்டை அங்கீகரிக்கப் போர்த்துக்கல் மறுத்துவிட்டது. அது படிப்படியான அதிகார மாற்றத்தை விரும்பியிருந்தது; இதைவிடச் சரியான தருணம் கிடைக்காது என்பதைச் சுகார்ட்டோ எடைபோட்டு விட்டார். துரிதமாகச் சீரடையும் வாய்ப்பு கிழக்கு ரிமோருக்கு இருந்தது. மக்கள் புரட்சிகர முன்னணியின் பக்கம் திரண்டு நின்றனர். ஆயுதப்படைகள் பலம் பெற்று, மேற்குநாடுகளில் ஏதேனும் ஒன்று கிழக்குரிமோரை அங்கீகரிக்கும் நிலை வரமுன்னர் ஆக்கிரமிப்பை நடாத்தும் திட்டத்தைச் செயற்படுத்தினார் சுகார்ட்டோ.

1975 அமெரிக்காவுக்குத் தலையிடி கொடுத்த ஆண்டாகும். அதனுடைய கொள்கைகள் இந்தோனேசியாவில் தோல்விமேல் தோல்வி கண்ட ஆண்டு அது. அப்பிராந்தியம் முழுவதும் “கம்யூனிஸக் காடாகிவிடும்” என்று அமெரிக்கா அஞ்சியது. அமெரிக்க ஜனாதிபதி ஃபோர்ட்டும் அவரது வெளியுறவு அமைச்சரகில்லாடி கீஸிங்கருடி நவம்பர் மாதத்தில் இந்தோனேசியாவுக்கு வந்திருந்தனர். ஆக்கிரமிப்பை எப்படி நடாத்துவது எனக் கீஸிங்கர் தனிப்பட்ட முறையில் அறிவுறுத்தல்கள் வழங்கியிருந்தாரென இப்போது முற்போக்குப் பத்திரிகைகள் ஐரோப்பிய நாடுகளில் செய்தி வெளியிட்டுள்ளன. 1975 டிசம்பர் 7ஆந் தேதியன்று இந்தோனேசிய இராணுவம் கிழக்கு ரிமோருக்குள் அணிவகுத்தது. இரண்டாவது உலக யுத்தத்தில் நடந்தவையாவும் சிறுவட்டத்துக்குள் கிழக்கு ரிமோரில் அரங்கேறின. முதல் மூன்று மாதத்துக்குள் மட்டும் 60,000பேர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். படையெடுப்புக்கான எந்த வித நியாயத்தையும் இந்தோனேசியா முன்வைக்கவில்லை. பெருமளவு முஸ்லீம் இராணுவத்தைக் கொண்ட படை பெருமளவு கிறிஸ்தவர்கள் வாழும் கிழக்கு ரிமோரில் தான் விரும்பியவாறு வேட்டை ஆடியது. மக்கள் முகம்குப்புறக் கிடத்தப்பட்டு அவர்கள் மீது இராணுவ வாகனங்கள் அணி வகுத்தன.

நேபாம் குண்டுகள், பீப்பாய்க் குண்டுகள் என்பன மலைப்பிராந்தியங்கள் மீது பொழியப்பட்டன. காடுகளில் ஓடியொழித்த யுவதிகள் இராணுவத்தின் கைகளில் சிக்கி முகாம்களில் நிரந்தரப் போதைப் பொருட்களாக வைக்கப்பட்டனர். அன்று தொடங்கிய போராட்டம் இன்று வரை ஓயவில்லை. உள்ளே வந்த இராணுவம் திரும்பப்போக முடியவில்லை. 7 லட்சம் மக்களில் பாதிப்பேர் காணாமற் போய்விட்டதாக கிழக்கு ரிமோர் கத்தோலிக்கத் திருச்சபை குறிப்பிடுகிறது. இராணுவமே கட்டாய கருத்தடையையும் அறிமுகப்படுத்தியது. ரிமோரியரின் எண்ணிக்கை கூடாதபடி பார்த்துக்கொள்ளும் பொறுப்பை இராணுவம் ஏற்றுக் கொண்டது. இது சுத்தமான இனப்படுகொலை. ஆனால் எமது மேற்குலகக் கனவான்கள் கடுமையான தூக்கத்தில் ஆழ்ந்து கொண்டார்கள். 1976 யூனில் கிழக்கு ரிமோரைத் தனது 27வது மாகாணமாக இந்தோனேசியா பிரகடனப்படுத்தியது.

சிறிய மீனைப் பெரிய மீன் விழுங்கும் யதார்த்தம் இது என மூன்றாம் உலக நாடுகளின் மூத்த தலைமைகளும் வாளாவிருந்து விட்டன. குறிப்பாக இந்தியா, தான் முன்பு கோவா மாகாணத்தில் நடந்த விதத்தை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டு வாளாவிருந்து விட்டது. ஒரு சில ஆபிரிக்க நாடுகள் மட்டும் அவை தாமும் முன்னாள் போர்த்துக்கேய குடியேற்ற நாடுகளாக இருந்தவை என்றளவில் கிழக்கு ரிமோரின் உறவினர் என்றவாறாகத் துள்ளிக்குதித்தன. போர்த்துக்கலும் வேண்டா வெறுப்பாகக் கண்டனத் தீர்மானம் எடுக்குமாறு ஐ.நா.வை வற்புறுத்தியது. ஒரு நாட்டின் சனத்தொகையில் 15% ஆக்கிரமிப்பில் கொல்லப்பட்டது இதுவே முதற்தடவை. ஹிட்லர்கூடத் தான் புகுந்த நாடுகளில் இந்தளவு வீதமான மக்களைக் கொன்று குவிக்கவில்லை. ஐ.நா.பாதுகாப்புச்சபை டிசம்பர் 1975 இலும், ஏப்ரல் 1976 இலும் இரண்டு தீர்மானங்களை எடுத்தது (384,386) இந்தோனேசியா உடனடியாக வாபஸ்பெற வேண்டுமெனக் கோரியது. இத்தீர்மானங்கள் அங்கத்துவ நாடுகளைக் கட்டுப்படுத்துவன. இந்தோனேசியா இத்தீர்மானங்களைப் புறங்கையால் தட்டி விட்டது. ஏனைய பெரிசுகள் தொடர்ந்தும் ஆயுத உதவி வழங்கி வருகின்றன. பிரிட்டனின் BAC, Hawk தாக்குதல் விமானங்கள் கிழக்கு ரிமோரின் மலைப்பகுதிகளை வேட்டையாடுவதில் போதிய வெற்றி பெற்றுள்ளன. ஆக்கிரமிப்பு நடந்து ஐந்து நாட்களுள் ஐ.நா.வின் பொதுச்சபையும் (3485) 15 நாட்களுக்குள் பாதுகாப்புச் சபையும் தீர்மானம் எடுத்தன. இன்று 19 வருடங்கள் கடந்தும் இத்தீர்மானங்களைச் செயற்படுத்த எந்த வல்லரசும் அக்கறை எடுக்கவில்லை. ஆனால் குவைத் - ஈராக் விடயத்தில் தீர்மானம் எடுக்கப்பட்ட மறுகணமே மேற்குலக விமானங்கள் ஈராக்கை வட்டமிட்டதை வாசகர்கள் ஞாபகப்படுத்திப் பார்க்க வேண்டும்.

தனது 27வது மாகாணத்தில் வசிக்கும் சிறுபான்மை மக்களான இந்த ரிமோரியர்களுக்கு ஓரளவு சுயாட்சி வழங்கத் தான் தயாராக இருப்பதாகவும் ஆனால் முதலில் சட்டம் ஒழுங்கு நிலைநாட்டப்பட வேண்டும் எனவும் ஜனா திபதி சுகார்டோ கூறி வருகிறார். ஆனால் கிழக்கு ரிமோரை இந்தோனேசிய மயப்படுத்தும் கொடூர முயற்சி அங்கு தீவிரமாக நடைபெற்றுவருகிறது. குறிப்

பாக, கத்தோலிக்க கன்னியாஸ்திரிகளைக் கருத்தரிக்க வைத்தல் என்பதில் இராணுவம் கூடிய அக்கறை எடுத்து வருகிறது. இதனால் அமெரிக்க, கனடா, பிரிட்டன் போன்றவற்றில் 1991 இலிருந்து ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலங்கள் அடிக்கடி நடைபெற்று வருகின்றன. இன்னொரு நடவடிக்கை கட்டாயத் திருமணமாகும். கிழக்கு ரிமோரியர் ஒருவரை வெளியிலிருந்து கொண்டு வரப்படும் ஒருவருக்குக் கட்டாயத் திருமணஞ் செய்து வைத்தலும் அங்கு நடைபெறுகிறது.

சித்திரவதை என்பதிலும் இந்தோனேசிய இராணுவம் புதிய சாதனை படைத்துள்ளது. சர்வதேச மன்னிப்புச் சபையின் அறிக்கைகள் வருடா வரும் இதற்கெனக் கூடுதல் பக்கங்களை ஒதுக்கியுள்ளன. ஐ.நா. மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழுவின் முன்பாக இச்சபை 1994 யூலையில் 36 பக்க அறிக்கையைச் சமர்ப்பித்து சித்திரவதை விடயத்தை விலாவாரியாக விவரித்தது. காணாமல் போனவர்களின் பட்டியலை ஓகஸ்டில் சமர்ப்பித்தது. ஆனாலும் மேற்கு நாடுகள் இப்போது இதனைப் பொதுவான மனித உரிமைகள் பிரச்சினையாகப் பார்க்கின்றனவே தவிர கிழக்கு ரிமோர் என்ற நாடு என்னாயிற்று என்று கேட்பதாகத் தெரியவில்லை.

துரோகிகள் தூரத்திலிருப்பதில்லை

கிழக்கு ரிமோருக்குப் பெருமளவில் நன்றிக்கடன் பட்டிருந்த அவுஸ்ரேலியா தான் இன்று மிகப் பெரிய துரோகியாக மாறியுள்ளது. ஐ.நா.வின் தீர்மானங்களைத் தடுப்பதிலும் மேற்குநாடுகளிடையே இவ்விடயத்தில் தரகராகச் செயற்படுவதிலும் அவுஸ்ரேலியா முதலிடத்தை வகிக்கின்றது. அதனது ஒரே இலட்சியம் இந்தோனேசியாவுடனான நிரந்தர நட்பு. தன்னை ஆயுதபலத்தால் வெல்லுங் சக்தி இந்தோனேசியாவுக்கு உள்ளதென அவுஸ்ரேலிய அஞ்சுகிறது. தனது அண்டைநாடு கம்யூனிஸ மயமானால் தனது எதிர்காலம் சூன்யமாகிவிடும் என்ற அச்சம் அதற்கு. அதனால் எல்லா வழிகளிலும் அது இந்தோனேசியாவின் நிரந்தர விசுவாசியாக மாறிவிட்ட நிலை. இத்தனைக்கும் இரண்டாம் உலக யுத்தத்தில் யப்பானிடமிருந்து அவுஸ்ரேலியாவைப் பாதுகாப்பதற்

காக 40,000 கிழக்கு ரிமோரிய வீரர்கள் அவுஸ்ரேலிய மண்ணில் தமது உயிரைத்தியாகஞ் செய்தனர். ஆனாலும் தனக்கு அருகே இன்னொரு கியூபா உருவாகுவதைச் சீரணிக்க முடியாத நிலையில் அவுஸ்ரேலியா செயற்படுகின்றது. எல்லாவற்றுக்குஞ் சிகரம் வைத்தாற்போல 1978 ஜனவரியில் அவுஸ்ரேலியா தனது அங்கீகாரத்தை இந் தோனேசியாவின் இணைப்புக்கு வழங்கி விட்டது. கிழக்கு ரிமோர் நடைமுறையில் இந் தோனேசியா வசமுள்ளது என்பதை ஒப்புக்கொள்வதாக அது அறிவித்தது. இன்று இராணுவப்பயிற்சியும் வழங்குகிறது அவுஸ்ரேலியா.

4150 ட்ட

போலந்தில், ஆப்கானிஸ்தானில், ஸிம்பாவேயில் என தூர நாடுகளில் சமாதானஞ் செய்ய முயன்ற அவுஸ்ரேலியா தன்னை நம்பிய கிழக்கு ரிமோரியருக்குப் பச்சைத் துரோகமிழைத்தது. இன்றுவரை ஐ.நா., கிழக்கு ரிமோர் - இந் தோனேசியாவின் ஒரு பகுதி என்பதை அங்கீகரிக்கவில்லை. ஆனால் அவுஸ்ரேலியா, அமெரிக்கா போன்றவை இந் தோனேசியாவின் கட்டுப்பாட்டை ஏற்கிறோம் என அறிவித்துள்ளன. “ஆக்கிரமிப்புச் சரியா பிழையா என்பதை நாம் தீர்மானிக்க விரும்பவில்லை. ஆனால் ஒன்றிணைப்பு முடிந்து விட்டது. நாங்கள் எதிர்ப்பதால் மட்டும் யதார்த்த நிலை மாறிவிடாது. இந் தோனேசியாவுடனான எமது உறவைப் பொறுத்தளவில் இதற்கு எதிர்ப்புக் காட்டுவதானால் எமது நலன்களுக்குப் பிரயோசனம் எதுவுமில்லை” என அமெரிக்கப் பிரதிநிதி ஒருவர் தெரிவித்த கருத்து (1977 இல்) மேற்குநாடுகளின் அக்கறையைத் துலாம்பரமாக்குகின்றது. இந்த வரிசையில் இரட்டைவேட நாயகர்களாக அடுத்து வருபவர்கள் கனடாவும் யப்பானுமாகும். ஆக்கிரமிப்பு நடந்த அடுத்த வருடமே சுகார்ட்டோவுக்கு மாபெரும் வரவேற்பளித்த கனடா அவருக்கு 200 மில்லியன் கடனுதவிக்கான வாக்குறுதியும் வழங்கியிருந்தது.

கனடா-இந் தோனேசியா வர்த்தக உறவில் வருடாந்தம் புரளும் தொகை 500 மில்லியன். விமானங்கள், நவீன ஆயுதங்கள் என்பவற்றைக் கனேடிய கம்பனிகள் விற்று விட்டுப் பதிலுக்கு சந்தனக் கட்டைகளையும் சிறுதானியங்களையும் கொண்டு போய்ச்

சேர்க்கின்றன. பிரதானமாக எண்ணெய் விற்பனையைக் குறிப்பிட வேண்டும். OPEC அமைப்பின் உறுப்பு நாடு இந்தோனேசியா.

இத்தகைய நயவஞ்சகம், சுயநலம் என்பவற்றிற்கிடையிலும் FRETILIN னின் கெரில்லாக்கள் போராட்டத்தைக் கைவிடுவதாக இல்லை. குறிப்பாக மாணவர்கள், தேவாலயக் குருமார், ஒரு சில ஆபிரிக்க நாடுகளின் முற்போக்காளர் போன்றோரின் ஆதரவுடன் போராட்டத்தைத் தொடர்கிறது முன்னணி. வருடாவருடம் நிலைமை சீரடைவதாக இந்தோனேசியா அறிக்கையிடுகிறது ஐ.நாவுக்கு. பொதுச்சபையும் ஒவ்வொரு ஆண்டும் தனது தீர்மானத்தை வலியுறுத்தி வந்தாலும் வாக்குகளின் பலம் இந்தோனேசியாவுக்கு ஆதரவாக மாறிவருவதும் தெரிகிறது. எப்படியாவது தீர்மானத்தைத் தோற்கடித்து ஐ.நா.வின் நிகழ்ச்சிப் பட்டியலிலிருந்து கிழக்குரிமோரை எடுத்து விட ஆக்கிரமிப்பு நாடு சற்றும் மனந்தளராத விக்ரமதித்தனாகச் செயற்படுகிறது. இதில் மேற்கு நாடுகளின் பரிபூரண ஆதரவு அதற்கு உறுதி செய்யப்பட்டு விட்டது.

கிழக்குரிமோரின் தலைநகர் டிலியில் 1991 டிசம்பரில் நடைபெற்ற படுகொலைகள் மிகப்பிரசித்தி பெற்றவை. இதுவரை இறந்து பட்டவர்களுக்கு அஞ்சலி செலுத்தவெனக்கூடிய மக்கள் கூட்டம் மீது இராணுவம் கண்முடித்தனமாகச் சுட்டது. 250 பேர் அந்த இடத்திலேயே மாண்டனர். வெளிநாட்டு நிருபர்கள் நான்குபேர் மாண்டனர். காயப்பட்டு வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்த யுவதிகளை அங்கேயே வைத்து இராணுவம் பாலியல் வல்லுறவு புரிந்ததாக சர்வதேச மன்னிப்புச்சபை கூறுகிறது. இதைக் கண்டித்து ஐ.நா.மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழுவில் தீர்மானம் வந்தபோது அமெரிக்க, கனடா, யப்பான், அவுஸ்ரேலியா போன்ற மனித உரிமைகள் ஜாம்பவான்கள் தலையிட்டு தீர்மானத்தின் கடுமையைத் தணித்து 'கவலையுடன் நோக்கப்படும் சம்பவங்கள்' என்று பதில் வாசகம் அமைத்தன. இந்தோனேசியாவுக்குள் நடைபெறும் மனித உரிமைகள் மீறல்களும் எவ்விதத்திலும் குறைந்தபாடாக இல்லை. முக்கிய பிராந்தியத்தில் அமைந்துள்ள பொருளாதாரச் சகபாடி என்பதன் அடிப்படையில் இந்தோனேசியாவைப் பொறுத்தவரையில் மனித உரிமைகள் என்பது அதன் தயவுக்குட்பட்ட விடயமாகிறது ஆனால் சிறுபான்மையினர் என நாமஞ்

சூட்டப்பட்ட கிழக்கு ரிமோரியரைப் பற்றிக் கவலைப்பட எவரு மில்லாத நிலைதான் மிகவும் வருத்தத்துக்குரியது.

எல்லா நாடுகளிலுமே சிறுபான்மையினர் பிரச்சினைகள் உள் ளதால் இந்தோனேசியா மீது கணைதொடுக்கப் பலரும் தயங்கு கின்றனர். குறுகிய முதலீட்டு லாபத்துடன் ஏராளமாகச் சம்பாதிக்க வழி செய்யும் நாட்டைப் பகைக்க மேற்கு நாடுகள் ஒரு போதும் முன்வரா. தமது குருதியை மட்டும் தானஞ் செய்து சுதந்திரம் பெறத் துடிக்கும் கிழக்கு ரிமோரிய மக்களின் நெஞ்சுறுதி இன்னும் எத்த னை நாளைக்கு நிலைக்கும் என்பது ஏமாற்றமான பதிலையே தரக்கூடும். கிழக்குரிமோர் பற்றிப் பத்திரிகைகள் எழுவதில்லை. ஐரோப்பிய நாடுகளிலுள்ள இடதுசாரிப்பத்திரிகைகள் இது பற்றி எழுதி வந்திருந்தாலும் தற்போதைய உலக அரசியலில் அவற்றின் செல்வாக்கும் கவனத்தைக் கவராது.

இந்நிலையில் அரசாங்க சார்பற்ற நிறுவனங்களும் கிறிஸ்தவ அமைப்புகள் சிலவுமே கிழக்கு ரிமோருக்கு ஊட்டமளிக்க முனைந் துள்ளன. இவ்வா ண்டு யூலையில் ஐ.நாவின் குழுவொன்று கிழக்கு ரிமோர் வந்தது. சித்திரவதை, காணாமற் போதல் பற்றிய அறிக்கை யை அது தயாரித்துள்ளது. இந்த அறிக்கை பற்றி எவ்விதப் பிரதி பலிப்பு ஏற்படும் என்பதை 1995 மார்ச்சில் மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு கூடும் போது கண்டு கொள்ளலாம். சர்வதேச மன் னிப்புச் சபை, ஏசியா உவாச், லண்டனிலுள்ள கிழக்கு ரிமோர் ஒற்றுமை அமைப்பு என்பன ஆற்றிவரும் பங்களிப்பை முழு உல கும் பாராட்ட வேண்டும். கிழக்கு ரிமோர் சுதந்திர நாடாகுமா அல் லது சிறுகச் சிறுக சிறுபான் மையினராகிப் போய் அடங்கிவிடுமா என்பது மனித உரிமைவாதிகளது விழிப்பிலேயே தங்கியுள்ளது.

(டிசம்பர், 1994)

இந்தோனேசியாவின் இரும்புப் பிடிக்குள் இரையாகிப்போன மேற்கு இரியான்!!

ஆதியிலே 'நியூ கினியா' என்றொரு தீவு இருந்தது. இது உலகத்திலேயே இரண்டாவது பெரிய தீவாகவும் இருந்தது. பாதியிலே, அந்நியர் படையெடுப்பால் பங்கு போடப்பட்டது இத்தீவு. கிழக்குப்பகுதி ஆஸ்திரேலியாவினுடாகப் போய்ப் பிரித்தானிய ரைச் சேர்ந்து பின்னர் பாப்புவா நியூகினியா என்ற புதிய நாடாக உருப்பெற்றது. மேற்குப் பகுதி டச்சுக்காரரினுடாகப் போய் ஐ.நா. என்ற தரகர்கைமாறி இந்தோனேசியாவின் இரும்புப் பிடிக்குள் விழுந்தது. புதிய நாடு ஒன்று இருக்கவேண்டிய இடத்தில் இந்தோனேசியாவின் இன்னொரு மாகாணத்தைப் பார்க்க வேண்டிய துரதிர்ஷ்டம். ஆனால் யாரைக் குற்றஞ் சொல்லலாம்? விடைகாண இந்த ஆய்வினை மேற்கொள்வோம். இந்தோனேசியா, ஆஸ்திரேலியா, நெதர்லாந்து, பாப்புவா, நியூகினியா என்று பலரதும் பாவங்கள் குவிக்கப்படும் பூமியாக மேற்கு இரியான் இன்று பரிதாபமாகக் காட்சியளிக்கின்றது. இதற்குள்ளேதான் குற்றவாளியைக் குறிவைக்க வேண்டியுள்ளது. இன்று இங்கு மக்கள் தொகை 24 லட்சத்து 30 ஆயிரம். ஆனால் இதில் இரியான் மக்கள் 20 லட்சம் அளவிலேயே உள்ளார்கள்.

ஏராளமான ஆதிவாசிகளின் பிரிவுகளும் பல்வேறு வகையான வழக்காறுகளும் கொண்ட மக்கள் வாழ்ந்த தீவு நியூகினியா. இதனுடைய பழைய பெயர் எமாலுக்காஸ்தீவு என இருந்திருக்கலாம் என்கிறார்கள் ஆய்வாளர்கள். ஏறக்குறைய 1,000 வகையான மொழிவழக்கு இத்தீவில் நிலவுவதாகவும் நம்புகிறார்கள். நரமாமிசம் சாப்பிடுபவர்களும் வெளியுலகு பற்றிய அறிவேதும் இல்லாதவர்களும் இங்கு இன்னும் வாழ்கிறார்கள் என்பது ஊர்ஜிதமாகி

யுள்ளது. அபிவிருத்தி இவர்களை எட்டக்கூடாது என்பதில் அக்கறையுள்ள சக்திகள் அநேகமாக இருப்பதால் இத்தீவின் மேற்குப்பகுதி மக்களுக்கு தாம் யாரால் ஆளப்பட்டோம், இப்போது யாரால் ஆளப்படுகிறோம் என்பது கூடத் தெரியாதிருக்கின்றது. அதைத் தெரிந்து கொள்ளும் அக்கறை கூட அவர்களுக்கு இல்லை. பன்றிக் கொழுப்பைப் பூசிக் குளிரிலிருந்து மேனியைப் பாதுகாக்கிறார்கள் இயற்கையான மலையரண், சகதியான நிலம், அடர்ந்த காடுகள் என்பவற்றால் எல்லாவித ஊடுருவல்களையும் தடுத்து நிற்கும் இப்பிரதேசம் இந்தோனேசியாவின் இரும்புப்பிடிக்குள் சிக்கிய போதும் இன்னும் குற்றுயிராய்க் கிடந்து சுதந்திரக் காற்றைச் சுவாசிக்கும் வேட்கையை வெளிப்படுத்தி வருகிறது.

போர்த்துகேயர், ஸ்பானியர், டச்சுக்காரர். பிரிட்டிஷார், பின்பு ஜேர்மனியர் என்று வெள்ளைத் தோலுள்ளவர்கள் காலத்துக்காலம் சுற்றிவந்த பகுதியாக இந்தத் தென் கிழக்காசியப் பிரதேசம் விளங்கிய போதிலும் நியூகினியா என்ற தீவில் அரசாங்கம் அமைக்கும் எண்ணம் இவர்களில் எவருக்குமே இருந்திருக்கவில்லை. தீவின் கரைகளில் வர்த்தகர்கள் இறங்கிச் சென்றிருந்தாலும் ஐரோப்பிய அரசுகள் தீவின் மீது ஆதிக்கஞ் செலுத்தும் விருப்பைக் காட்டவில்லை. ஆயினும் முதன் முதலில் டச்சுக்காரர் 1848இல் இத்தீவின் கரையோரங்களை உள்ளடக்கியதாகத் தமது எல்லைகளைப் பிரகடனப்படுத்தினர். கிழக்கிந்தியத்தீவுகளான சுமாத்ரா, யாவா, பாலி, புளோரஸ், சுளவெசி, மொலுக்காஸ் என்பவற்றுடன் சேர்த்து நியூகினியாதீவின் மேற்குக் கரைகளையும் உள்ளடக்கியதாகத் தமது டச்சுக்கிழக்கிந்தியத் தீவுகள் அமைந்துள்ளதாக டச்சுக்காரர் பிரகடனப்படுத்தினர்.

போதுமான வளங்கள் கொண்ட பிரதேசமாகவும் இன்றும் உலகில் முழுதாக ஆராயப்படாத நிலப்பகுதியாகவும் அமைந்துள்ள இந்த மேற்குத் தீவினுள் டச்சுக்காரர் அதிகதூரம் செல்லவில்லை. கரையோரச் சிறு நகரங்களையும் துறைமுகங்களையும் அமைத்ததோடு நின்று விட்டனர். பின்னாட்களில் இப்பகுதியை திறந்த வெளிச் சிறைச்சாலையாகவே டச்சுக்காரர் பயன்படுத்தினர்.

இந்தோனேசியாவில் சுதந்திரம் கோரிப் போராடிய தேசியவாதிகள் பலர் இங்கு கொண்டு வந்து அடைக்கப்பட்டனர். ஆக, எவ்வித அக்கறையுமின்றி ஏனோ தானோவென்று டச்சுக்காரர் கையகப்படுத்திய பகுதி பின்பு மேற்கு இரியான் என்று பெயர் பெற்றது. இதன் பின்னர் சிறிது காலத்துக்குள்ளாகத் தீவின் வடகிழக்குப் பகுதி ஜேர்மனியின் கைகளில் வந்தது. குயின்ஸ்லாந்திலிருந்த (ஆஸ்திரேலியா) பிரிட்டிஷாரின் முகவர், எங்கே தென்கிழக்கு நியூகினியா வும் ஜேர்மன் வசம் போய்விடுமோ என்ற அச்சத்தில் 1883 இல் அப்பகுதியைப் பிரிட்டனின் ஆள்புலமாகப் பிரகடனப்படுத்தினார். இதை இலண்டன் கூட அப்போது விரும்பியிருக்காமல் தனது முகவரின் செயலைக் கண்டித்ததாகவும் வரலாறு கூறுகிறது. ஆனால் பின்னர் அதுவே ஆஸ்திரேலியாவுக்கு இயற்கை அரணுமாயிற்று.

ஆஸ்திரேலியா என்ற புதிய நாடு உதயமானதும் நாம் மேலே குறிப்பிட்ட நியூகினியாத் தீவின் கிழக்குப் பகுதியை நிர்வகிக்கும் பொறுப்பைப் பிரித்தானியா சார்பில் அது ஏற்றுக் கொண்டது. (1901) பின்பு முதலாம் உலகப் போரில் தீவின் வடகிழக்குப் பகுதியையும் ஜேர்மனியிடமிருந்து ஆஸ்திரேலியா கைப்பற்றிக் கொண்டது. போரில் முடிவில் நாடுகள் அவை (League of Nations) உருவான போது ஆஸ்திரேலியா தீவிரப் பிரச்சாரஞ் செய்து தீவின் கிழக்குப் பகுதி முழுவதையும் தன்னோடு இணைத்துக் கொண்டது.

முடிவிலிருந்து ஆரம்பம்

இப்போது நியூகினியா என்ற தீவின் கதை முடிந்து புதிய கதை ஆரம்பமாகி விட்டது. தீவின் மேற்கே டச்சுக்காரர். கிழக்கே பிரிட்டனின் சார்பில் ஆஸ்திரேலியா அரசு. ஆனாலும் தீவின் ஆதிவாசிகள் தமது விருப்பம்போல் கிழக்கு-மேற்காக எல்லைகளைக் கடந்து உலாவிவர முடிந்தது. எல்லைக் காவல்களில் அதிக சிரத்தையைக் குடியேற்ற நாட்டு அரசாங்கங்கள் காட்டவில்லை. இரண்டாம் உலகப்போரில் யப்பானியர் தீவின் கிழக்குப் பகுதியில் இறங்கிவிட்டனர். பப்புவா நியூகினியாப் பிரதேசம் யப்பானியரிடமிருந்து மீட்கப்பட்டு - ஆஸ்திரேலியாவின் நீண்ட கால அபிவிருத்

திப் புறக்கணிப்பைத் தொடர்ந்து 1975 செப்டெம்பரில் பப்புவா நியூகினியா என்ற புதிய அரசாக மலர்ந்தது. சுதந்திரம் பாரதூரமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தும் எனப் பழமைவாதிகள் அச்சுறுத்திய போதிலும் பப்புவா நியூகினியாவில் அப்படியான மோதல்கள் எதுவுமே உருவாகவில்லை.

இன்று மேற்கு இரியான் என்ற மேற்கு தீவும் பப்புவா நியூகினியா போன்ற புதிய நாடாக மாறியிருக்கலாம். அல்லது இரண்டு மே ஒன்றிணைந்து நியூகினியா நாடாக வந்திருக்கலாம். அல்லது அயலிலுள்ள மொலூக்காஸ் தீவுகளுடன் சேர்ந்து ஒரு கூட்டமைவாக (Federation) ஏற்பட்டிருக்கலாம். இந்த மூன்று தேர்வுகளுக்கும் மாறாக மேற்கு இரியான் ஏன் இந்தோனேசியாவிடம் சிக்கியது? இன்று மேற்கு இரியானின் சுதந்திர தாகம் பப்புவா நியூகினியாவுக்கு - வெளியுறவுப்பிரச்சினையில் முதலாமிடத்தில் உள்ளது. ஆஸ்திரேலியாவுக்கும் இது தலையிடியே. தான் தலையிட வேண்டிவரும் என்பதை நன்கறிந்துள்ள ஆஸ்திரேலியா இயன்றளவுக்கு இந்தோனேசியாவுடன் ஒத்துப் போய்ச் சமாளிக்கவே விரும்புகிறது. காரணத்தை முன்பே பார்த்திருக்கிறோம்.

மேற்கு இரியான், உறவில் ஆஸ்திரேலியப் பக்கமே சாயல் கொண்டுள்ளதே தவிர இந்தோனேசியாவின் பக்கமல்ல. இங்கு வாழும் மக்கள் கறுப்பாகவும் அகன்ற மூக்குடையோராகவும் இருந்தாலும் இவர்களைப் பொதுவில் 'பாப்புவான்' என்ற பொதுக்குழுவினுள்ளேயே அடக்க முடியும். இஸ்லாமியர், கிறிஸ்தவர் என்பவர்களை விட பழைய மரபிலான வணக்க முறைகளையே மக்கள் பின்பற்றுகிறார்கள். இந்தோனேசிய மக்களுக்கும் இவர்களுக்கும் இடையில் எவ்விதத் தொடர்புமில்லை. அரசியல் ஊடுருவலைத் தவிர, மக்களின் விருப்பு என்ன என்று அறியப்படாததாலேயே தீவு இந்தோனேசியாவின் ஒரு பகுதியாக்கப்பட்டது.

டச்சுக்காரரிடமிருந்து விடுதலை பெற்றுச் சுதந்திர நாடாகப் போகும் கிழக்கிந்தியப் பகுதிக்கு என்ன பெயர்? எத்தனை தீவுகளை உள்ளடக்குவது? என்ற பேச்சுவார்த்தை 1945 இல் நடந்த போது மேற்கு இரியானை அதில் உள்ளடக்குவதா என்பதில் பலத்த

கருத்த வேறுபாடிருந்தது. கலாசாரரீதியில் ஒருமித்த பகுதிகளை ஒன்றிணைத்துப் புதிய நாடு அமையட்டும் என்றனர் சிலர். இப்படிப் பார்த்தால் மேற்கு இரியான் உள்ளடங்காது. மலேசியாவின் சில பகுதிகளை உள்ளடக்க வேண்டியிருந்திருக்கும். ஆனால் சுகார்ட்டோவின் கருத்தில் டச்சுக் குடியேற்றப்பகுதிகள் முழுவதையும் அப் பிராந்தியத்தில் உள்ளடக்கியதாகப் புதிய நாடு அமைய வேண்டும். இதில் மேற்கு இரியானும் உள்ளடங்க வேண்டும். இறுதியில் சுகார்ட்டோவின் கருத்தையொட்டியே இந்தோனேசியா உருவாக்கப்பட்டது. ஆனால் மேற்கு இரியான் பற்றிப் பின்னர் தீர்மானிக்கலாம் என்று ஒப்புக் கொண்டனர் டச்சுக்காரர்.

வளமிக்க இத்தீவினை விரைவில் அபிவிருத்தி செய்து தமக்குச் சாதகமான நாடாக மாற்றுவதற்குத் திட்டமிட்ட டச்சுக்காரர் 1949 இலிருந்து அதற்கான முயற்சிகளில் ஈடுபட்டனர். ஆனால் எதிர்ப்பு மூன்று பக்கங்களிலிருந்தும் வந்தது. நெதர்லாந்து, இந்தோனேசியா, மேற்கு இரியான் மக்கள் என மூன்று தரப்பினரும் நெதர்லாந்து அரசின் அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகளை ஆதரிக்கவில்லை. அதிலிருந்து 'கைகமுவும்' நடவடிக்கை ஆரம்பமாயிற்று. இங்கு படையெடுக்கும் அறிகுறிகளையும் இந்தோனேசியா காட்டியது. இங்கு சுகார்ட்டோ கெட்டித்தனமாக இருமுனைத் தாக்குதல் கொடுத்தார். நாட்டுக்குள்ளே டச்சுக்காரரைத் தொல்லைப்படுத்தி அப்பிராந்தியத்திலிருந்து அகற்றும் முயற்சி ஒருபுறம் நடக்க, மறுபுறத்தில் ஐ.நா.வில் அரசியல் போர் தொடுத்த அவர் இரண்டாவதில் எதிர்பாராத வெற்றியையும் பெற்றுவிட்டார். இங்கே நெதர்லாந்தை ஆஸ்திரேலியா ஆதரிக்க அமெரிக்காகையை விரித்து விட்டது. மேற்கு இரியான் விரைவில் தனது கைவசமாகும் என இந்தோனேசியா திருப்திப்பட்டுக் கொண்டது. 1962 ஒக்டோபரில் நாடு ஐ.நா.வின் பொறுப்பில் ஒப்படைக்கப்பட்டது. 1963 மேயில் ஐ.நா மேற்கு இரியானை இந்தோனேசியாவிடம் ஒப்படைத்தது.

நெதர்லாந்து சார்பில் ஐ.நா. ஒரு முக்கிய வாக்குறுதியளித்தது. 1969 இல் மக்கள் விருப்புக் கண்டறியப்பட்டு அதன் பின்னரே

மேற்கு இரியானின் அரசியல் எதிர்காலம் தீர்மானிக்கப்படும் என்பதே இந்த வாக்குறுதி. இந்தச் சர்வசன வாக்கெடுப்பை நடாத்தும் பொறுப்பு ஐ.நா. வையே சாரும். ஆதிவாசிகளின் தலைவர்கள் சிலரை அழைத்து அவர்களின் கருத்தைக் கேட்டு அதுவே அந்தந்தக் குழு மக்களின் கருத்தென்று இந்தோனேசியா அதிகாரிகள் வெளிக்காட்ட ஐ.நா. அவதானிகள் மௌனமாகி விட்டனர். இத்தேர்தல் மூலம் ஐ.நா பலத்த கண்டனத்தை எதிர் கொண்டது. தேர்தல் முடிவை ஐ.நா பொதுச்சபை 1969 நவம்பரில் உறுதிப்படுத்திய போது (30 நாடுகள் வாக்களிப்பில் கலந்து கொள்ளவில்லை) மேற்கு இரியானின் சுயநிர்ணய உரிமைக்கு கல்லறை கட்டப்பட்டு விட்டது.

விடுதலைப் போராட்டம்

ஏற்கெனவே இருந்து வந்த சில முணுமுணுப்புக்கள் முனைப்படைந்து 1963இல் சுதந்திரப் பாப்புலா இயக்கம் (OPM) என்பது உருவாகியது. உண்மையில் டச்சுக்காரருக்கு எதிராக ஆரம்பிக்கப்பட்ட இயக்கமாயினும் இந்தோனேசியாவின் இனவாதப் போக்கால் அதற்கு எதிரானதாக மாற்றம் பெற்றது. ஆனால் மேற்கு இரியானின் பூகற்ப அமைப்பு முறையால் இந்த இயக்கம் மக்களை ஒன்று திரட்டிப் பெரிய கிளர்ச்சி எதனையும் 1969இல் நடாத்த முடியாமற் போயிற்று. இந்தோனேசியாவில் ஆட்சிமாற்றம் ஏற்பட்டு சுகார்ட்டோ தலைவரானதும் மேற்கு இரியானில் அபிவிருத்தி வேலைகளைத் தீவிரமாக முன்னெடுத்தார். பாப்புலா நியூகினியா சுதந்திரம் பெற்று அங்கு குழப்பம் ஏற்பட்டால் அது மேற்கு இரியானுக்கும் பரவும் என்று அச்சப்பட்ட சுகார்ட்டோ ஆகக்கூடுதலான செலவுகளை இந்தமாகாணத்துக்கு என ஒதுக்கினார். புதிய நாடான பாப்புலா நியூகினியாவுடன் எல்லைப் பேச்சுவார்த்தைகளையும் சமரசமாக நடாத்தி முடித்தார். இதனால் OPM இயக்கம் பாப்புலா விலிருந்து பெற்றுவந்த ஆதரவும் அடைக்கலமும் வெகுவாகக் குறைந்து போயின.

ஆனாலும் போராட்டம் ஓயவில்லை. 1976-78 காலப்பகுதிக்குள் 3,515 இந்தோனேசியா இராணுவ வீரர்களும் 5,269

இரியத்தீவிரவாதிகளும் பொதுமக்களும் கொல்லப்பட்டதாகச் செய்திகள் கூறுகின்றன. 1977 செப்டெம்பரில் இந்தோனேசிய இராணுவ விமானமான DC3 ஐ கெரில்லாக்கள் சுட்டு வீழ்த்தியமை குறிப்பிடத்தக்கது. 1978-யூலையில் இந்தோனேசியா இராணுவத்தின் சிரேஸ்ட அதிகாரிகளைச் சிறைப்பிடித்து அவர்களைப் பணயம் வைத்துச் சர்வதேச மகாநாடொன்றை நடாத்துமாறு வற்புறுத்தினர் கெரில்லாக்கள். ஆனால் பின்னர் இவர்கள் விடுவிக்கப்பட்டனர். மகாநாடும் நடைபெறவில்லை.

பாப்புவா நியூகினியா மக்களில் கிராமவாசிகள் இரியான் மக்களின் சுதந்திரப் போரை ஆதரிக்கின்றனர். ஆனால் அரசாங்கம் பகிரங்கமாக ஆதரவு எதனையும் வழங்கவில்லை. மறுபுறத்தில் ஆஸ்திரேலியா இரண்டுங் கெட்டான் நிலையிலிருந்து வந்த போதிலும் தற்போது இந்தோனேசியாவுக்கு ஆயுத உதவி வழங்கும் நிலையிலுள்ளது. இது வியட்நாம் ஏற்படுத்திய அச்சமே. 1979 இல் சுகார்ட்டோ பாப்புவா நியூகினியாவுக்கு விஜயஞ் செய்தார். அங்கிருந்து கெரில்லாக்களுக்கு உதவியெதுவும் வரக்கூடாதென உறுதி செய்து கொண்டு புறப்பட்டார். ஆனால் மேற்கு இரியான்-பாப்புவான் நியூனியா எல்லைகள் முழுதையும் காவல் செய்வது என்பது பாப்புவான் அரசாங்கத்துக்கு முடியாத காரியம்.

கெரில்லாக்களின் எண்ணிக்கை தற்போது ஆயிரம் மட்டுமே என மேற்கு நாட்டுப் பத்திரிகையாளர்கள் கூறுகின்றனர். இங்கிருக்கும் கிறிஸ்தவ மிஷனரி மாரின் உதவிகள் கெரில்லாக்களுக்கு உண்டென்று இராணுவம் நம்புகின்றது. தன்னுடைய வழமையான இனவாதப் போக்குடன் மேலும் வெறுப்பூட்டும் வகையிலான சுரண்டலையும் இந்தோனேசிய அரசாங்கம் இங்கு மேற் கொண்டுள்ளதால் போராட்டம் ஓய்ந்துவிடும் என்று நம்புவதற்கில்லை. இவ்விவகாரத்தை வேறுநாடுகள் விவாதிக்காதபடி இயன்றளவு தடுப்பதுதான் அரசாங்கத்தின் பிரதான நோக்கம். பாப்புவா நியூகினியாவுடனான எல்லைப் பிரச்சினையாக மட்டும் இதை நிறுத்திக் கொண்டால் போதும் என்பதும் அரசின் விருப்பமாகிறது.

ஏற்கெனவே பார்த்ததைப் போன்று, இந்தோனேசியா இராணுவ அதிகாரிகளின் முதலீடுகள் இங்கு பெருமளவில் உள்ளன. மேற்கு இரியானின் வளங்களை இரியான் மக்கள் பகிர்வதைவிட ஐகார்த்தாவிலுள்ளவர்கள் விழுங்க வேண்டும் என்பதிலேயே இராணுவம் கவனஞ்செலுத்துகிறது. சித்திரவதை ஆயுட்சிறை இரண்டுமே இங்குள்ளவர்களுக்குப் பரிசாகக் கிடைக்கிறது. மேற்கு இரியான் என்ற பெயரையே இந்தோனேசியா மயப்படுத்தி இரியான் ஜாயா என்று வரைபடத்தில் குறித்தாயிற்று. மேற்கு இரியானின் சுயநிர்ணய உரிமையைக் காப்பாற்றுவதில் ஐ.நா. மிகமோசமான தோல்வியைத் தழுவிற்று. அதனால் இரியான் மக்கள் இனவாத அரசின் கீழ் இன்று இறுதி மூச்சு விட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

(ஜனவரி, 1995)

திபெத் : இரட்டை வேடதாரிகளை இனங்காட்டுகின்றது !

இனப்பிரச்சினைத் தீர்வுகள் தொடர்பிலும் சிறுபான்மையினர் பட்டுவரும் அவலங்கள் தொடர்பிலும் திபெத்திய மக்களின் பரிதாப நிலை இரண்டு வகையில் கவனத்தை ஈர்க்கின்றது. திபெத்திய மக்கள் தொகையில் ஆறிலொரு பங்கினை சீன இராணுவம் ஏப்பம் விட்டுவிட்டது. ஆனால் இந்த எண்ணிக்கை பற்றி - மொத்தத்தில் 12 லட்சம் இறப்புகள் பற்றிப் பெரியவர்கள் பெரிதாக எதுவுமே அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. 1951-1979 இடையிலேயே இத்தகைய இழப்புகள் பெருமளவில் இடம் பெற்றிருந்தன. திபெத்தியர்களுடைய எதிர்ப்பு மும்முரமடைந்த வேளைகளில் 17 அம்ச உடன்படிக்கை தலாய்லாமாவினால் மீறப்பட்டது. 1959 ஏப்ரல் 24 இல் அவர் இந்தியப் பிரதமர் நேருவைச் சந்தித்து நிலைமையை விளக்கினார். யூன் 20 ஆந் தேதியன்று உடன்படிக்கையைத் தான் தூக்கி எறிந்து விட்டதாக திபெத்தியத் தலைவர் பகிரங்கமாக அறிவிப்புச் செய்தார், அத்தோடு அவர் இந்தியாவில் அரசியல் அடைக்கலமும் பெற்றுக் கொண்டார்.

விசாரணையற்ற தடுப்புக்காவல், கண்ட இடத்தில் வைத்தே சுட்டுக் கொல்லுதல், இயந்திரமயமான கீழ்ப்படிவு இவை மட்டுமே திபெத்தியர்களுக்குச் சீனா வழங்கிய சுதந்திரமும் அபிவிருத்தியும் என்பதாயிற்று. திபெத்தியர்கள் தாய்நாட்டில் படும் அவதியையும் அவர்கள் அகதிகளாகச் சென்று அல்லலுறுவதையும் சொற்களை வைத்து விளக்க முற்படுதலில் பிரயோசனமில்லை. நாளடைவில் திபெத்தியர்களை திபெத்துக்குள்ளேயே சிறுபான்மையிராக்கும் முயற்சியில் சீனா திட்டமிட்டுச் செயற்பட்டுவந்துள்ளது. இந்த நோக்கில் இராணுவம் கிராமம் கிராமமாக அனுப்பப்பட்டது.

இதனாலேயே இனவிகிதாசாரத்தை மாற்றும் முயற்சியே தனக்கு முதற்கவலையாக இருப்பதாக தலாய்லாமா தொடர்ந்தும் முறைப்பட்டு வருகின்றார். மக்கள் குழுவை இடம் மாற்றுதல், திபெத்தியர்களைச் சீனர்களுடன் ஒன்று கலக்க வைத்தல் என்ற வழிகள் நன்கறியப்பட்ட இனப்படுகொலை ஆயுதங்கள். இவை திபெத்தில் தாராளமாக உபயோகிக்கப்படுகின்றன.

ஐ.நா.தனது 1956 தீர்மானத்தில் கொலை, பாலியல் வல்லுறவு, எதேச்சாதிகாரக் கைது, சித்திரவதை என்பன பெருமளவில் நிகழ்த்தப்படுவதால் அங்கு சுதந்திரம் அடியோடு இல்லாமற்போய்விட்டது எனக்கூறியுள்ளது. அரசுக்குச் சிறப்பாக உரிய சில சலுகைகளின் கீழ் சீன அரசாங்கம் தொடர்ந்து தப்பித்து வந்தது. அரசு எதையும் செய்து தப்பிக்கலாம் என்ற விவஸ்தை கெட்ட கோட்பாட்டுக்குத் திபெத்தில் சீனா நடாத்தும் அட்டூழியம் நல்ல ஆதாரமாகின்றது.

4150 C.C.

சர்வதேசச் சட்ட அறிஞர் ஆணைக்குழு திபெத்துக்கு வந்து முழு அளவிலான விசாரணை நடாத்தியது. பலரைப் பேட்டி கண்டது. அதனது விசாரணையிலிருந்து தெரியவந்த தகவல்கள் மிகப் பயங்கரமானவையாக இருந்தன. ஆயிரக்கணக்கானோர் இறந்தனர். இராணுவ நடவடிக்கைகளில் மட்டுமன்றி தனித்தனியாகவும் வேண்டுமென்றேயும் கொல்லப்பட்டிருந்தனர். கம்யூனிஸத்தை எதிர்த்தமைக்காக, பணம் கறப்பதற்காக, அவர்களுடைய அந்தஸ்து, பதவி என்பவற்றுக்காக, மதத்தைத் துறக்க மறுத்தமைக்காக என்று அநாகரீக காரணங்களுக்காக கொல்லப்பட்டிருந்தனர். சூடுபட்டு, தடியடிபட்டு, சிலுவையில் அறையப்பட்டு, உயிருடன் புதைக்கப்பட்டு, நீரில் மூழ்கடிக்கப்பட்டு, துண்டு துண்டாக வெட்டப்பட்டு என்றெல்லாம் பலரும் மரணத்தைத் தழுவினர்.

மதகுருமார் அடிமைகள் போலக் கொண்டு செல்லப்பட்டு வேலை வாங்கப்பட்டனர். மடாலயங்களும் வழிபாட்டுத் தலங்களும் இராணுவ முகாம்களாக மாறின. தலாய்லாமா வாழ்க என்று கோஷிக்காமலிருப்பதற்காக மக்களின் நாக்குகளைப் புண்ணாக்கி விட்டது இராணுவம். இனப்படுகொலை நிச்சயமாக இடம் பெற்

றுள்ளது என்று ஆணைக்குழு அறிக்கையிட்டது. திபெத்திலுள்ள பெளத்தர்களை அழிப்பதே சீனாவின் நோக்கம் என்பதை அறிக்கை வெளியாக்கியது. கலாசார ரீதியான படுகொலையை நிறுத்துங்கள் என்று பிரித்தானிய பிரபுக்கள் சபையில் உவீத்தெரன் பிரபு உணர்வு பொங்க முழக்கமிட்டார் 1993இல். ஆனால் பிரிட்டன் இன்னும் கண்திறக்கவில்லை.

உயிர்வாழ உரிமை இல்லை, உணவு தேட முடியாது, உடையைக் கூட இராணுவம் விட்டு வைப்பதில்லை. இந்நிலையில் மனித உரிமைகள் பற்றிப் பெரிதாக வெளியில் பிதற்றுகிறார்கள் என்று திபெத்திய அகதிகள் குழுகிறார்கள். நாட்டின் சுற்றாடல் அடியோடு மாற்றப்பட்டு வருகிறது. மனிதப் பிறவியே கேவலப்படுத்தப்படுகிறது. கேட்பார் எவருமற்ற நிலையில் திபெத்தின் சுதந்திரம் சீன இராணுவத்தின் காலடியில் மிதிபடுகிறது. சீனாவின் இராஜாீக வல்லமை திபெத்தின் குரலைக்கூட நசுக்கிவிடுகின்றது. வெளிநாடுகளில் பிரச்சாரத்தை மேற்கொள்ளும் திபெத்தியர் பலவித இன்னல்களுக்கும் உள்ளாகின்றனர். பிரதிநிதிகள் வெளியேற்றப்படுவர் அல்லது பேசுவதற்கு அனுமதி மறுக்கப்படுகிறது. இதற்கு சீனாவின் அசுர வல்லமை பல விதங்களில் பாவிக்கப்படுகின்றது.

உதாரணமாக, 1993 யூனில் வியன்னாவில் நடைபெற்ற மனித உரிமைகள் மகாநாட்டில் தலாய்லாமா பேசமுடியாதவாறு தடுக்கப்பட்டார். சர்வதேச மன்னிப்புச் சபை இதனைப் பலமாகக் கண்டித்தது. யூலை 1993இல் தலாய்லாமா ஜப்பானுக்கு ஆறு நாள் விஜயம் மேற்கொள்ள இருந்தார். சீனாவின் தூண்டுதலால் விஜயம் தடைப்பட்டது. நோபல் பரிசு பெற்றவர்களை அனுமதிக்கும் கூட்டங்களில், அதே பரிசைப் பெற்றவரான தலாய்லாமா அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. நோபல் பரிசாளர்கள் இதனால் பல கூட்டங்களைப் பகிஷ்கரித்து ஆன்மீகத்தலைவருக்க தமது ஆதரவை வெளிக்காட்டியுள்ளனர். வியன்னாவில் இதனால் பல ஆர்ப்பாட்டங்களும் மாகாநாட்டு மண்டபத்துக்கு வெளியில் இடம் பெற்றன.

அமெரிக்காவுக்கு முதன் முதலில் 1972 இல் சென்றிருந்த தலாய்லாமா அமெரிக்க மக்களின் சுதந்திர உணர்வைப்பாராட்டிய அதே வேளை நியூயோர்க் நகரம் குப்பையாக இருப்பதாகப் பகிரங்கமாகவே கண்டித்தார். பிச்சைக்காரர்களை கண்டு திகைத்துப்

போனார். அமெரிக்க அரசியல் முறைமை அதனது சொந்த இலட்சியங்களுக்கு ஏற்ப செயற்படவில்லை எனக் கண்டித்தார்.

1987 செப்டெம்பரில் வாஷிங்டனில் வைத்து தலாய்லாமா தனது சமாதானத் திட்டத்தை வெளியிட்டார். திபெத்துக்கான ஐந்து அம்சத்திட்டம் என இது குறிப்பிடப்படுகிறது. திபெத்தைச் சமாதானப் பிரதேசமாக மாற்றுதல், மானிடமும் இயற்கையும் ஒன்றித்து வாழும் நிலை ஏற்பட வேண்டும், மனித உரிமைகள், ஜனநாயகம் மதிக்கப்படல், சுற்றாடல் பாதுகாக்கப்படல், சீனர்களைத் திபெத்தில் கொண்டு வந்து குவித்தலைத் தடுத்தல் என்பவையே இந்தத் திட்டங்களாகும்.

1993 மேயில் அமெரிக்க செனட்டில் திபெத் பற்றிக் செனட்டர் மொய்னிகன் பின்வருமாறு பேசியுள்ளார்:

“இன்று கிளின்ரன் வரலாறு படைத்துள்ளார். சீனர்கள் திபெத்துக்குள் நுழைதல், திபெத்தின் அடையாளத்தையும் கலாசாரத்தையும் அச்சுறுத்துகிறது என்று ஜனாதிபதி கூறியுள்ளார். இது முதன் முதலாக திபெத் மீதான ஆக்கிரமிப்புக் குறித்த அமெரிக்காவின் எதிர்ப்புக்குரலாக அமைகிறது எங்கள் உறவுகளில் இந்த ஆக்கிரமிப்பு நிச்சயம் முக்கிய பிரச்சினையாகிறது”.

1964 செப்டெம்பரில் ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயணன் பின்வருமாறு பேசியுள்ளார்: 1959இல் நான் கூறியுள்ளதையே இப்போதும் வலியுறுத்துகிறேன். இந்தியா ஐ.நா.வில் திபெத்தின் சுதந்திரத்துக்காக வாதிட வேண்டும். நடுநிலைமை என்று தட்டிக் கழிக்கக் கூடாது. கலாசாரப் படுகொலையும் சுயநிர்ணய உரிமை மறுப்புமாக இது அமையும். இதில், இவ்விரு விடயத்திலும் எங்கள் ஆதரவு திபெத் பக்கமே இருக்கவேண்டும்”. 1984 மேயில் ஆசிய விஜயம் செய்த பரிசுத்த பாப்பரசர் ‘திபெத்திய மக்கள் தமது சொந்த இடத்துக்குத் திரும்ப வேண்டும். சுதந்திரமும் சுயநிர்ணய உரிமையும் அவர்கள் பெற வேண்டும்’ என வலியுறுத்திச் சென்றார். ஆனால் பாப்பரசர் கூறியதைச் செயற்படுத்த மேற்குநாடுகள் சீனாவைத் தூண்ட இதுவரை முன்வரவில்லை என்பதே மிக விசனத்துக்குரியது.

(மார்ச், 1995)

இனத்துவக் கட்சிகளும் சிறுபான்மையினர் வாக்குகளும்!

ஜனநாயகத்தின் பிரிக்க முடியாத அம்சமான கட்சி அரசியலினால் ஏற்படும் நன்மை தீமைகளை ஜனநாயகத்துக்கு மாற்றீடான ஏற்பாடுகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது மட்டுமே ஜனநாயகம் 'பரவாயில்லை' என்ற எண்ணம் தோன்றுகிறது. மற்றும்படிக்கு, ஜனநாயகத்தையும் சர்வாதிகாரத்தையும் வேறுபடுத்தும் காரணிகளில் கட்சி அரசியலினால் ஏற்படும் தீமைகளே ஜனநாயகத்தின் மீது எமக்கிருக்கும் பிடிப்பினைக் குறைப்பதாக இருப்பதை நன்கு அவதானிக்கலாம். சில விடயங்களில் நம்மைப் பிடித்த பிசாசுகள் (Necessary Evil) சிலவற்றுக்கு அவசியம் இருந்தே தீரும். அதனைத் தவிர்க்க முற்பட்டால் ஏற்படுஞ் சேதம் இன்னும் அதிகமாகலாம்.

கட்சி அரசியலின் பெறுபேறாக அரசியற் பெரும்பான்மை, சிறுபான்மை என்று நிரந்தரப் பிளவு சமூகத்தில் ஏற்பட்டு விடுகின்றது. நிரந்தரப் பிளவினால் சமூகம் பாதிக்கப்படாமலிருப்பதை ஓரளவுக்கேனும் உறுதிப்படுத்தவே காலத்துக்குக் காலம் பெரும்பான்மை - சிறுபான்மை அதிகாரம் கைமாற்றப்படுகின்றது. இந்தக் கைமாற்றல் தாமதமாகுதலும் சமூகத்தின் நிரந்தரப் பிளவுக்கு மேலும் ஊக்கமளிப்பதாகவே போய்விடும். இதனைத் தடுக்க நியாயமான வழிகளில் முயல்வது வாக்காளர்களுக்குள்ள இன்றியமையாத கடமையாகிறது. அமெரிக்காவிலும் பிரிட்டனிலும் முறையே குடியரசுக் கட்சி - ஜனநாயகக்கட்சி; கன்சர்வேட்டிவ் கட்சி - தொழிலாளர் கட்சி என்பவற்றுக்கிடையே காலத்துக்குக்

காலம் அதிகாரக் கைமாற்றம் நடைபெற்று வருவதைக் காண்கிறோம். இங்கே பெரும்பான்மை - சிறுபான்மைப் பிரிவு இனரீதியாலன்றிக் கொள்கை ரீதியில் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

பல்வேறு இனக்குழுக்கள் வாழுஞ் சமூகமொன்றில் சமூகப் பிளவு கட்சிகளின் கொள்கை அடிப்படையில் ஏற்படுவதற்குப் பதிலாக வேறு காரணிகளின் அடிப்படையில் எழும் அபாயமுண்டு. அமெரிக்கர்களில் கறுப்பர்கள் ஜனநாயகக் கட்சியினர், வெள்ளையர்கள் குடியரசுக் கட்சியினர் எனத்திட்டவட்டமாகக் கூறமுடியாது. இதுபோலவே பிரிட்டனிலும் இன அடிப்படையில் கட்சி அமைவதில்லை. ஆயினும் எமது ஆய்வுக்குட்பட்ட விடயம் யாதெனில் இக்கட்சிகளில் இனவாரிப் பிரிதிநிதித்துவம் முக்கிய பங்கினை வகிக்கின்றதா இல்லையா என்பதேயாகும். உதாரணமாக கறுப்பினத்தவர் ஒருவர் இன்றும் அமெரிக்காவின் ஜனாதிபதியாக வரமுடியுமா? இதே இனத்தவர் பிரிட்டனின் பிரதமராக முடியுமா? காரணம் இனத்துவ அணுகுமுறையில்லையா? விடை தெளிவானது.

ஆயின், எத்துணை ஆரோக்கியமான அரசியல் பாரம்பரியமுடைய சமூகமாயினும் இனத்துவ அணுகுமுறை இருப்பதைத் தவிர்க்க முடியாது. சமூகம் பல்வேறு இனக் குழுமங்களாகப் பிரிந்திருப்பின் பெரும்பான்மையாக உள்ள இனங்களின் பிரதிநிதிகளே கட்சித் தலைமையினை அலங்கரிப்பர். இது மேற்கு நாடுகளிலேயே சகஜமாக இருக்கும் போது கிழக்கு நாடுகள் பற்றிக் கூறவே தேவையில்லை. உதாரணத்துக்கு இந்தியாவைப் பாருங்கள்: காங்கிரஸ் கட்சி, பாரதீய ஜனதா, கம்யூனிஸ்ட் கட்சி என்று எதையெடுத்தாலும் தலைமையிலேயே இனவாரி அணுகுமுறை தவிர்க்க முடியாததாக இருக்கும். இலங்கையிலுள்ள நிலைமையும் இதேதான். வெளிப்படையாகக் காட்டிக் கொள்ளாவிட்டாலும், தலைமையைத் தக்க வைப்பது இனவாரி அணுகுமுறைதான்.

மூன்றாம் உலகநாடுகளில் இனப்பிளவுக்கு மேலதிகமாக மதம், சாதி, பிரதேசம் என்ற அடிப்படையிலும் பிளவுகள் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. ஆசியாவில் இந்தியா, மலேசியா, இலங்

கை போன்றவற்றையும் ஆபிரி க்காவில் கானா, ரினிடாட், சாம் பியா, கென்யா போன்றவற்றையும் இங்கு உதாரணமாகக் காட்ட லாம். ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட அடிப்படையில் பிளவுகள் இருப்பத னைத் தவிர்க்க முடியாது. இதன் விளைவாகச் சிறுபான்மைக் குழு ஒன்று எப்போதும் நிரந்தரமாக இருப்பது தவிர்க்க முடியாததாகி விடும். ஜனநாயகத்தில் சிறுபான்மையென்பது நிரந்தரமாக இருக்க முடியாது. இம்முறை சிறுபான்மையாக இருக்கும் கட்சி மறுமுறை பெரும்பான்மையானதாக மாறக்கூடிய சூழ்நிலை வேண்டும். அங்ஙனமில்லாவிட்டால் ஜனநாயக ஆட்சி அங்கு நிலவுவதாகக் கூற முடியாது.

பல இனக்குழுமங்கள் உள்ள நாடுகளில் பெரிய இனங்கள் போட்டிக் கட்சிகளை அமைத்துக் கொள்ளும். சிறிய இனங்களைத் தம்மோடு சேர்த்துக் கொள்வதில் உரிய தந்திரங்களைக் கையா ளும். சிறிய இனங்கள் தமது இருப்பைத் தக்க வைத்துக் கொள்வ தற்கு உத்தரவாதந் தேடுவதே பேரப்பேச்சாக இருக்கும். கட்சி அரசி யல் என்றாலே வாக்குவேட்டை ஆடியேயாக வேண்டும். இந்த வேட்டைக்கு எது சிறந்த ஆயுதமோ அதையே கட்சிகள் தூக்கிப் பிடிக்கும். மிக மலிவான ஆயுதமாகக் கருதப்படுவது இன, மத, சாதி பேதங்களை முன்னிறுத்தலாகும். முன்றாம் உலக நாடுகளில் இந்த ஆயுதம் துரிதமாகவும் பயனுள்ள முறையிலும் வேலை செய்வதைப் பார்க்கிறோம். இந்த ஆயுதத்தைப் பாவித்து ஆட்சிக்கு வந்தபின் ஆயுதத்தைக் கீழேபோட முயன்றவர்களும் அப்படி முயன்றதனால் பழி வாங்கப்பட்டவர்களும் வரலாற்றில் காணப் படுகின்றார்கள். இன ஆய்வாளர்கள் இலங்கையில் முன்னாள் பிரத மர் எஸ். டபிள்யூ. ஆர். டி. பண்டாரநாயக்காவின் கொலையை இத் தகையதாகவே பார்க்கிறார்கள்.

பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்த கிர்க்வூட் என்பவர் எப்போதும் சர்ச்சைக்குரிய கருத்துக்களைப் பாராளுமன் றத்தில் முன் வைத்து வாதாடியவர். சில்லறைத் தனங்களினால் அலைக்கழிக்கப்படாதவர். அவரே தனது நூலொன்றில் "பாராளு மன்ற உறுப்பினர் ஒருவரின் முதல் கவனம் அவரது ஆசனத்தை

தக்கவைப்பதிலேயே இருக்கும்” என்பதை ஒப்புக் கொண்டு விளக்கிச் செல்கிறார். ஆசனத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கு எத்தகைய வழிகளைக் கையாளலாம்? இவற்றில் மலிவானது எது?

ஜனநாயகம், சர்வாதிகாரம் என்று பாகுபாடு செய்து நாம் புனிதமிக்க தாக முன்னையதைக் கருதுகிறோம். ஆனால் வாக்குகளில் தங்கியிருக்கும் அதிகாரத்தைப் பெற்றுத் தருகிறது சனநாயகம். இதிலுள்ள வேடிக்கையை சேர் ஐவர் ஜெனிங்ஸ் பின்வருமாறு கூறுகிறார். “பிரிட்டனிலுள்ள ஆட்சி முறைக்கும் சர்வாதிகார நாடுகளிலுள்ள ஆட்சிமுறைக்கும் இடையிலான உண்மையான வேறுபாடு இதுதான். அதாவது எமது நாட்டில் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதில் ஒரேயொரு குழு மட்டும் தூண்டுதல், மோசடி, பலாத்காரம் என்பவற்றில் ஈடுபடுவதில்லை. ஆகக் குறைந்தது இத்தகைய இரு குழுக்களையாவது இங்கு இந்தப் போட்டியில் காண்கிறோம்”. அவரது கருத்தில் இரு குழுக்களும் போட்டியிடுவதற்குத் தனிப்பட்டதும் பொருளாதார ரீதியிலுமான நோக்கங்கள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. கிரீஸ்ட்டின் கருத்தையும் ஜெனிங்ஸின் கூற்றையும், ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் ஜனநாயகத்தில் “ஆசனக் கவனத்தின்” அவசியமும் அதற்குப் பாவிக்கப்படும் ஆயுதமும் இலகுவில் புலனாகும்.

சிறுபான்மையின் வாக்குப் பலம்

சிறுபான்மை இனத்தவரின் பங்கு என்பது இங்கே பெரும்பான்மையினக் கட்சிகளைத் தவிர்த்து அல்லது அத்தகைய கட்சிகளில் பெயரளவுக்கேனும் இருக்கும் சிறுபான்மையினப் பிரதிநிதிகளைத் தவிர்த்துப் பார்க்கப்படவேண்டும். சிறுபான்மையினத்தவரின் வாக்குகள் பயன்பாடுடையதாவதற்கு முன்னிதிபந்தனையாகப் பெரும்பான்மையின வாக்குகள் சமமாகப் பிளவுண்டிருக்கவேண்டும். இப்பிளவும் ஆரோக்கியமான காரணம் ஒன்றின் அடிப்படையிலானதாக இருக்க வேண்டும். நாட்டிற்கு திறந்த பொருளாதாரம் உகந்ததா இல்லையா என்பதில் பெரும்பான்மையினக் கட்சிகள் சம அளவில் பிரிபட்டிருந்தால் சிறுபான்மையினரது வாக்குகள் இறுதி முடிவை எடுப்பதில் உதவுவது சிறப்பானதும்

தேசியக் கடமையுடன் கூடியதுமாக இருக்கும். மாறாக சிறுபான்மையினங்களுக்கு எத்தகைய உரிமைகள் வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதில் பெரும்பான்மையினக் கட்சிகள் சம அளவில் பிரிபட்டிருக்கும் நிலையேற்பட்டால் அது சிறுபான்மையினத்தின் வாக்குகளுக்குத் தேவையினை ஏற்படுத்துமா? இலங்கையில் அத்தகைய தொரு சம அளவுப் பிரிவு இதுவரை ஏற்பட்டதாக இல்லை. இதற்குத் நேர்மாறாக, சிறுபான்மையினரது உரிமைகளை மறுப்பதையே கொள்கையாக வைத்துத் தேர்தலில் வெற்றி பெற்றமைக்கான ஆதாரங்களே காணப்படுகின்றன.

கட்சி அரசியல், இனத்துவ பிரதிநிதித்துவம் என்பதன் இன்னொரு முக்கிய அம்சம் சிறுபான்மை இனத்தவர் இனவாரிக்கட்சி அடிப்படையில் ஒன்று திரள்வதைத் தடுப்பதேயாகும். சமபலமுள்ள இரு இனங்கள் போட்டியிடும் நாட்டில் நிலைமை வேறு. பெரும்பான்மை இனம் ஒன்றில் இரு கட்சிகள் இருந்து அவை சிறுபான்மை இனங்களது வாக்குகளைக் கவரக் கைக்கொள்ளும் தந்திரங்கள் பல நாடுகளிலும் ஒரே விதமாகவே காணப்படுகின்றன. இன ஒற்றுமையை இரண்டு விதங்களில் நிலை நாட்டலாம் என்பது நாடுகளிடையே காணப்படும் ஒருமித்த போக்கிலிருந்து தெரியவருகிறது.

பொருளாதார, அரசியல் கொள்கைகள் மீது அமைந்த கட்சிகளாயினும் அவற்றின் தலைமைக்குப் பெரும்பான்மை இனத்தவரைத் தெரிதல் ஒரு முறை. சிறுபான்மை இனங்களைச் சேர்ந்தவர்களை வசீகரித்து அவர்களைச் சாட்டாக வைத்துச் சிறுபான்மையினங்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதாகக் காட்டுதல் மற்றொரு முறை. இரண்டின் அடிப்படையும் ஒன்றேதான். அமெரிக்காவில் சனநாயகக் கட்சியின் தலைவராக இப்போது இருப்பவர் ஒரு கறுப்பினத்தவரே ஆனாலும் கறுப்பர் ஒருவர் அங்கு ஜனாதிபதியாக இப்போதும் வரமுடியாது என்பது நிதர்சனம். ஆக உண்மையான அதிகாரம் எங்குள்ளது என்பதைக் கண்டு கொள்ளலாம். இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் இதே போக்கைச் சற்று வித்தியாசமான முறையில் பார்க்கலாம். இந்தியப்பிரதமர் ஒரு தெற்கு இந்தியர்.

அதாவது இந்தி பேசாத மாநிலத்தைச் சேர்ந்தவர். ஆனாலும் அவரால் கட்சிக்குள் முழுமையான கட்டுப்பாட்டினைச் செலுத்த முடியுமா? எத்தனை விட்டுக் கொடுப்புகளைச் செய்ய வேண்டியுள்ளார் என்பதனை அவதானிக்க வேண்டும். இலங்கையில் ஆளும் ஐ.தே. கட்சியின் தலைவராக பொருளாளராக என்றெல்லாம் சிறுபான்மையினர் இருந்தனர். இருக்கின்றனர். ஆனால் அதிகாரம் எங்கே உள்ளது?

இடதுசாரிகளும் இனத்துவக் கட்சிகளும்

மேற்கூறிய அம்சங்கள் இடதுசாரிகளுக்குப் பொருந்துமா என்ற வினா வாசகர்கள் மத்தியில் எழலாம். ஏனெனில் இடதுசாரிகள் “மார்க்சிஸம்” மற்றைய பேதங்களை ஊடறுத்துச் சென்று மக்களை ஒன்றிணைக்கும் என்று நம்புகிறார்கள். நாடளாவிய ரீதியில் இடதுசாரிகள் இனவாதக் கொள்கையை முன்னெடுப்பதில்லை என்பது உண்மையேயாயினும் இனவாத அரசியலின் முன்பு மார்க்ஸிஸ்டுகள் தோற்கடிக்கப்பட்டமையை ஏராளமான நாடுகளில் காணமுடியும். இதை இன்னும் தெளிவாக்குவதானால், இடதுசாரிக் கட்சிகளின் வேட்பாளர் பட்டியல்களை ஆராய்வதால் இனத்துவ ரீதியில் அல்லது சாதியடிப்படையில் வேட்பாளர்கள் நிறுத்தப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். உதாரணமாக, மலேசியாவில் சீனப் பிரஜைகளே இடதுசாரிக் கட்சி வேட்பாளர்களாக முன்பு நிறுத்தப்பட்டு வந்தனர். மலேசிய இனத்தவர் வலதுசாரிகள் என்று காட்டுவதற்கான முயற்சி. இந்தத் தொடர் போராட்டம் மலேசியாவில் ஒரு கட்சி ஆட்சிமுறைக்கு வித்திடும் வழியில் சென்றதையும் மறக்க முடியாது.

இலங்கையில் இடதுசாரிகள் கண்ட தோல்வி இனத்துவ ஆய்வாளர் களினால் மிக நுணுக்கமாக ஆராயப்பட்டுள்ள விடயமாகிறது. மொழிப் பிரச்சினையில் இங்கு இடதுசாரிகளின் நடுவுநிலமை சோதனைக்குள்ளான போது 1956க்குச் சற்று முன்பாகவே இவர்கள் இங்கு இடறுப்பட்டதைக் காணலாம். தமிழர்களைவிடச் சிங்களவர்கள் கூடுதலான ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பாளர்கள் என்றும் உழைக்கும் வர்க்க நலனை உரக்க அறிவிப்பவர்கள் என்றும்

இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினர் ஒரு நிலைப்பாட்டை 1956 இல் எடுத்திருந்தனர். இதன்படி, சிங்களத்தை நிர்வாக மொழியாக் குவது “முற்போக்கானது” என விளக்கங்கள் தந்தனர் இக்கட்சியினர். சமசமாஜக் கட்சியினரும் இதே நிலைப்பாட்டிற்குச் சற்றுக் காலந்தாழ்த்தி வந்தனர். 1963 இல் ஐக்கிய இடது முன்னணி அமைக்கப்பட்ட போது ரொஸ் கியவாதிகள் சிங்களம் மட்டும் என்ற கொள்கையைத் தழுவிக்கொண்டனர். தமது மொழிக்கு உத்தியோகபூர்வ அங்கீகாரத்தைப் பெறுவதில் சிங்களக் கல்வியாளர் முனைவதில் ஒருவித ‘வர்க்கப் போராட்டம்’ உள்ளமைந்துள்ளது என சமசமாஜக் கட்சியினர் விளக்கினர்.

இங்ஙனமாக இவர்களை அரவணைத்து நடுவுநிலைமையை ஏற்பம் விடக்காரணமான கட்சிகளுடனேயே சிறுபான்மையினர் கூட்டமைக்க இன்னும் விருப்பம் கொண்டிருப்பதும் அவ்விருப்புக்குப் புரட்சிகரச் சாயமிட முற்படுவதும் அண்மைக்காலச் செயற்பாடுகள். எத்தகைய முற்போக்காளர் பெரும்பான்மையினக் கட்சியின் தலைமையைப் பொறுப்பேற்றாலும் இனப்பிரச்சினைகளில் அவரின் செயற்பாடு, சுதந்திரம் என்பன மோசமான மட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்பட்டிருக்கும் என்பதைப் புரியாதவர்களாகச் சிறுபான்மையினர் இருப்பதாகக் கூறுதல் சுய ஏமாற்றேயாகும். இடது சாரிகளும் அங்கிருக்கிறார்களே எனக் காட்டுவதும் இந்த ஏமாற்றுக்கான ஒரு வசதிப் பாடே. எத்தகைய விட்டுக் கொடுப்புகளுக்குப் பின்னர் இடதுசாரிகள் அங்கு ‘அணைய’ முடிந்தது என்பதும் எடைபோடப்பட வேண்டிய விடயம்.

இனப்பற்றா கட்சிப்பற்றா?

மேற்கு நாடுகளில் கட்சிப்பற்றே முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. கட்சிப் பற்றைக் காப்பாற்றுவதற்காகத் தலைமைகள் அந்தந்த இன வேட்பாளர்களை அவ்வப் பிரதேசங்களில் நிறுத்துவர். உதாரணமாக நியூயோர்க் மாநிலத்தில் குடியரசுக்கட்சி ஒரு கறுப்பரை நிறுத்தினால் சனநாயகக் கட்சியும் ஒரு கறுப்பரையே நிறுத்தும். இதே பாணியில் சிறிய நாடுகளிலும் வேட்பாளர் தெரிவில்

கட்சியூனாடாக இனப்பற்றை வெளிப்படுத்தும் முயற்சிகள் தொடர் கின்றன. பெயரளவில் கட்சிகளின் 'லேபலை'ப் போட்டு ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்த இருவரை மோதவைப்பார்கள். இவர்களுக்கு அமைச்சரவைப் பிரதிநிதித்துவம் உறுதி செய்யப்படும். தேசிய கட்சிகளுக்கு வாக்களிக்கத் தயங்கும் அளவுக்கு சிறுபான்மையினர் விரக்தியுற்றிருக்கும் போது அவர்களை கட்சிக்கு மேலாக இனரீதி யில் கவர்ந்திழுக்க சிறுபான்மையினத்தவர்கள் வேட்பாளர் பட்டி யல்களில் இடம் பெறுவது வழக்கமே. இரு பெரும்பான்மையினக் கட்சிகள் மோதிக் கொள்ளும் போது அவற்றின் சார்பில் சிறுபான் மையினர் இருவரும் மோதிக் கொள்வார்கள்.

ஆனால், மாற்றுவழியாக மூன்றாவது தெரிவாக முற்றிலும் சிறுபான்மையினத்தவரே உள்ளடங்கிய கட்சியொன்றும் போட்டி யிட்டால் நிலைமை சிக்கலாகிறது. ஆரம்பத்தில் இந்த முயற்சி முழுவரவேற்பைப் பெறமுடியாது போகலாம். தமிழ் நாட்டில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் உருவாகிய காலத்தில் அது தனது வேட்பாளர்களை ஆந்திராவிலும் கர்நாடகத்திலும் கூட நிறுத்தியி ருந்தது. இன உணர்வுகளைப் பிரதிபலிப்பதே இதன் நோக்கம். அ.தி.மு.க வை ஆரம்பித்த எம்.ஜி.ஆர் கூடத் தனது இனவுணர் வைப் பறைசாற்ற கர்நாடக அரசியலில் தனது வேட்பாளர்களைக் களமிறக்கிப் பார்த்திருந்தார். தனிப்பட்ட, இனரீதியில் வாக்களிப் பதைவிடத் தேசியக் கட்சியிலுள்ள ஒரே இனத்தவர்களுக்கு வாக்க ளிப்பது முற்போக்கானது என இன்றும் பலர் நம்புகின்றனர். ஆனால் இந்த நம்பிக்கையை நியாயப்படுத்த முன்வைக்கப்படும் காரணங்கள் வாக்காளர்களைத் திருப்திப்படுத்த வேண்டும்.

“பேரினவாதமிக்க கட்சியானாலும் பரவாயில்லை. அதி லுள்ள எனது சொந்த இனத்தவருக்கே நான் வாக்களிப்பேன்” என ஒருவர் கருதுவதில் தவறில்லை என்று வாதிடும் போது மாற்றுவழி களையும் மனதிலிருத்திட வேண்டும். மாற்றுவழியாக, இனவாரி வாக்களிப்புக்கு வழியிருக்கும் போது தேசியக் கட்சியை நாடுவதா னால் அத்துணை கட்சிப்பற்றிருக்க வேண்டும். அத்துடன் அக்கட்சி யிலுள்ள இனவாரி வேட்பாளரும் மிகுந்த இனக்கவர்ச்சி உடைய

வராக இருக்க வேண்டும். இவையில்லாத போது சிறுபான்மையின வாக்காளர்கள் தமது சொந்த இனக்குழுவுக்கு வாக்களிக்கவே முன்வருவர்.

இது ஆரோக்கியமான அரசியலேயல்ல என்பதில் இருகருத்துக்கு இடமில்லை. ஆனால் பெரிய கட்சிகளின் தொடர் தவறுகளினால் சிறுபான்மையினர் இத்தகைய புதிய வழியை நாடவேண்டிய நிர் ப்பந்தத்துக்குத் தள்ளப்படுவர். சனநாயக நீரோட்டத்தில் உண்மையான அக்கறையுள்ளோர் இதனையும் சகித்தேயாக வேண்டும். சிறுபான்மையினர் இனரீதியாகச் சிந்தித்து வாக்களிக்கின்றனர் என்று பெரும்பான்மையினர் முறையிடுதல் தவறாகும். ஏனெனில் பெரும்பான்மையினரின் கட்சிகளிலுள்ள சிறுபான்மையினருக்கெனக் கட்சியமைத்துப் போராடுகின்றார்கள் எனக் கொள்வதே பொருந்தும்.

இலங்கையில் ஒருகாலத்தில் இனத்துவப் பிரதிநிதித்துவம் நடைமுறையிலிருந்தது. அது ஆரோக்கியமற்றதென்று எண்ணியே அகற்றப்பட்டது. இன்று எங்கெல்லாமோ சுற்றி இறுதியில் மீண்டும் இனவாரிச் சிந்தனைகளை வாக்காளர்கள் மனப்பாடஞ் செய்ய வேண்டியேற்பட்டுள்ளது. கடந்தகால அரசியல் பாதை சரியான தல்ல என்பதை எல்லோரும் ஏற்பார்கள். ஆனால் அதற்கான காரணங்களைக் கூறுவதிலும் பெரும்பான்மை - சிறுபான்மை வேறுபாடிருப்பதையும் அவதானிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

(ஜூலை, 1994)

மருந்தாகப் பயன்படும் இனத்தேசியவாதம் வேறு! விஷமாகி வெளிப்படும் இனவாதம் வேறு!!

சிறுபான்மைத் தேசிய இனங்களது விடுதலைப் போராட்டங்களைப் பற்றித் தொடராக எழுதி வந்த இத்தொடரின் இறுதியில் இனத்துவத் தேசியவாதம் பற்றி எழுதலாம் என்றிருந்தேன். ஆனால் சரிநிகர் ஆசிரிய பீடமும் எம். ஏ. நுஃமான் அவர்களும் இனத்தேசியவாதம் பற்றி எழுதிய கருத்துக்களால் இம்முறை அதே விடயத்தில் எனது கருத்துக்களைக் கூறுதல் பொருத்தம் என நினைக்கிறேன்.

சரிநிகர் ஆசிரிய பீடத்தின் கருத்தில் இனத்தேசியவாதம் வேறு, குறுகிய இனவாதம் வேறு. தமிழ்த் தேசியவாதம் என்பது தமிழ் இனவாதம் அல்ல என்று அவர்கள் கூறுகின்றார்கள். சிறுபான்மையினத்தின் போராட்டம் தவறாக விளங்கிக் கொள்ளப்படும் அபாயத்தை உள்நாட்டு உதாரணத்தின் மூலம் சுட்டிக்காட்டுகிறார்கள். தமிழ்த் தேசிய வாதத்தில் இனவாத அம்சங்கள் இருப்பதும் உண்மையே என்பதை ஒப்புக் கொள்கிறார்கள் ஆசிரிய பீடத்தவர்கள்.

ஆனால், நுஃமான் இனத்தேசிய வாதம் என்பது சாராம்சத்தில் இனவாதம்தான் என வாதாடுகின்றார். சமகால நடப்புக்களின்படி, இனத்தேசிய வாதம் என்பது இன்னொரு இனத்தின் சங்காரத்தை தயக்கமின்றி தன்னில் கொண்டிருக்கும் என்றும் கூறுகின்றார். மூன்று வேறுபட்ட காலப்பகுதிகளில் தோன்றிய தேசியவாதங்கள் சாராம்சத்தில் வேறுபட்டவை என்பதும் அவரது கருத்து.

சாராம்ச விடயத்துக்கு வரமுதல், கையாளப்பட்டுள்ள சொற்களைப் பற்றிச் சிறிது கூறவேண்டும். சரிநிகர் ஆசிரிய பீடத்தவரும் சிங்கள இனவாதத் துற்கு Racism அல்லது Communalism என்பது பொருத்தப்பாடாக அமையலாம் என்கின்றனர். நுஃமானும் இனவாதத்தை Communalism என்ற பொருளில் பாவிப்பதாக எழுதியுள்ளார். இது தவறானது. இனவாதம் என்பது Communalism அல்ல. Commune “குறிப்பிட்ட ஒரு குழு அல்லது பிரிவுக்குப் பொதுவாக உரிய” என்ற பொருள்தரும் ஆங்கிலச் சொல்லாகும். ஏதேனும் ஒரு விடயத்தைக் குறிப்பிட்ட ஒரு வகுப்பு அல்லது குழுவின் பார்வையில் அணுகுவது என்றும் கூறலாம். ஆனால் நாங்கள் Communalism என்பதை ஏதோ இழிந்த ஒரு விடயம் என்றளவில் பாவித்துப் பழகிவிட்டோம். உண்மையில் இது தவறான பாவிப்பு. உதாரணமாக, தமிழரசுக் கட்சியின் தோற்றம், செயற்பாடு என்பவற்றை வைத்து அதை ஒரு Communal party என்று கூறினால் அது சரி. ஆனால் தமிழரசுக்கட்சி இனவாதக்கட்சி என்று பொருள்படுமா? செல்வநாயகம் இனவாதியா? எனவே முதலில் இந்தப் பொருள்மயக்கம் தெளிவாக்கப்பட வேண்டும். இனவாதம் என்பது சரிநிகர் கூறுவது போல இனமேலாதிக்கம். இனத்தை முதன்மைப்படுத்திய கீழ்த்தரமான ஒடுக்கு முறை. ஒருவிதமான உயர்மனப்பான்மை. இந்த மனப்பான்மைதான் மற்றொரு இனத்தின் சங்காரத்தைத் தன்னகத்தே கொண்டிருப்பது.

இனிச் சாராம்ச விடயத்துக்கு வருவோம். நுஃமானின் கருத்தில் எனக்கு உடன்பாடில்லாதவற்றை முதலில் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். பின்பு ஆதாரங்களைப் பார்ப்போம். மூன்று வகையான தேசிய வாதங்களை அடையாளம் காட்டும் இவர் இவை மூன்றுமே சாராம்சத்தில் வேறுபட்டவை என்கின்றார். இல்லை, இவைசாராம்சத்தில் ஒன்றுதான் என்பதே எனது வாதமாகும். ஒரே இனம், ஒரே பிரதேசம், ஒரே மொழி என்ற வகையில் மக்களை ஒன்றுபடுத்தும் போது என்ன உணர்வு இருந்ததோ அதுதான் இன்றும் இனத்தேசியவாதிகள் மனதில் இருப்பது. தங்களைத்தாங்களே ஆள வேண்டும் என்பதே இந்த உணர்வு. இந்த “தங்கள்” என்பது யாரை என்பதே காலத்துக்குக் காலம் வேறுபட்ட வியாக்கியானங்களைக் கொண்டி

ருந்தது. குடியேற்ற நாட்டு மக்களை இந்த “தங்களாக” பார்த்த லெனின் பின்பு இனத்தேசியங்களை அப்படிப் பார்க்க விரும்பவில்லை. ஆனால், இனத்தேசியத்தின் தொழிலாளர் வர்க்கத்தினில் இந்த (பிரிவினை) உணர்வு தலைப்பட்டால் அதை ஆதரிக்க வேண்டும் என்றார் லெனின். அதாவது இந்தத் தங்கள் என்பது யார் என்பதில் சரிபிழை பார்க்கப்பட்டதே தவிர அடிப்படை உணர்வினில் வேறுபாடு காணப்பட்டதாக இல்லை.

எனவே, இனத்தேசியவாதம் தவறென்றால் தேசிய அரசுகளை உருவாக்கிய முதலாவது, குடியேற்ற வாதத்துக்கு எதிராகப் போராடிய இரண்டாவது, தேசியவாதமும் தவறென்றுதான் அமையும். எந்தச் சூழ்நிலையில், யார் இனத் தேசியவாதத்தை முன்னெடுக்கிறார்கள் என்பது முக்கியமே தவிர அதன் உள்ளார்ந்த அம்சத்தில் தவறு காண்பதில் பிரயோசனமில்லை. இனத்தேசிய வாதம் தவறென்றால் எந்த அடிப்படையில் இனங்களின் பிரிந்து போகும் உரிமை உள்ளிட்ட சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரித்து சோவியத் யூனியன் உருவாக்கப்பட்டது என்பதை நுஃமான் விளக்குவாரா? லெனின் ஏன் இந்தச் சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரிக்க வேண்டும்? இனத்துவ அடிப்படையில் தேசியங்களது உரிமைகளை அங்கீகரித்தாரா இல்லையா என்பதற்கு நுஃமான் என்ன பதில் தருவார்?

இதையடுத்து Ethno Nationalism - இவ்வகையில் சிங்கள தேசியவாதம், தமிழ்த்தேசியவாதம் என்பதெல்லாம் இனத்தேசியவாதமே என்று வாதிடுகின்றார் நுஃமான். எங்கே அடிப்படையில் அவர் தவறுகின்றார் என்பது இந்தவா தத்தினால் பளிச்சிடுகின்றது. சிங்களத் தேசியவாதம் என்பது 1920களிலிருந்த நிலைவேறு 1950களின் பிற்பகுதியில் உருவாகியவிதம் வேறு. 1950களில் முளைத்தது இனவாதமே தவிரத் தேசியவாதமல்ல. 1920களில் தோன்றியது சுதந்திரம் பெறும் வேட்கையுடன் கூடியது. இது தன்னகத்தே பிறிதொரு இனத்தின் சங்காரத்தை உள்ளடக்கியதாக இருந்திருக்க முடியாது. அப்படியிருந்திருப்பின் இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றதில் தமிழ்த்தலைமைகளின் பங்களிப்பை நாமே நிராகரிப்பதாக அமையும்.

“இனவாதம் என்பது குறிப்பிட்ட இனக்குழுவின் நலன்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு கருத்துநிலை” என்கிறார். இது பூரணமான கூற்றாகப் படவில்லை. இனவாதம் என்பது கருத்துநிலை ஆக்கிரமிப்பும் அடக்கு முறையுமாகும். இதனை நலன்கள் என மட்டும் கூறுவது போதாது. இனவாதம் அரசியல் ஆதிக்கத்துக்கான கருத்தியலாக மாறும் போது அது இனத்தேசிய வாதமாக முதிர்ச்சியடைகின்றது என்கிறார் நுஃமான். இது தலைகீழான அணுகுமுறையாகப்படுகின்றது. உண்மையில் இனத்தேசியவாதத்திலிருந்து தாராள வாதிகளும் இடதுசாரிகளும் புறக்கணிக்கப்பட்டு வடிகட்டியெடுக்கப்படுவதே இனவாதமாகும். இதற்கு இடமளிக்கக் கூடா தென்றுதான் லெனின் சில மட்டுப்பாடுகளை விதித்து இனத்தேசியத்தை அங்கீகரிக்க விரும்பினார்.

இதற்குச் சில உதாரணங்களைத் தரமுடியும். இத்தாலியை ஒன்றிணைத்த மாஜினியையும், ஜேர்மனியைக் கட்டியெழுப்பிய பிஸ்மார்க்கையும் இனத்தேசியவாதிகளாகப் பார்க்கும் அதேவேளை முசோலினியையும் ஹிட்லரையும் அங்ஙனம் பார்க்க முடிவதில்லை. பின்னைய இருவரும் இனவாதிகள்/பாசிஸவாதிகள் என்றே கருதப்பட வேண்டும். ஏனைய இனங்களின் சங்காரத்தை முன்வைத்துத் தேசியவாதத்தை விதைத்தவர்கள் அல்ல முன்னைய இருவரும். ஆனால், அவர்களது வாதத்தின் படியமைந்த அரசுகளில் பின்பு அரசியல் மேலாதிக்கத்துக்காக வடிகட்டி எடுக்கப்பட்டவர்களே பின்னைய இருவரும். நுஃமானின் கருத்தினை ஏற்பதாயின் மாஜினியையும் பிஸ்மார்க்கையும் ஹிட்லருடனும் முசோலினியுடனும் சேர்த்துத்தான் நிறுத்திப்பார்க்க வேண்டியிருக்கும். இதை மிக அழுத்தமாக எதிர்ப்பது எமது கடமையாகப்படுகிறது. முதலில் இனத்தேசியவாதம் உருவாகிறது. அது பின்னர் வடிகட்டப்பட்டு இனவாதமாக மாற்றப்படலாம் என்ற நிலைப்பாட்டை இங்கும் வலியுறுத்த விரும்புகின்றேன். நுஃமானின் கருத்துப்படி பார்த்தால் ஹிட்லர் வளர்ந்து பிஸ்மார்க்காகவும் முசோலினி வளர்ந்து மாஜினியாகவும் உருப்பெற்றிருக்க வேண்டும். சமகால வரலாறு இங்ஙனம் உணர்த்துவதாகவும் கூற முடியாது. சரிநிகர் ஆசிரியபீடம் இனத் தேசியவாதத்தை புனிதமான தென்றும் இனவாதம் விரும்பத்தகாததும் அசூசையானது என்றும்

கருதுகிறது எனச்சாடும் நுஃமான் - இனமுரண்பாடு முதிர்நிலையடையும் போதுதான் இனவாதம் இனத்தேசியவாதமாக வளர்ச்சியடைகின்றது என்கிறார். இது முற்றிலும் தவறான விளக்கவுணர்வாகும். இனமுரண்பாடு ஏன், எப்படி முதிர்நிலை அடைகின்றது என்பதை அவர் விளக்கவில்லை. அவர் விளக்க முற்பட்டிருப்பின்தனது கருத்தின் அடிப்படைத் தவறை அவரால் உணர்ந்து கொண்டிருக்க முடியும். இனத் தேசியத்தின் தலைமை தவறான கைகளில் போகும் போது மட்டுமே இனத்தேசியவாதம் தடம்மாறுகின்றது. அதையடுத்தே இனமுரண்பாடு முதிர்நிலையடைகிறது. இதன் அடுத்த கட்டமே இனவாதமாக அமைய முடியும். தலைமை ஏன் தவறான கைகளுக்குப் போகிறது என நுஃமான் பதில் கேள்வி தொடுக்கலாம். இங்கே தவறு தாராளவாதிகளின் மீதும் உண்டு. அதே அளவுக்கு இடதுசாரிகள் மீதும் உண்டெனலாம்.

ஒரு சிறிய உதாரணம். தமிழ்த்தேசியவாதம் பிறந்தபோது இலங்கையில் இதனை இடதுசாரிகள் சரியாக அடையாளங் காணவில்லை. இன்று நுஃமான் கூறுவதுபோலவே அன்றைய இடதுசாரிகளும் 1960களின் நிலையை இனவாதமாகப் பார்த்தார்கள். 90களில் தான் அவர்களுக்கும் ஞானம் பிறந்தது. அன்று சரியாக அடையாளங்காணப்பட்டு தமிழ்த்தேசியவாதத்தின் தலைமையினை இடதுசாரிகளும் பங்கிட்டிருந்தால் வடக்கே பிரபாகரனும் தெற்கே தினேஸ் குணவர்த்தனாவும் நளின் டி சில்வாவும் உருவாகியிருக்கமாட்டார்கள். நுஃமான் இன்னும் பழமையிலிருந்து விடுபடவில்லை என்பதை அவர் இலங்கை போன்ற பொருளாதார வளர்ச்சி குன்றிய பல்லின சமூகங்களைக் கொண்ட ஒரு நாட்டில்.... என எழுதுவதை வைத்துத் தெளிவாக அறிய முடிகிறது.

லெனின் ஆரம்பத்தில் எல்லாவகைத் தேசியவாதங்களை யுமே ஏற்றுக் கொள்ள விரும்பாதவராகவே காணப்பட்டார். ஆனால் இனம், மொழி, கலாசாரம், பிரதேசம் என்ற பிளவுகளுக்கு மேலாக வர்க்க ஒருமைப்பாடு இவற்றை மேவி நிற்கும் என்று நம்பிய பின்னரே சிறுபான்மைத் தேசியங்களது சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரிக்க முன்வந்தார். இதன்படி கூறுவதானால் நோயில்லாமல் மருந்துக்கு அவசியமில்லை. அடக்குமுறை அல்லது மேலாதிக்கம் என்ற நோய் ஏற்படும் போதுதான் தேசியவாதம்

என்ற மருந்துக்கு வேலை. நுஃமான் நோயைத் திட்டாமல் மருந்தைத் திட்டப்பார்க்கிறார்.

இதை இன்னொரு விதமாகவும் விளக்கலாம். இனத்தேசியவாதம் என்பது ஒருவகை எதிர்த்தாக்குதல் ஆகும். தன்மீதான தாக்குதலுக்குப் பதிலளிப்பது (Defensive) இது. ஆனால் இனவாதம் இன்னோர் இனத்தின் மீது தாக்குதல் தொடுப்பது அல்லது சங்காரவேலையிலீடுபடுவது. இந்த முனைப்பு (Offensive) கேவலமானது. அசூசையானது தான். ஏனெனில் எத்தகைய மேலாதிக்க உணர்வுக்கு எதிராகத் தேசியவாதம் தோன்றியதோ அத்தகைய மேலாதிக்க உணர்வில் குறிப்பிட்ட இனத்தைக் கொண்டு போய் நிறுத்திவிடுகிறது. எனவேதான் தேசியவாதப் போராட்டங்கள் சரியான பாதையில் செல்லாதபோது இனவாதப் படுகுழியில் இடறி விழலாம்.

தேசியவாதப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுள்ளோர் அது Nation State க்காக இருப்பினுஞ் சரி, விடுதலைக்காக இருப்பினுஞ் சரி அல்லது பிரிவினைக்காக இருப்பினுங்கூட தமது குழுவினருடைய (இன, மொழி, மத; பிரதேச) பூரணமான விசுவாசத்தை எதிர்பார்த்து (Absolute loyalty) நிற்பது விந்தையல்ல. இங்கே இரத்தஞ்சிந்துவோர் தியாகிகளாவது மட்டுமன்றி விசுவாசத்தை அடகு வைப்போர் துரோகிகளாவதும் அதற்காகத் தண்டிக்கப்படுவதும் உண்டு. வரலாற்று ஆதாரங்களை அடுக்கித்தான் இதனைப்புரிந்து கொள்ள வேண்டுமா?

சிங்களத் தேசியவாதம் Defensive நிலையிலிருந்து விடுபட்டு (1948) பின்னர் Offensive நிலைக்கு 1950களின் பிற்பகுதியில் மாறிய போதுதான் தமிழ்தேசியவாதம் Defensive ஆகப்பிறந்தது. ஆனால் அது Offensive ஆக மாறிவிட்டது என நுஃமான் யாழ் முஸ்லீம்கள் விரட்டப்பட்டதை மட்டும் வைத்துக் கூறுவதை என்னால் ஏற்க முடியாது. இந்தக் குற்றச்சாட்டு உண்மையாக வேண்டுமானால் தமிழ்த் தேசிய இனம் சிங்களப் பேரினவாதத்திலிருந்து முற்றாக விடுவிக்கப்பட்ட பின்பு Offensive நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டது என்றிருக்க வேண்டும். தமிழ்த் தேசிய இனம் இன்னும் Defensive நிலையிலிருக்கும் போது அது அட்டுழியம் புரிகின்றது எனக் கருதுவது சரியல்ல.

வடக்கிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட ஒவ்வொரு முஸ்லீம் ஜீவனுக்காகவும் நான் ஆயிரம் தடவைகள் மன்னிப்புக் கேட்கத் தயார். ஆனால் இது தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் இனவாதத்தின் விளைவு என்பதை என்னால் ஏற்க முடியாது. சரிநிகர் ஆசிரிய பீடம் இதனைச் 'சில தவறுகள்' என்கின்றது. ஆனால் எனது கருத்தில் இதை இப்போதைக்கு அடையாளம் காணாதல் சரியல்ல என்பதே நிலைப்பாடாகிறது. தமிழ்த் தேசிய இனம் முஸ்லீம்களின் தனித்தேசியம் என்பதை ஏற்கனவே நிராகரித்துவிட்டது என்ற முடிவுக்கு வருவதற்கு இப்போது என்ன அவசரம்?

பொஸ்னியாவில் இடம் பெறுவது சேபியரின் Offensive நடவடிக்கை. ஆபிரிக்க நாடுகளில் வெள்ளையரின் Offensive நடவடிக்கைகள் நேற்றுவரையிருந்தன. ஆனால் இலங்கையிலும் பாலஸ்தீனத்திலும் நடைபெறுவது அடக்கப்பட்ட தேசியங்களின் Defensive நடவடிக்கை. பாலஸ்தீனக் கவிதைகளை மொழிபெயர்த்த நுஃமான் மேலுள்ளவற்றைச் சமகால வரலாறு என ஒரேயளவு கோலால் அளக்கமுற்படுவது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.

சிங்கள மக்கள் முதன் முறையாகப் பேரினவாதத்தை ஓரங்கட்டி விட்டார்கள் எனக்கூறும் நுஃமான், அப்படி அவர்கள் செய்யும்படி நெருக்கியது தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் மோசமான பதிலடி என்பதையும் ஏற்றுக் கொள்வாரா? அப்படியில்லையெல் சிங்கள மக்கள் பேரினவாதத்தை 40 ஆண்டுகளுக்கு முன்பல்லவா ஓரங்கட்டியிருக்க வேண்டும். சிங்களத் தேசிய வாதம் அடக்கும் இனத்தினுடையது. தமிழ்த் தேசியவாதம் அடக்கப்படும் இனத்தினுடையது. முதலாவது Offensive. இரண்டாவது Defensive. இரண்டையும் ஒன்றாகப் போட்டுக் குழப்புவது விமோசனம் தராது. இரண்டுமே விரும்பத்தகாததுதான். ஆனால் தாக்கப்பட்டால் திருப்பித்தாக்கலாம் என்பது சாதாரண இயக்கவிதி. இல்லையெல் பாலஸ்தீனியருக்கும் பொஸ்னியருக்கும் ஏனைய அடக்கப்படும் தேசியங்களுக்கும் நுஃமான் கூறும் மார்க்க மென்ன? கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு கரைந்து போகச் சொல்கிறாரா?

இனத்தேசியவாதத்தில் நிச்சயம் இனச் சங்காரமும் இருக்கும் என்பதை நுஃமான் நோக்கும் தளம் மாறுபட்டதாகிறது. நோர்வேயும் சுவீடனும் பிரிந்த போது சங்காரம் நிகழவில்லை. மேற்கு கிழக்கு ஜேர்மனிகள் இனத்தேசியத்தால் இணைந்த போது சங்காரம் எதுவும் நிகழவில்லை. தேசிய இனத்தின் சுயநிர்ணய உரிமை மறுக்கப்படும் போதுதான் உதிரஞ் சிந்தப்படுகிறது. ஆனால் இது ஜீவமரணப் போராட்டம் என்பதால் வேறுவழியும் இல்லை என்றே கூறவேண்டும்.

தேசியவாதம் என்பது எப்போதும் மேட்டுக்குடியினால் முன் வைக்கப்படுகின்றது என்பதையும் இதனாலேயே இதனை லெனின் வெறுத்தார் என்பதையும் ஏற்கும் அதேவேளை அடக்கும் இனத்தின் தேசியவாதத்துக்கும் அடக்கப்படும் இனத்தின் தேசியவாதத்துக்கும் இடையில் வேறுபாடு செய்வது அவசியம் என்று லெனின் வலியுறுத்தியதை ஆதாரத்தோடு நுஃமானுக்கு சமர்ப்பிக்க என்னால் முடியும். ஆனால் சரிநிகர் இதற்கு வேறு களம் ஏற்படுத்தித்தர வேண்டும்.

(பெப்ரவரி, 1995)

உசாத்துணை நூல்கள்

1. Boyd C. Shafer, *Nationalism : Myth and Reality*, Harvest Book, New York, 1955.
2. Lenin, V. I., *The National - Liberation Movements in the East*, Foreign Languages Publishing House, Moscow, 1957.
3. Fatima Meer, *Higher than Hope*, Harper & Row, New York, 1988.
4. Galia Golan, *The Soviet Union and National Liberation Movements in the Third World*, UNWIN Hyman, New York, 1988.
5. Rice E. E. (ed.), *Revolution and Counter Revolution*, Basil Blackwell, 1991.
6. Tucker H. H. (ed), *Combating the Terrorists : Democratic Responses to Political Violence*, Center for Security Studies, New York, 1988.
7. Jennigs Ivor, *Cabinet Government*, 3rd Edition, Cambridge University Press, 1959.
8. Alan James, *Sovereign Statehood*, Allen & UNWIN, London, 1986.

9. Hedley Bull, *The Anarchical Society : A Study of Order in World Politics*, MacMillan, 1977.
10. Rupert Emerson, *From Empire to Nation*, Beacon Press, Boston, 3rd Print, 1964.
11. Paton H. J., *The Moral Law*, Hutchinson, London, 1987.
12. William V. O. Brien, *Law and Morality in Israel's war with the PLO*, Routledge, New York, 1991.
13. Allen Buchanan, *Secession*, Westview Press, Colorado, 1991.
14. Chitkara M. G., *Tibet : A Reality*, Ashish Publishing House, New Delhi, 1994.
15. Gul Mohd. Wani, *Kashmir Politics : Problems and Prospects*, Ashish Publishing House, 1993.
16. Erich Fromm, *The Fear of Freedom*, Routledge London, Reprint 1991.
17. *Minority Rights Group International Reports.*
18. *Amnesty International Annual Reports.*
19. *Keesing's Records of World Events.*
20. Gautam Navlakha, "Bharat's Kashmir War" in *Economic and Political Weekly*, December 21, 1991.

119022

11. [Faint text]
12. [Faint text]
13. [Faint text]
14. [Faint text]
15. [Faint text]
16. [Faint text]
17. [Faint text]
18. [Faint text]
19. [Faint text]
20. [Faint text]

புங்குதேவைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டு
 இந்நூலாசிரியர் திரு.வி.ரி.தமிழ்மாறன்
 கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில்
 சட்டக்கல்வி
 பயின்றவர்.இன்று
 அதே பல்கலைக்கழகத்தில்
 சட்டபீட முதுநிலை விரிவுரையாளராகப்
 பணிபுரிகின்றார்.சிறுவயது முதலே
 எழுத்துத்துறை ஆர்வங் கொண்டிருந்து
 பத்திரிகையாளராகவும் செயற்பட்டவர்.
 இலங்கையின் ஒரு முக்கிய அரசியல்
 விமர்சகராகவும்,சட்டவியல்
 ஆய்வாளராகவும் இன்று பலராலும்
 நாடப்படுபவர் இவர்.சிறந்த நாவன்மை
 கொண்ட பேச்சாளராக மட்டுமன்றி
 இலக்கிய கர்த்தாவாகவும் நன்கு
 வரவேற்புப் பெற்றுள்ளார் நண்பர்.

மனித உரிமைகள்,சர்வதேசச் சட்டம்
 சர்வதேச உறவுகள் முதலாந்
 துறைகளில் ஆழ்ந்த சிந்தனைகளை
 வெளிப்படுத்திப்
 பல ஆய்வுப் பணிகளை
 மேற்கொண்டிருக்கும் தமிழ்மாறன்
 இவை தொடர்பில் ஆங்கில
 தமிழ் மொழிகளில் நிறையவே
 எழுதியிருக்கிறார்.

சர்வதேச ரீதியில் இவர்
 கலந்து கொண்ட கருத்தரங்குகளும்
 ஆய்வு மகாநாடுகளும் அநேகம்.
 பிரிட்டன்,பிரான்ஸ்,

ஐக்கிய அமெரிக்கா,கனடா,
 நோர்வே,இந்தியா முதலாம்
 நாடுகளின் பல்கலைக்கழக
 கல்வி அனுபவங்களினால்
 புடமிடப்பட்ட தமிழ்மாறன்
 அந்நாடுகளின் மனித உரிமைகள்
 ஆய்வறிஞர்களின் பெருமதிப்பைப்
 பெற்றவர்.

-பேராசிரியர் சோ.சந்திரசேகரன்
 (கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம்)